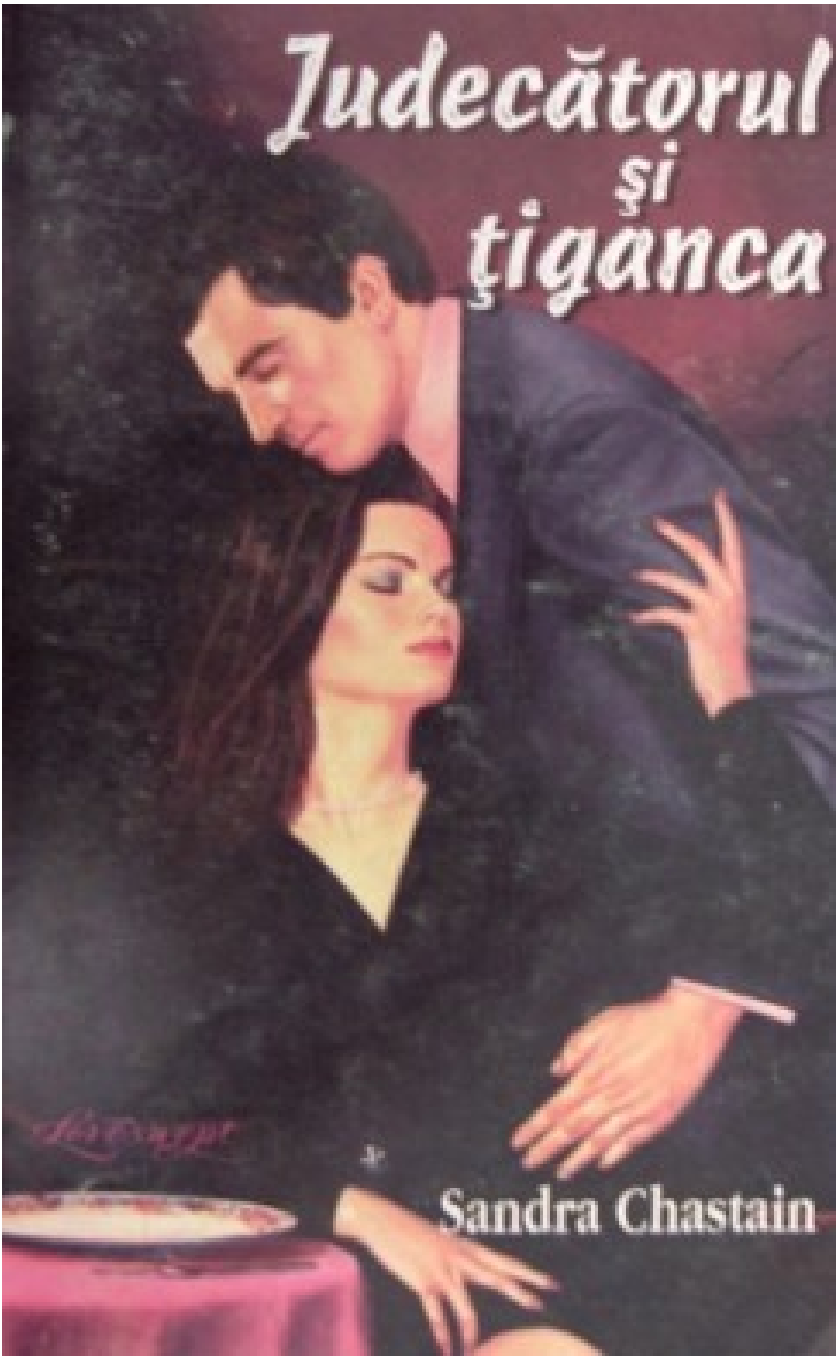

JUDECĂTORUL ŞI ŢIGANCA

SANDRA CHASTAIN

CAPITOLUL 1

— Ce să mă fac, Zeena? Tata are de gând să-l omoare pe judecătorul Webber, cel pe care îl consideră vinovat de moartea fratelui meu, spuse Savannah Ramey, trecându-şi o mână subţire prin părul bogat şi negru ca abanosul.

— Ştiu, copila mea. Aşa sunt ţiganii. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Savannah oftă. Venise în cortul Zeenei pentru soluţii, deşi ştia foarte bine că nu există niciuna. Scepticii puneau la îndoială puterea de prezicere a ghicitoarei circului, dar Savannah credea în bătrână. Totuşi, existau momente când nu se puteau da răspunsuri, iar altele când înţelesul lor era obscur.

Sprâncenele delicate ale lui Savannah se arcuiră, încruntându-se:

— Mi-e frică, Zeena. Tata este prea bătrân pentru a mai face aşa ceva. L-am pierdut deja pe Tifton, nu vreau să-l pierd şi pe tata. Trebuie să fac ceva. Ajută-mă, te rog, mă ajuţi?

— Nu pot, copila mea. De data asta, trebuie să priveşti dincolo de furie şi amărăciune, în adâncul sufletului tău. Ochii lui Savannah sclipiră de emoţie.

— Vreau să-l fac pe judecător să sufere, aşa cum am suferit şi noi. Moartea e prea uşoară. Vreau să-şi piardă o parte din inimă şi să trăiască fără ea.

— O parte din inimă? făcu Zenna, iar Savannah încuviinţă.

— Problema e că pe judecătorul Webber nu-l interesează nimic altceva decât legea. Trăieşte singur. N-are nici familie, nici iubită, pe nimeni de pierdut.

Bătrâna se întinse peste masă luându-i mâna într-a ei. O iubea pe această copilă, de aproape optsprezece ani, încă de când era o fetiţă inteligentă, de nouă ani, care plângea moartea mamei ei. O urmărise pe Savannah cum învăţa să meargă pe sârmă, încercând cu disperare să o înlocuiască pe aceea care fusese inima micuţei lumi a

circului lor. Zeena o ajutase să-l crească pe năzdrăvanul ce-i era frate.

Tifton, închizând ochii la greşelile lui, iubindu-l necondiţionat. Acum, Savannah simţea fluidul sprijinului sufletesc al Zeenei, trecând prin vârfurile degetelor bătrânei, şi se pregăti să asculte cu atenţie sfatul ghicitoarei.

— Ţine minte, spuse Zenna încet. Un bărbat fără dragoste are mare nevoie de ea şi suferă îngrozitor de mult când o pierde. Savannah se gândi la aceste cuvinte. Şi înţelese deodată. Răzbunarea depindea de ea. Cu metodele ţiganilor avea să-i fure inima. Şi apoi avea să i-o zdrobească. Se ridică şi-şi înălţă bărbia.

— Acum înţeleg ce trebuie să fac. O să-i dau ce-i lipseşte mai mult. Apoi o să-i iau asta înapoi.

— Ce o să-i dai, Savannah?

— Pe mine.

CAPITOLUL 2

Prima dată când a văzut-o era goală.

Era octombrie, şi Rasch Webber stătea lângă uşile franţuzeşti, din biroul său, şi citea ultimul număr din Law Review, când simţi o arsură ciudată în umăr. Se întoarse şi o văzu. Era pe balcon. Ceaţa serii târzii o învăluia ascunzându-i trăsăturile, în afară de bogăţia de păr argintiu care îi cădea pe umeri, cuprinzându-i trupul într-o lumină strălucitoare.

Crezu că adormise şi acum avea un vis erotic. Privind aşa, orologiul din hol bătu ora douăsprezece. Se uită la ceasul de la mână pentru a-şi confirma momentul apariţiei ei: douăsprezece. Se frecă la ochi. Era perfect treaz. Îşi îndreptă din nou privirea spre balcon; era sigur că dispăruse. Dar ea era tot acolo, cu picioarele, lungi şi subţiri, şi cu braţele uşor întinse, ca şi cum ar fi spus „Uite-mă, vino şi ia-mă, dacă ai curaj”. Nu zâmbea propriu-zis. De la distanţă, expresia ei era misterioasă… tristă. Nu-i putea vedea ochii, dar braţele îi alunecară încet pe lângă trup, în ceea ce Rasch considera a fi un gest de

condamnare.

O uşoară adiere de vânt mişcă norul de pe cerul nopţii, din spatele ei, şi o văzu dându-şi capul pe spate, ca şi cum ar fi răspuns unui glas pe care nimeni altcineva nu îl putea auzi. O fracţiune de secundă, fu scăldată în lumina lunii, iar părul îi sclipea ca un văl presărat cu praf de stele. Rasch îşi ţinu răsuflarea, rămânând absolut nemişcat. Dacă era un vis, voia să continue. Dacă nu, ştia instinctiv că, făcând cea mai mică mişcare, ar fi făcut-o să fugă în noapte.

— Eşti reală? şopti o voce, şi îşi dădu seama că era chiar a lui. Însă ea nu răspunse.

Deodată, o cortină de ceaţă păru să o învăluie. Apoi se auzi un clinchet slab de clopoţei şi dispăru. Mult timp, Rasch stătu locului, uluit. După aceea, sări în picioare şi ieşi repede pe uşile franţuzeşti. Acolo însă nu era nimeni, numai norul care plutea foarte jos. Aerul îngreunat de ceaţă, acoperea balconul, ca un cort transparent. O mireasmă vagă se simţi pentru o clipă, după care dispăru. Singurul sunet era al frunzelor care foşneau.

Deşi aerul serii era rece, Rasch avea impresia că arde. Inima îi bătea cu putere, iar răsuflarea îi era iute şi agitată. Îi era când frig, când cald, era când calm, când tulburat. Se întoarse înapoi în casă şi avu intenţia să-i telefoneze doctorului, dar se răzgândi. Ce i-ar fi putut spune? „Aici e judecătorul Horatio Webber şi am văzut un spirit frumos pe balconul meu. Nu, nu ştiu nici cum a ajuns acolo şi nici unde a dispărut. Dar a fost acolo, am văzut-o. Acum s-a dus. Îmi pierd, oare, minţile?” Rasch lăsă mâna în jos.

La naiba, mai întâi trebuia să se convingă pe sine. Fusese cu adevărat acolo sau începuse să aibă vedenii? Rasch nu credea în fantome. Trebuie să fi fost un vis. Nu se putea ca o femeie să se fi aflat pe terasa lui, chiar dacă trupul ei răspândise un fior electrizant. Judecătorul Webber nu mai avusese niciodată un vis în stare de trezie, dar citise undeva că stresul putea provoca tot felul de ciudăţenii. Era cunoscut ca superjudecătorul Georgiei, în

sala de tribunal, dar până şi un individ dur putea avea o viziune erotică, dacă era prea obosit şi prea singur. Şi, în seara aceea, recunoscu el, dezmorţindu-şi umerii şi revenind înăuntru, ambele erau valabile. Prea mulţi oameni răi. Prea multe întrebări fără răspuns.

Prea multă indiferenţă. Prea multă izolare, de prea mulţi ani. O vreme, avusese senzaţia că lupta împotriva unui vânt mai puternic decât el, ca şi cum, indiferent cât s-ar fi mişcat, ar fi rămas în acelaşi loc.

Nu se dezmeticise încă de pe urma rezultatelor tacticii lui de a fi foarte dur.

Băiatul apăruse înaintea lui, liniştit, fermecător, pocăit, diminuându-şi vina, în cazul unui accident de maşină. Îşi pierduse carnetul de conducere şi nu ştia că maşina era furată; cel cu care călătorea susţinea că era închiriată. Femeia pornise pe roşu, nu el. Dar Tifton Ramey era beat când a fost arestat. Şi Rasch l-a folosit ca exemplu, condamnându-l la închisoare. Apoi, pe neaşteptate, într-o încăierare cu un alt deţinut, băiatul a murit. Părerea fermă a lui Rasch, cu privire la cei care conduceau în stare de ebrietate, politica lui de a-i îndepărta pe şoferii beţi de pe străzi, s-a transformat într-un adevărat coşmar. Un băiat, care nu merita pedeapsa cu moartea, era mort. Rasch ştia că dacă i-ar fi dat o amendă şi i-ar fi dat drumul condiţionat, băiatul ar mai fi fost încă în viaţă. Dar moartea lui fusese o întâmplare pe care nu o prevăzuse, când îl condamnase.

Povestea s-a aflat pe prima pagină a ziarelor, încă îl mai tortura pe judecătorul care trebuia să fie extrem de dur, dar el nici nu putea măcar să vorbească despre acest lucru. Nu era de mirare că vedea fantome pe terasă. Trebuia să plece undeva şi să se gândească foarte serios la viitor.

După ce şi-a spus că avusese o viziune, Rasch făcu un duş rece, forţându-se să uite incidentul. Nu era ceva real. Rasch Webber era un om care lucra cu realitatea şi această realitate era moartea brutală a băiatului. Trebuia să se confrunte cu acest lucru, cu propria lui vină, şi să nu-

şi mai creeze tot felul de viziuni în noapte, ca un mod de a scăpa. Doamne, cât era de obosit!

Dacă era un vis, atunci era unul care revenea.

Data următoare, Rasch, îşi văzu femeia ceţurilor la Underground, Atlanta, la o petrecere pe stradă a politicienilor, a celor bogaţi şi celebri, din oraşul Atlanta.

Străzile era înecate în fumul de la artificiile care fuseseră aprinse mai înainte.

Aşa cum fusese instruit de Jake Dalton, vechiul său prieten şi directorul de campanie, Rasch îi saluta pe mai marii care alcătuiau structura politică a guvernului georgian. Imediat după ce se termină spectacolul artificiilor, Rasch simţi începutul unei neplăcute senzaţii de căldură concentrată în ceafă. Se trezi, frecându-şi absent locul respectiv, atât de des, încât Jake îl întrebă dacă îl durea capul.

— Da, răspunse el, ştiind că nu era atât o durere de cap, cât o ciudată senzaţie de nelinişte, ceva care îi încorda nervii.

— Mă duc să caut o aspirină, spuse Jake, şi dispăru imediat în mulţime. Rasch îşi croi drum pe strada pietruită şi rămase în uşa întunecată de sub capetele de balaur şi sculpturile complicate aliniate de-a lungul streşinilor.

Se rezemă în întuneric, lăsându-se invadat de zgomot. Aceasta era partea care îi displăcea cel mai mult în meseria lui, strângerea de fonduri. El nu voia decât să-i vorbească omului de pe stradă nu acelor indivizi, cărora le păsa mai mult de propriul viitor decât de al statului.

Dar banii garantau posibilitatea de a-şi putea susţine ideile pentru transformarea sistemului juridic. Banii confereau realitate viselor lui – dacă se hotăra că justiţia va fi mult mai bine servită de ei, ocupând o poziţie politică, în loc să rămână în postul de judecător. Simţi deodată o împunsătură în ceafă, ca un deget de foc, şi îşi îndreptă privirea în direcţia de unde părea să vină raza de magnetism. Mai avusese acea senzaţie. În aerul înceţoşat o văzu.

Femeia, de pe balconul lui, stătea acum sub unul dintre globurile mari de lumină, asemeni unei zeităţi mistice. Era chiar ea, viziunea lui de la miezul nopţii. O recunoscu-nu numai vizual, ci şi datorită tulburătoarei călduri fizice pe care o stârnea în el şi pe care nu şi-o putea explica. Era aceeaşi femeie şi, totuşi, părea altfel. Părul îi era roşcat şi plin de panglici viu colorate, care păreau să îi acopere trupul într-un curcubeu de satin.

Faţa îi era din nou în umbră, dar până şi de la distanţa aceea îi simţea durerea. Pe chipul ei se vedea o sclipire uşoară, ca de lacrimi. Ea mişcă din cap spre el, ca şi prima dată când apăruse, insinuând condamnare.

Aspectul ei fragil îl mişcă fizic. Simţi un puternic val electrizant străbătându-i trupul; senzaţia era aproape sexuală şi, totuşi, în acelaşi timp, simţea şi o teamă nedefinită. Cine să fi fost, oare? Privi în jur. Nimeni altcineva nu părea să o fi observat-o.

— Bine, doamna mea misterioasă, spuse el, şi porni spre ea. Dacă nu eşti rodul imaginaţiei mele, atunci a sosit clipa să ne cunoaştem. Trecu repede prin mulţimea gălăgioasă de la petrecere până ajunse lângă felinar. Ea dispăruse.

— La naiba! Se urcă pe soclul felinarului şi îşi plimbă privirea peste toţi. Femeia aceea era ca fumul, într-o clipă era acolo, tulburându-i minţile cu privirea, în alta dispărea, precum ceaţa. Înjură din nou.

— Rasch? Ce faci? îl întrebă Jake, aducând un pahar cu apă şi părând îngrijorat. Nu cred că imaginea judecătorului căţărat pe felinar este cea de care avem nevoie pentru portretul viitorului guvernator. Poate ar trebui să nu mai bei. Rasch îi ignoră remarcile.

— Ai văzut-o, Jake?

— Pe cine?

— Pe femeia cu panglici în păr. Stătea chiar în locul ăsta.

— Nu. Am văzut femei cu bijuterii, diamante, dantele, vreo două cu pălării, dar niciuna cu panglici. De ce?

— Trebuie neapărat să o găsesc. Mă înnebuneşte.

Rasch îşi dădea seama după expresia lui Jake că acesta avea dubii serioase în privinţa stării lui.

— Îmi pare rău, Rasch, prietene, dar nu cred că te pot ajuta să găseşti o femeie care nu este aici, uite, însă, aspirina. Şi dă-te jos de pe stâlp. Eşti doar obosit.

Rasch se dădu jos şi înghiţi tableta mică şi albă. Dacă cel mai vechi prieten al lui credea deja că el îşi pierduse minţile, atunci ar fi fost o mare greşeală să-i spună că femeia aceea mai apăruse o dată pe balconul lui, cu patru etaje mai sus. Nici chiar Jake nu ar fi susţinut un candidat care avea impresia că vedea femei misterioase.

— În seara asta, spuse Jake, am încercat să sădim în mintea tuturor ideea că eşti un viitor candidat pentru scena politică. Atâta vrem acum. Hai să dăm mâna cu câţiva.

— Ai dreptate, Jake. Sunt obosit. Din moment ce vom merge amândoi la conferinţa aceea despre lege şi ordine în Asheville, cred că mă voi duce la Cascada Amicalola, săptămâna viitoare, să-mi petrec câteva zile, urcând pe Appalachian Trail. Mă poţi lua din Bly Gap pentru a merge la Asheville împreună.

— Vrei tovărăşie pe munte?

— Nu. După cincisprezece luni pline, fără nicio pauză, aş vrea puţină linişte şi pace.

— Poate ai nevoie de câteva zile petrecute în natură. Găseşte-ţi şi o prietenă, pe care să o iei cu tine. Dă-ţi drumul, Rasch. Nu te mai stăpâni atât. Rasch încuviinţă absent, îndepărtându-se de chelnerul care se învârtea prin apropiere cu o tavă cu pahare goale. Senzaţia arzătoare din ceafă era mai slabă, dar continua să existe.

Privi în jur. Femeia era încă acolo. Nu o vedea, dar o putea simţi! Cel puţin, aşa credea. Poate că, într-adevăr, avea halucinaţii. Parfumul. Îl recunoscu-acelaşi parfum de pe terasă. Ştia al cui era, chiar dacă persoana nu se mai vedea. Se frecă la ochi. La naiba, nu credea în fantome. Apoi văzu.

La baza stâlpului, o singură panglică roşie era înfăşurată în jurul betonului alb, ca o pată de sânge. Tot

restul săptămânii îi rămase în minte, tulburător. Impresia era atât de puternică, încât întorcea mereu capul, aşteptându-se să o mai zărească în sala de tribunal sau pe culoare. Parfumul, care era numai al ei, îi umplea nările, iar senzaţia arzătoare din ceafă nu-l părăsea, însă nu reuşea niciodată să o vadă.

Joi după-amiază, juraţii dădură un verdict de vinovăţie în cazul pe care îl judeca, iar Rasch programa condamnarea pentru a doua zi dimineaţă. Pe la mijlocul după-amiezii de vineri, se afla în jeepul său 4 x4, îndreptându-se spre nord. În mai puţin de o oră, forma cenuşie, înceţoşată a munţilor Blue Ridge apăru în depărtare. Cu fiecare milă pe care o parcurgea, se simţea şi mai tensionat. Îşi petrecuse noaptea sub cerul liber. Trase adânc aer curat în piept şi îşi frecă ceafa. Senzaţia aceea ciudată părea să fi dispărut. Numai dacă şi-ar fi putut şterge şi imaginea femeii din minte-şi, mai important, din trupul său, care continua să răspundă gândului la ea culcată sub el…

— Eşti sigur că a luat-o pe aici? întrebă Savannah Ramey, stând în vechea camionetă a lui Niko, pe o grămadă de lemne, şi întrebându-se ce o făcuse să creadă că va reuşi.

— Sunt sigur. Judecătorul n-a făcut nicio mişcare de care să nu ştim eu şi Cheno. Omul ăsta e un robot. Se trezeşte la aceeaşi oră, în fiecare dimineaţă, poartă costumul gri, în fiecare luni, cel în dungi, în fiecare marţi, mănâncă la acelaşi restaurant, parchează în acelaşi loc…

— Bine, am priceput, judecătorul Horatio Webber este o creatură cu obiceiuri.

Era, de asemenea, şi prea atrăgător. Privirea surprinsă şi neîncrezătoare, pe care o avusese când o văzuse pe balcon, o făcuse aproape să renunţe. Dacă ar fi fost altcineva, s-ar fi simţit atrasă de acel bărbat splendid, despre care ea jurase că îi era duşman.

— Exact. Dur, cinstit, dar un prost faţă de cineva aflat în necaz.

— Pe asta şi contez. Dacă vrea să verifice camioneta, n-o să se întâmple nimic, nu?

— Nu, spuse prietenul ei de la circ, care încă mai era îngrijorat pentru planul ei.

— Nu vreau să-şi dea seama că e ceva aranjat, E mai bine dacă rămâne ameţit.

— Dacă nu e ameţit de o femeie care îi apare pe balcon ca o blondă, pe o stradă aglomerată, ca o roşcată, şi pe munte, ca o vrăjitoare cu părul negru, nu-mi dau seama ce altceva poţi face. Uneori, era ea însăşi ameţită. Cum putea un bărbat, care era privit ca un binefăcător al persoanelor sărmane, să fie ucigaşul fără inimă al fratelui ei?

— Exact, spuse Savannah cu o hotărâre sumbră. Nu vreau să ştie ce e real şi ce nu.

Planul ei trebuia să reuşească. Niko o ajutase îmbufnat până atunci, dar odată cu apariţia judecătorului, trebuia să se descurce singură. Avea numai zece zile la dispoziţie-zece zile pentru a-l face pe judecătorul Horatio Webber să se îndrăgostească de ea. Coborî din camioneta lui Niko şi îşi desfăcu părul, care era strâns în coadă, lăsându-l să-i cadă pe umerii bluzei albe, ţărăneşti şi îşi îndreptă fusta, cu imprimeu aprins, şi juponul cu volănaşe, după care îşi puse lanţurile de aur ale bunicii la gât, îşi prinse în urechi cerceii de ţigancă ai mamei, iar în jurul gleznei brăţara Zeenei, cu clopoţei de argint care sunau când mergea. Prima dată când se întâlneau faţă în faţă, voia să-l cunoască pe judecătorul Horatio

Webber, ca ţigancă.

— Mă întorc la motel şi aştept să mă suni, spuse Niko şovăind. Ai numărul?

— Îl am. Nu-ţi face griji!

— Mie să ştii că tot nu-mi place, Savannah, dar dacă tu insişti să duci totul până la capăt… uite-l că apare. Nu te răzgândeşti cât mai ai timp? S-ar putea să fii tu cea rănită.

— Nu, Niko, trebuie s-o fac, spuse ea, dându-i bătrânului un sărut iute, după care se îndepărtă de şosea şi porni pe jos. Conta pe reputaţia judecătorului de om de

onoare şi de încredere. Nu putea trece, lăsând o femeie la marginea drumului.

Se cutremură, nu de frig, ci de emoţie. Plănuise totul cu cea mai mare atenţie, dar exista tot timpul posibilitatea ca judecătorul să nu coopereze. Atunci, auzi zgomotul jeepului său. Trăgând aer în piept, Savannah se opri la marginea drumului. Imediat ce maşina ajunse în spatele ei, ieşi din umbră şi ridică mâna.

— Ce?… făcu Rasch, punând frână şi oprind pe dreapta.

Clipi des. Era foarte devreme. Valuri de ceaţă se ridicau din pământ, transparente şi luminate de farurile maşinii. Închise ochii şi îi deschise din nou, încet. Nu era niciun vis, nicio halucinaţie. Pe drum era o femeie.

Nu, apariţia de pe drum nu era o femeie, ci acea femeie, cea cu părul argintiu, de pe balcon, cea roşcată, de pe stradă, cea care îl chinuise fără milă în ultima săptămână. Încă nu-i vedea faţa clar, dar ştia că ea este. Ba, mai mult decât atât, fiecare nerv al trupului său o recunoştea şi răspundea prezenţei ei, aşa cum făcuse şi înainte. De data aceasta purta o fustă lungă, imprimată şi era desculţă.

Părul, bogatul ei păr, nu era nici argintiu, nici auriu, ci la fel de negru, precum cerul la miezul nopţii, şi foarte ciufulit, de parcă abia s-ar fi dat jos din patul unui bărbat. Înjură.

— Vă rog! spuse ea cu un glas scăzut şi melodios. Se pare că am necazuri. Mă puteţi lua? Cuvintele ei deveniră o mângâiere verbală şi el îşi simţi trupul impulsionat.

Văzuse o camionetă cu capota ridicată, undeva printre copaci. Oare era singură? Să fi fost un truc pentru a-l atrage într-o capcană? Nu mai vedea pe nimeni.

— Sunt singură, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. L-am trimis pe Niko după ajutor. O să se întoarcă el, după camionetă. Dar n-am timp să aştept.

— De ce? Ce cauţi aici?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Vă rog, pot urca? E frig în pădure, spuse ea simplu, de parcă acesta ar

fi fost un răspuns la întrebarea lui.

Nu era. Dar, deocamdată, îi va crede povestea. Halucinaţii? Spirite? Poate era obosit şi ameţit, dar femeia aceea era reală şi venise timpul să dezlege misterul.

— Urcă.

Auzi clinchetul clopoţeilor şi, deodată, ea fu în maşină, umplând-o cu parfumul ei distinctiv şi acea senzaţie curioasă de tulburare pe care o simţise în ultimele trei săptămâni. Era acolo, obiectul incertitudinii şi dorinţei lui, şi era decis să afle ce fel de joc juca ea cu sentimentele lui.

— Parfumul acesta, întrebă el, ce este?

— Este din flori de măslin. Îţi place?

— Este foarte neobişnuit.

— Da, spuse ea, fără să mai adauge altceva, după care îşi aşează rucsacul între picioare şi se lăsă pe spate, ca şi cum el o cunoştea de mult, o persoană cu care el se simţea destul de bine şi fără să fie nevoie de conversaţie.

— Unde mergi? o întrebă el, ridicând piciorul de pe frână şi ascultând crengile sfărâmându-se sub roţi.

— La Cascada Amicalola. Vreau să urc puţin pe munte. Dumneata?

Odată ce hotărâse să-i ţină isonul, încetase să mai fie surprins.

— Tot acolo.

— Mă bucur. Este foarte devreme, spuse ea. Am mers mult. Cred că o să trag un pui de somn.

— Dar, stai puţin, cine eşti? Cum te cheamă? începu el să întrebe, numai că, de cum scoase al doilea cuvânt, ea închise ochii şi păru să fi adormit.

Rasch clătină din cap, nevenindu-i să creadă. De unde venea? Avea un rucsac, dar era desculţă şi picioarele îi erau zgâriate. Cum putea acea femeie misterioasă să fie în acelaşi loc cu el şi în acelaşi timp? Din clipa când apăruse pe balcon, puterea de a judeca părea să-l fi părăsit. Cu siguranţă că nu era departe de gândurile lui, fie că dormea, fie că era treaz. Tot timpul o căutase, meditase asupra amintirilor a ceea ce văzuse sau îşi

imaginase. După un timp, începuse să aibă dubii în legătură cu propria-i ţinere de minte. Acum, iat-o lângă el, aproape ca şi cum ar fi făcut-o să apară cu gândurile lui.

O mai privi o dată. Trăsăturile îi erau clare acum. Pielea ei palidă semăna cu a Madonei create de Bătrânul Maestru. Buzele roşii, ca dăliile pe care mama lui le creştea într-un vas lângă uşa din spate, erau închise într-o expresie senină. Gene lungi, catifelate se odihneau deasupra unor pometi, care erau mai potriviţi unei picturi decât unei fiinţe reale. Era o enigmă această femeie tăcută şi graţioasă şi, totuşi, dincolo de acel calm, era un foc ascuns. El nu putea vedea, dar putea simţi tensiunea. Interiorul camionetei părea încărcat cu o energie stranie, şi se cutremură. Orice ar fi fost şi de oriunde ar fi venit, îi apăruse în faţă de trei ori, iar el trebuia să afle de ce. Existau răspunsuri la întrebările lui şi avea de gând să le obţină. O va duce să-şi întâlnească prietenii, căci, astfel, va afla mai multe despre ea. Acceleră şi îşi continuă drumul în sus, pe munte. Savannah Ramey răsuflă încet, uşurată. Trecuse de primul obstacol. Nu se aşteptase să fie atât de greu să-l mintă. De departe, maxilarul lui dur nu păruse atât de înfricoşător. Nu-i văzuse ridurile din colţurile ochilor şi nici culoarea lor de oţel, care părea să o ţintuiască. Dar ceea ce o forţase să se retragă în tăcere, mai mult decât felul cum arăta, era puterea senzuală a acelui bărbat, mult mai viguros de aproape.

Îi plăceau bărbaţii, dar după o greşeală în adolescenţă, nu mai avusese nicio legătură romantică. Nu stătea niciodată destul de mult într-un loc pentru a ajunge la intimitate, aşa că grupul ei de prieteni se redusese la cei din circ, iar ea era fiica şefului. Ei îi plăcea faptul că erau separaţi de restul lumii, dar lui Tifton nu.

Tifton. Se sili să-şi îndepărteze atenţia de la omul de lângă ea şi să se concentreze din nou asupra planului. Conform informaţiilor pe care Niko le adunase, urmărindu-l pe judecător şi trăgând cu urechea la discuţiile pe care acesta le purta cu prietenul său, Jake, nu avea decât cinci sau şase zile până la jumătatea drumului. Cinci zile mai

târziu, judecătorul se va întâlni cu Jake Dalton, pentru a se duce la Asheville. Erau, deci, zece zile pentru a-şi duce planul la bun sfârşit, şi nu avea de gând să dea greş. Îi datora acest lucru lui Tifton, băiatului aceluia vesel, care râdea tot timpul şi care murise din cauza acestui om-acestui judecător vigilent. Rasch se mulţumi să o studieze, în timp ce dormea sau se prefăcea că doarme, până când fu sigur că nu avea nicio altă intenţie, sub masca somnului. Ajunseseră la o înălţime subalpină.

— Ai de gând să dormi tot drumul? Savannah deschise ochii şi îi aruncă o privire po jumătate amuzată, pe jumătate supărată.

— Poate.

— E mai uşor decât să vorbeşti.

— Da. Îţi mulţumesc că m-ai luat. Vocea ei era vag muzicală. Era o tăiere a respiraţiei, o ezitare în felul în care făcea pauză între cuvinte, aproape ca şi cum ar fi repetat replici pe care nu le mai rostise niciodată.

— Poate ar fi trebuit să te duc înapoi în oraş. Dar ar fi timpul să aflu de ce mă urmăreşti.

— Te urmăresc? făcu ea, deoarece nu se aşteptase la o abordare directă.

Râse stânjenită, iar stăpânirea de sine i se zdruncină.

— Asta fac? Râsul ei păru să picure în liniştea din jur.

— Da, fir-ar să fie! De când te-am văzut prima dată pe balcon ai început să mă înnebuneşti.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea, silindu-se să nu-i privească chipul dăltuit, mâinile care strângeau volanul, cu o forţă neliniştitoare, şi se întrebă, pentru o clipă, cum s-ar fi simţit dacă ar fi mângâiat-o. Ce naiba se întâmpla cu ea? Doar nu putea da înapoi tocmai acum. Aflase destul de multe despre judecător pentru a şti că nu avea să accepte să nu afle. Aceasta va fi cheia cu care va ajunge la el.

— Până acum, spuse ea cât putu de calmă, nu ne-am mai întâlnit. El nu crezu acest lucru nicio clipă. Dar ştia că acea confruntare directă nu avea să dea rezultate.

— Teoretic, ai dreptate. Zâmbi, dar acel zâmbet nu-i

ajunse în privire.

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Recunosc, deocamdată. Atunci, lasă-mă să-ţi pun o altă întrebare de unde vii? Ea ştia că privirea lui vede prin ea, cercetându-i cele mai ascunse colţuri şi stârnindu-i senzaţii dintre cele mai nedorite şi deconcertante, aşa încât se apără privind în altă parte.

— Nu contează, spuse ea. Contează doar încotro mergem de aici, nu?

Se pregătise pentru neîncredere, întrebări, acuzaţii. Dar acceptarea curioasă şi calmă a bărbatului de lângă ea era neaşteptată şi, deci, o intriga. Cine devenea ameţit? Judecătorul Webber nu era deosebit de înalt, dar dădea impresia de înălţime şi forţă. Nu se bărbierise în dimineaţa aceea şi, peste bărbia care îi scotea în evidenţă virilitatea, se vedea o umbră de peri micuţi. Părul blond-închis era tuns cu grijă, dar tendinţa de a-şi trece mereu degetele prin el îl ţinea permanent răvăşit. Masculinitatea lui umplea cabina şi ameninţa să o învăluie pe Savannah.

În sala de judecată, unde stătuse deghizată pe un scaun în spate, ochii lui cenuşii şi pătrunzători erau ascunşi de o pereche de ochelari cu rame subţiri şi negre. În ziua aceea însă, se puteau vedea, şi ea le simţea privirea dură şi tulburătoare.

Mai erau şi alte diferenţe în ziua aceea. De departe, nu-i observase pulsul puternic, expus vederii de faptul că avea cămaşa descheiată la gât, felul în care o şuviţă rebelă îi cădea pe obtez, şi nici încordarea muşchilor braţelor când răsuci volanul. De departe, nu-i observase bărbăţia neliniştitoare. Poate că nu va fi atât de simplu, cum îşi închipuise. De la început îi plăcuse glasul lui. Avea o anumită rezonanţă, o îndrăzneală care spunea că era gata să intervină într-o discuţie şi să spună exact ce trebuia. Dar nu se pierdea uşor şi nu avea să renunţe la logică, aşa cu una, cu două. Îl forţase să o ia în maşină şi el fusese de acord. De acum încolo va fi un joc de-a şoarecele şi pisica, până când unul din ei va învinge. Foarte bine, accepta provocarea. Căci avea să câştige.

— Poate că ai dreptate, misterioasă doamnă. Poate că nu destinaţia, ci călătoria este importantă. Totul la femeia aceea îl provoca. Era un mister ce trebuia dezlegat, şi el era mai mult decât dornic să o facă. Pentru prima oară, după multe luni, simţea că trăieşte cu adevărat, atât cu trupul, cât şi cu mintea şi cu sufletul.

— Te consideri o filosoafă?

— Nu, spuse ea, nu cred. Deşi cred că fiecare avem un rol în viaţă. Bănuiesc că ai

Putea spune despre mine că sunt o hoinară.

— O hoinară? O aventurieră în căutare de?…

— Cunoaştere, bănuiesc. Adevăr. Dar tu ce eşti? Cunoaştere? Adevăr? Rasch se simţi deodată neliniştit. Dăduse răspunsurile pe care le-ar fi dat el însuşi.

— Dacă ar fi să dau un nume ţelului vieţii mele, ar trebui să spun că sunt un cruciat. Ea îşi întoarse ochii negri spre el, unindu-şi privirea cu a lui, până când el îşi luă piciorul de pe acceleraţie, de teamă să nu devieze maşina. Deci, amândoi mergem pe acelaşi drum.

— Poate. Un cruciat şi o hoinară, fiecare căutând ceva.

— Ah, deci şi tu cauţi, spuse ea aproape în şoaptă, deşi glasul îi era clar şi pasionat.

Ce anume?

— Ceea ce caută toţi cruciaţii, cred, înţelepciune, dreptate. Încerc să fac ca lucrurile să fie mai bune, să îndrept anumite greşeli.

— Şi ai întotdeauna dreptate, domnule judecător Webber?

— De unde ştii cum mă cheamă? Ea întrerupse vraja, ridicându-şi privirea spre hârtiile care erau prinse în spatele apărătorii. Urmându-i mişcarea, el citi numele de pe plicul care era gata să cadă”. Onorabilului Horatio Webber, judecător la Curtea Supremă”, scria acolo şi mai era şi adresa lui.

Deci, nu era nici expertă în psihologie, nici nu citea gândurile. Avea o forţă mare, vibraţiile nervilor lui dovedeau acest lucru, dar se baza pe răspunsuri normale,

la fel ca oricare muritor. Muritor? De ce s-o fi gândit la asta? începuse să aiureze. Avea nevoie de o cafea şi de mâncare. Cu siguranţă că această creaţie a imaginaţiei lui se hrănea ca toţi oamenii. Avea să-i fie greu să găsească rodii şi smochine în munţii din nordul Georgiei.

— Luăm micul dejun împreună? E un loc undeva, mai sus, unde se opresc pescarii şi vânătorii pentru a mânca ceva bun. Nu e cine ştie ce, dar e hrănitor.

— Bine, spuse ea, aruncându-i un zâmbet atât de cald, încât îi alungă şi ultima fărâmă de ceaţă din minte. Ea era o femeie, el un bărbat. Poate era de ajuns.

Poate că nu existau rodii şi smochine în munţii din nordul Georgiei. Poate avea să bea o cafea şi să mănânce o gogoaşă. Nu era o mâncare pentru zei, dar era ceva cald şi dulce, şi atâta părea să fie exact ceea ce trebuia.

CAPITOLUL 3

Băcănia şi cafeneaua *Goana după aur* erau ascunse, undeva, pe o coastă a muntelui. Existau trei spaţii de parcare şi loc pentru un singur autovehicul mai mare. Datorită faptului că în dimineaţa aceea majoritatea celor care veneau acolo în mod regulat fuseseră şi plecaseră deja, Rasch nu avu nicio problemă în a parca chiar în faţă. Coborî şi dădu să ocolească maşina pentru ari deschide portiera autostopistei lui. Îi luă rucsacul şi i-l aruncă în spate, după care se opri. Ea ştia cine este el, dar el habar nu avea nici cum să o strige. Portiera din partea ei se deschise mai mult şi un picior gol atinse pământul, cu un clinchet de clopoţei.

Mai auzise acel zgomot şi altă dată. Apoi văzu, era o brăţară de pus în jurul gleznei, cu clopoţei micuţi din argint. Stătuse atât de nemişcată în jeep, încât aceştia nu scoseseră niciun sunet.

— S-a întâmplat ceva? Vocea ei avea sunetul clopoţeilor, la fel râsul ei. Fiecare mişcare, fiecare sunet era un fel de muzică şi el zâmbi din nou, fără să-şi dea seama.

— Picioarele tale, spuse el. Nu eşti încălţată.

— Nu. Ea închise portiera şi veni lângă el.

— E important?

— Nu, adică da. Nu poţi urca pe munte, fără nişte ghete potrivite. Ai ghete în rucsac?

Acum veni rândul ei să zâmbească.

— Nu. El scutură din cap dezaprobator.

— Ce te-ai mai pregătit! Nu contează, aici se găsesc de vânzare tot felul de lucruri pentru urcat pe munte. Ar fi bine să-ţi cumperi o pereche de ghete.

— Bine, mai spune-mi ce-mi mai trebuie, zise ea. În rucsac am doar sacul de dormit şi nişte mâncare.

— Nu ştii că se poate face foarte frig noaptea? Se anunţă o vreme frumoasă pentru următoarele două zile, dar în regiunea asta se poate schimba totul într-un interval de câteva ore.

— Ah, Doamne! Cred că trebuie să recunosc că n-am mai dormit niciodată sub cerul liber. „Pe munte", ar mai fi trebuit să adauge. Circarii îşi petreceau mult timp dormind sub cerul liber. Dar ea îşi avea propria camionetă, cu patul şi lucrurile ei. Acum era vorba de cu totul altceva.

— Te rog să mă ajuţi, Cruciatule.

— Cred că asta ar trebui să şi fac sau voi fi nevoit să te salvez din nou, spuse el, râzând, şi Savannah găsi acel râs cald, surprinzător de sexy.

Auzise de ochi sexy dar niciodată de un râs sexy. Cu toate acestea avu deodată o senzaţie delicioasă, provocată de gândul împărţirii unei pături cu judecătorul Horatio Webber.

— Hai să facem un târg, continuă el. Îţi ofer ajutorul meu, în schimbul dezvăluirii unor fragmente de adevăr în legătură cu tine. De acord?

— Dezvăluiri despre mine? Bine. Există tot soiul de adevăruri, Horatio Webber. Ţi-l voi dezvălui pe-al meu, dar numai la momentul potrivit. Îl urmă înăuntru.

El nu ştia încă, dar zarurile erau aruncate. Ea avea să împartă cu el călătoria, în schimbul adevărului – numai că ea ştia că nu existau niciun fel de prieteni care să o aştepte şi singurul ei scop era să-i pună stăpânire pe suflet

Rasch simţi o oarecare tulburare. Ea fusese de acord să-i spună ceea ce voia el să ştie. Ar fi vrut să aibă mai multă încredere în promisiunea ei.

În micul magazin, Rasch cumpără o pereche de ciorapi albi, din bumbac, şi una maron, din lână, după care o ajută pe Savannah să-şi aleagă o pereche de ghete, cu care se simţea ca şi cum ar fi avut plumb în picioare.

Savannah schimbă ciorapii maron cu unii de culoare roşie.

Rasch alese o pereche de blugi, un tricou şi o cămaşă groasă, din flanel, care să se asorteze cu ghetele. Mai cumpără pachete de mâncare, conserve. Când băcanul se apucă să facă socoteala, Rasch clătină din cap. Adevărul îl costase deja 98 de dolari, chiar înainte de micul dejun, şi el nu auzise încă niciun cuvânt. Dar pentru a o descoperi pe femeia aceea ar fi plătit şi mai mult.

Savannah intră în restaurantul situat într-o altă parte a clădirii, în timp ce el plăti şi duse toate cumpărăturile la maşină. Când se întoarse, îşi găsi însoţitoarea la o masă în colţ, între două ferestre. Ea nu-i simţi prezenţa; ba, mai mult, privea cu foarte mare atenţie pe fereastră.

— La ce te uiţi? o întrebă Rasch, alunecând pe un scaun în faţa ei.

— E o veveriţă acolo, sub craca aceea ruptă de lângă gard. Rasch se uită spre locul indicat, dar nu văzu nimic altceva decât tufe şi tot felul de gunoaie.

— Unde?

— Stai nemişcat şi o să apară, spuse ea, şi, întinzându-se peste masă, îi acoperi mâna cu mâna ei. La atingerea aceea, el simţi aceeaşi senzaţie ca pe stradă. Dansa în jurul lor un arc format din electricitate. Ea păru uluită o clipă, după care îşi luă mâna, dar în golul rămas în urmă se simţea o înfiorare aproape la fel de concretă ca şi zgomotul clopoţeilor.

— Uită-te acum, îi şopti ea, atingându-l din nou. Palma ei era aspră, de parcă ar fi tăiat lemne sau s-ar fi folosit de un ciocan. În clipa aceea, micuţul animal maron se furişă iute, se opri şi se uită spre fereastră, ca şi cum ar

fi fost chemat. După un moment îndelungat de nemişcare, se întoarse şi fugi.

Savannah îşi întoarse privirea spre Rasch. Nu vorbea, dar el ştia că, aşa cum comunicase cu veveriţa, comunica şi cu ceva din adâncul sufletului lui. Cu toate acestea, când simţi un răspuns în adâncul lui, Rasch se răzvrăti. Nu îi plăcea gândul că femeia aceea ar putea încerca să-l stăpânească, nici chiar într-un fel atât de lipsit de importanţă. Mormăind, îşi trase mâna şi întrerupse contactul vizual dintre ei.

— Unde e cafeaua? Mi-e foame! Fără să-şi mişte capul, ea răspunse:

— Vine imediat. Şi aşa a şi fost. Chelneriţa apăru, aducând două căni mari, pe care le umplu cu cafea fierbinte, după care aşează pe masă şervete, unt, gem şi un vas cu frişcă.

— Mâncarea va fi gata imediat, spuse ea în ciudatul dialect montan.

Îi studie pe Rasch şi pe Savannah o clipă, după care spuse:

— Ştiţi că trebuie să purtaţi încălţăminte aici, doamnă. Savannah păru surprinsă.

— Nu, nu ştiam, îmi pare rău. Am ghetele în maşină. Să mă duc să le aduc?

— Nu, spuse femeia, dar ţineţi-vă picioarele sub masă, să nu se vadă. Nu păreţi a fi vânători.

— Urcăm pe munte, explică Rasch, dar apoi se întrebă de ce o făcuse.

Cei care urcau pe munte nu purtau fuste de ţigancă şi brăţări cu clopoţei la picioarele goale.

— Bine, fiţi prudentă. Dacă nu sunteţi obişnuită cu încălţămintea, ghetele alea or să vă facă răni. Rasch se gândise deja la acest lucru şi se hotărî ca, după ce va obţine nişte răspunsuri la întrebări, să o convingă pe Savannah să se întoarcă. Nu atât pentru faptul că nu ar fi fost obişnuită cu muntele, căci totul în privinţa ei arăta că este. Dar planul lui, de a fi singur şi de a se gândi cu seriozitate, ar fi fost compromis de prezenţa ei. Savannah

nu spuse nimic. Nu era îngrijorată. Anii de lucru la circ îi bătătoriseră şi mâinile şi picioarele într-un asemenea hal, încât se îndoia că le-ar fi putut răni ceva. Soarele dimineţii risipise toată ceaţa şi ziua ora de un auriu superb. Copacii erau pătaţi de portocaliu, galben şi roşu, deoarece frunzele începuseră să capete culorile toamnei. această oră târzie în acel an, dar iarna venea repede la munte. Rasch spera că sacul de dormit al însoţitoarei lui îi va ţine de cald. Aerul de munte era înşelător, mai ales spre sfârşitul lui octombrie.

Meteorologii spuneau că vremea în următoarele două zile va fi frumoasă şi senină. După aceea, imaginea devenea mai tulbure. Posibilitatea apariţiei unui front rece aducea şansa unei ploi neaşteptate şi, uneori, chiar zăpadă.

Chelneriţa se întoarse şi le puse în faţă două farfurii cu ouă şi costiţă.

Rasch îşi luă furculiţa şi o înfipse într-o bucată de costiţă.

— Toate astea nu sunt bune pentru organism, spuse el. De obicei, mănânc fulgi de ovăz şi beau suc de portocale.

— Foarte înţelept, numai că organismul mai simte nevoia şi de câte ceva care nu e înţelept, nu crezi? Iarăşi acea senzaţie arzătoare. Numai că de data aceasta, se concentră asupra unui punct sub urechea lui stângă. Curentul păru să se întindă către vârfurile degetelor, aşa încât abia putea ţine furculiţa.

— Cine eşti, în fond? şopti el cu un glas răguşit. Ea îşi coborî glasul răspunzând:

— Mi se spune Savannah. Nu se numea Savannah, ci i se spunea aşa.

— De ce?

— Pentru că în acest oraş m-am născut, un loc deosebit aflat într-o vale îngustă cu iarbă grasă şi animale nocturne, blânde. Iar ţie ţi se spune Horatio, ceea ce înseamnă păstrător al orelor, puternic şi stabil. Asta a intenţionat mama ta, când ţi-a dat acest nume?

— Mă îndoiesc că timpul a avut vreo legătură. Mama a crezut că Horatio este un nume care sună important.

— Mama ta dorea să fii celebru?

— Nu ştiu. Cred că doar îi plăcea cum sună. Savannah îşi ridică ceaşca de cafea la buze şi sorbi puţin.

— Îmi plac sunetele. Îmi place să aud, să ating. Oamenii nu mai ascultă în ziua de azi. Iar atunci când, totuşi, o fac, nu aud.

— Obişnuieşti mereu să vorbeşti aşa enigmatic?

— Nu. Tu obişnuieşti mereu să pui întrebări?

— Da, aşa cred. Cred că e important ca o porsoană să întrebe şi să afle, tu nu? Altfel cum afli adevărul?

— Ah, dar ce înseamnă adevărul? Adevărul unei persoane este fantezia alteia. Eu prefer răspunsuri din inimă, nu din cap.

— Probabil că, atunci când ai fost copil, ţi-ai înnebunit tatăl. Cred că nu ştia niciodată când spuneai adevărul şi când te prefăceai.

— Când am fost mică erau clipe când tata – care era un om cu foarte multă imaginaţie, îmi spunea să am răbdare. Măcar atâta lucru tot am învăţat. Toate vin la cel care aşteaptă. Rasch zâmbi. Îi era greu să şi-o închipuie pe femeia aceea, frumoasă şi uluitoare, copil, şi ştia că nu avusese mai multă răbdare atunci decât acum. Dacă voia ceva, obţinea. Nu îşi dădea deloc seama ce voia de la el. Poate ar fi trebuit să lase toate aiurelile deoparte şi să o întrebe direct. Ceea ce şi făcu.

— Ştiu că eşti femeia de pe balconul meu, femeia de pe stradă şi bănuiesc că tot tu ai plănuit şi această întâlnire. Nu-i aşa? Privirea lui era directă, pătrunzătoare. Îi făcu inima să bată mai repede.

— Poate da, poate nu.

— De fapt, ce anume vrei de la mine, Savannah, ai cărei ochi sclipitori transmit mesaje atât de misterioase?

— Vreau să te cunosc, atâta tot. În realitate nu era o femeie misterioasă, dar voia să-l facă pe judecător să creadă în fantezii.

— Să mă cunoşti? Nu-mi vine să cred că ai venit la

mine pe terasă şi din nou la

Petrecere, numai pentru că voiai să mă cunoşti. De ce n-ai sunat, pur şi simplu, la sonerie?

— M-ai fi lăsat să intru? Da, ar fi putut răspunde, pentru că voiam, simţeam nevoia să ştiu că eşti reală nu un spirit pe care l-am făcut să apară cu ajutorul imaginaţiei mele. Nu spuse decât:

— Cred că nu.

— Eşti foarte sincer, Cruciatule, şi meriţi să-ţi spun adevărul. Ce vreau de la tine? Eşti sigur că vrei să ştii?

— Sunt sigur.

— Atunci, Cruciatule, adevărul… spuse ea, dându-şi capul pe spate şi privindu-l arzător, ţi-l spun în schimbul unui preţ.

— Care?

— Să mă iei cu tine.

— Să te iau cu mine? făcu el, neputându-şi ascunde şocul.

Nu-şi putu ascunde nici straniul fior din stomac.

— De ce să fac asta?

— Pentru că mă aflu aici. Pentru că vreau să o faci. Pentru că tu şi cu mine suntem…

Legaţi.

— Ce eşti, vreo vrăjitoare? întrebă el, dându-se în spate şi încruntându-se neîncrezător. Te avertizez, Savannah, indiferent cine ai fi, că nu cred în superstiţii.

— Nu-ţi face griji, domnule judecător Webber spuse ea încet. Nu sunt vrăjitoare. Nu eşti un om care să creadă în spirite, ci unul care crede în fapte şi realitate. Ei bine, sunt cât se poate de reală. Şi tocmai asta te face să nu te simţi în apele tale, nu?

— Aşa e, aprobă el, cred că aşa e. Nu-mi place ceea ce nu-mi pot explica. Şi acum nu mi te pot explica pe tine.

— Nu-i nimic. Înţeleg, pe cuvânt. Şi voi încerca să nu par misterioasă sau să te fac să nu te simţi bine. Recunosc că se pare că am unele legături telepatice cu animalele. Nu-mi vorbesc, dar, nu ştiu cum să-ţi explic, avem o legătură, aşa cum am şi cu tine.

— Nu-mi vine să cred, spuse el, sorbind ultima picătură de cafea şi silindu-se să se gândească la lucruri simple, în timp ce înghiţea ultimele fărâme de ou.

Savannah avea dreptate. Ouăle cu şuncă erau ceva ce ar fi trebuit să mănânce mai des. Uitase cât de bun putea fi un mic dejun demodat şi real. Uitase cât de plăcut era să-l ia în compania unei femei. Nu era prea sigur cum sau de ce stătea acolo calm, luând micul dejun cu o femeie care avea un sistem de comunicare cu animalele. Pe undeva, ştiuse tot timpul că aceea nu era o întâlnire întâmplătoare, că ea avea un plan bine pus la punct, înainte de a-l întâlni şi îi atrăgea atenţia într-un fel pe care nici nu şi-l putea justifica, nici explica. Fapt care îl intriga.

Deocamdată, atâta timp cât înţelegea că acea obsesie era reciprocă, avea să-i ţină isonul, până când va afla tot adevărul. Avea evident un plan, iar el dorea neapărat să afle care era. În fond, se gândi el, nu era decât o femeie, doşi era una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse vreodată. Era matur atât fizic, cât şi psihic şi se putea descurca, indiferent care ar fi fost planul ei”. Mai multă raţiune”, îi spuse o voce interioară.

— Ştiu că există anumiţi oameni care au rara abilitate de a comunica cu animalele, recunoscu el, şi, uneori, chiar şi cu oamenii, prin telepatie.

— Da, dar eu nu… spuse ea, dar glasul i se frânse şi îşi plecă privirea.

Dezvăluia prea mult, prea mult din ceea ce nici ea nu înţelegea. Pentru o clipă, lăsă masca să-i cadă, dorind să fie sinceră cu el.

— În mod normal, nu stabilesc legături cu necunoscuţi. Nu ştiu cum să explic această… legătură cu tine, şi asta mă deranjează şi pe mine.

El îi luă mâna şi acest gest o surprinse foarte mult. Simţi un fior prin tot trupul, ca şi cum, prin acea atingere voluntară, el îşi dăduse acordul la legătura lor. Pentru o clipă, îşi permise să-l privească doar, să fie cu el, să recunoască tulburarea pe care o simţea, să înregistreze promisiunea de dorinţă dintre ei. Prezenţa nici unui bărbat

nu o mai tulburase atât. El clipi des şi clătină uşor din cap, de parcă şi el ar fi fost vrăjit de moment. Bun. Era bucuroasă să afle că şi el era afectat ca ea. Cel puţin, o parte din planul ei funcţiona. Rasch îi întoarse mâna micuţă şi i-o examină. Degetele lui îi întâlniră palma bătătorită şi îşi ţuguie buzele.

— Ah, doamnă, eşti un mister pe care va trebui să-l dezleg. Stârneşti ceva primitiv în mine, ceva ce nu sunt sigur că înţeleg. Eşti cu adevărat atotvăzătoare?

Nu, ar fi vrut să spună ea, dar curentul acela tulburător de dorinţă era acolo, mereu prezent între ei. Pulsul îi crescu şi pielea i se înfierbântă sub atingerea lui. Se întâmpla ceva între ei, ceva ce ea nu intenţionase şi nu putea controla. Îşi trase mâna, deoarece în apropierea lui nu mai avea încredere în sine.

Poate nu era o idee bună. Poate ar fi trebuit să-l asculte pe Niko şi să nu facă acest lucru. Dar trebuia să-l pedepsească pe judecător; altfel avea să o facă tatăl ei. Era, însă, prea bătrân şi riscurile erau prea mari.

Planul păruse atât de simplu. Nu trebuia să facă altceva decât să-l determine pe judecător să se îndrăgostească de ea. Şi, fără să ştie, acesta o făcuse pe jumătate, era sigură. Dar nu se gândise niciodată că şi propria ei inimă putea fi în pericol sau că acela vrăjit putea fi şi vrăjitor. Acum ştia că o va lua cu el. Lăsă să-i scape un uşor oftat de uşurare. Avea zece zile să-şi realizeze planul. Zece zile pentru a-l distruge pe judecătorul Horatio Webber, omul care îi ucisese fratele.

Clopoţeii din jurul gleznei lui Savannah scoaseră un zgomot vesel, când părăsiră cafeneaua. Urcându-se în camionetă, îi aruncă lui Rasch un zâmbet conspirativ, îşi dădu capul pe spate şi îşi răvăşi părul bogat şi negru, în aerul răcoros de munte.

— Îţi mulţumesc pentru masă, Cruciatule. Poate că vreodată îţi voi găti şi eu ceva în schimb.

— Cred că ar trebui să ştii că nu-mi plac ciupercile, iar merele otrăvite nu mai sunt la modă. Şi, pe urmă, ce se

mai aude cu prietenul cu care trebuia să te întâlneşti?

— Nu poţi fi sigur niciodată de prieteni. De aceea mi-am umplut buzunarele cu resturi de mâncare şi firimituri de pâine, spuse ea. Dacă voi fi abandonată, voi avea ce să mănânc. Dacă mă voi rătăci, voi urma dâra de firimituri din pădure.

— O adevărată cercetaşă, răspunse el, râzând. Fii pregătită.

Deodată, ziua păru şi mai strălucitoare. Drumul fu tăcut şi intim. Micuţa camionetă înfrunta muntele, urcând din ce în ce mai mult. Din când în când, treceau pe lângă vreo altă maşină sau vreun alt excursionist. Continuară să urce drumul, ca o panglică, din jurul pădurii. Cu fiecare milă, Rasch se simţea mai relaxat şi exista între ei un tăcut sentiment de camaraderie. Dorise să-i atragă atenţia şi să-l facă să o accepte, dar acest lucru fusese obţinut mult prea uşor. Era de neînţeles. În loc să fie încântată, Savannah începea să se simtă din ce în ce mai neplăcut.

— Unde o să oprim? întrebă ea, în cele din urmă.

— Nu m-am hotărât încă. Există adăposturi de-a lungul potecii, dar sunt, de obicei, câţiva care le ocupă. Din moment ce îmi place intimitatea, îmi găsesc un locşor în pădure şi dorm sub cerul liber. Dar tu?

— Nu ştiu. Dar sub cerul liber mi se pare bine. Povesteşte-mi despre potecă.

— De ce?

— Pentru că aş vrea să ştiu, şi îmi place să-ţi aud vocea. Ţi-am spus că-mi plac sunetele. Sunetul mă ajută să ştiu unde mă aflu.

— Ca o hartă fizică?

— Da, fizică. Şi emoţională, de asemenea. De ce, te deranjează? Ai prefera să nu vorbesc?

— Nu, recunoscu el. Cred că, de fapt, îmi place vocea ta. Nu sunt obişnuit să am pe cineva alături. De obicei, vin aici singur.

— Iar eu sunt cineva cu care n-ai vrea să ai de-a face?

— Deloc. Prefer să am de-a face cu tine, dar într-o clipă pari să fii aproape, pentru ca apoi, când sunt gata să-

mi fac o părere clară despre tine, te mişti într-o altă direcţie.

— Adevărat? făcu ea şi, aplecându-se puţin în faţă, făcu clopoţeii să sune.

— Adică, poate că nu te mişti, propriu-zis, mai degrabă te dezintegrezi şi apoi te refaci într-alt loc. Eşti ca un roman cu suspans. Ce pare să fie real, nu este.

— Un roman cu suspans? Adică un roman de groază? se prefăcu ea serios uluită.

Dacă tot trebuie să mă transformi în ficţiune, n-aş putea fi un roman fantastic?

— De ce?

— Într-un asemenea roman, ce este real continuă să fie astfel, până când ajungi să crezi că nu este.

— Tu eşti reală? o întrebă el cu o voce joasă, seducătoare.

Ea privi pe fereastră o clipă, zărind un şoim plutind în valea de dedesubt.

— Sunt reală, Cruciatule. Foarte reală. Brusc, Rasch deschise radioul, răsucind potenţiometrul într-o parte şi în alta şi diverse sunete sparseră liniştea.

Resemnat, trebui să renunţe şi îl închise.

— Cred că ţi-ar plăcea pe Nightshadow Ridge, spuse el, încercând să menţină o conversaţie uşoară. Ea se mişcă în scaun, lipindu-se cu spatele de portieră, pentru a-l putea studia mai bine. Trebuia să se uite la el, să se fixeze bine în realitatea lui pentru a-şi putea duce planul la bun sfârşit. Conversaţia lor era prea confortabilă, îşi spuse ea, prea plăcută. Planul ei de a-l intriga şi a-l cuceri părea să funcţioneze, dar exista şi pericolul de a se lăsa ea însăşi furată de plăcerea de a fi în compania lui. Îşi lăsă privirea să-l cerceteze pe bărbatul de lângă ea. Nu era numai frumos şi senzual, ci, dincolo de aparenţe, mai avea o forţă interioară oare o intimida şi o deruta. Savannah îşi vârî piciorul sub ea, urmărindu-l po Rasch cum îşi freca absent un punct de sub urechea dreaptă. Îl văzu încruntându-se. Era tentată să întindă mâna şi să-l liniştească, dar se abţinu. Nu pricepea atracţia pe care o simţea faţă de acel

bărbat, pe care jurase să-l pedepsească.

— Sunt fantome? întrebă ea, încercând să a-lunge acel sentiment.

— Pe Nightshadow? Se poate. Dar niciodată nu mi s-au arătat. Din cauza ta, am impresia că pădurarul va trebui să-i cheme pe sperietorii de fantome pentru ca drumeţii să poată dormi; Am senzaţia că atragi spiritele. Savannah nu credea că prezenţa fantomelor o putea ţine trează mai mult decât prezenţa bărbatului de lângă ea, până acum, oricare altul fie ar fi bombardat-o cu întrebări, fie ar fi deschis uşa, spunându-i să plece. Horatio Webber părea să înţeleagă, la fel de mult ca ea, că erau prinşi într-un fel de comunicare spirituală predestinată şi era mai bine dacă lăsa lucrurile să se desfăşoare de la sine.

Se hotărî să-i infiltreze în minte imaginea ei. Singura ei putere deosebită era imaginaţia. Îl tentase, îl aiurise, îl torturase atât fizic, cât şi psihic, aşa încât, atunci când urmau să se întâlnească, el să fie intrigat. Şi credea că este. Dar şi ea era!

Totuşi, poate că acea comunicare reciprocă din ce în ce mai mare, care nu făcea parte din planul ei, îşi avea propriile avantaje. Atracţia fizică nu era de ajuns.

Trebuia să-l atragă în toate privinţele. Savannah începea să-şi dea seama că el nu făcea nimic pe jumătate. Dacă voia ca planul să-i reuşească, trebuia să-i captiveze, trupul, mintea şi sufletul. Deodată, îşi aminti de cuvintele Zeenei care îi spusese că deschidea o cutie a Pandorei, astfel că nimeni nu putea prevedea ce se va întâmpla în acea clipă. Zeena nu ghicea viitorul celor care lucrau la circ. Refuza să se uite. Totuşi, uneori avea o expresie pe chip, care arăta că ştie mai mult decât spune. Iar Savannah ştia că Zeena nu voise ca ea să părăsească trupa, numai că ea nu-i luase în seamă sfatul de a lăsa lucrurile aşa cum erau.

Dacă judecătorul nu ar fi vrut s-o ia în maşină, ea s-ar fi prefăcut neajutorată, disperată, ba chiar ar fi flirtat. Dar nu se aşteptase să fie atât de plăcut. Nu anticipase nici răspunsul lui, pe plan intelectual, şi nici propria ei reacţie

faţă de el. Gândul la el o copleşi şi ea se simţi alunecând într-o intimitate care o surprindea şi pe ea. Nu îi spusese tatălui ei unde se duce. Alfred Ramey îi obişnuise pe copiii lui să se descurce singuri şi niciodată nu insistase să le afle planurile. De aceea îi fusese atât de uşor lui Tifton să ascundă faptul că fusese arestat şi condamnat, de aceea a fost prea târziu când Savannah i-a auzit strigătele de ajutor. Tifton ora deja mort, ucis de un tovarăş de celulă, într-o puşcărie unde fusese trimis de judecătorul Horatio Webber.

Dar judecătorul se dovedea a fi o enigmă. Avea o reputaţie de om integru, cinstit şi care nu făcea compromisuri. Ştia, atât de pe urma cercetărilor, cât şi din proprie experienţă, că nimic nu îl putea schimba, odată ce se hotărâse. Surzenia lui faţă de rugăminţile lui Tifton era o dovadă clară în acest sens.

Tifton, în naivitatea lui, nu se gândise la consecinţele gesturilor lui. Credea că judecătorul, ca toată lumea pe care o cunoştea, va cădea victimă farmecului său, acceptând povestea cum că nu era vina lui; dar a fost o greşeală. Tifton exagera când îi convenea, dar nu minţea. Cu toate acestea, judecătorul Webber a cântărit faptele şi a hotărât să dea un exemplu cu Tifton. Iar Tifton a murit.

— Ştii cum mă cheamă, spuse Savannah încet. Eu cum să-ţi spun?

— Prietenii îmi spun Rasch.

— Asta sunt eu-o prietenă?

— Nu, nu cred. Nu ştiu sigur ce eşti.

— Atunci, până te hotărăşti, îţi voi spune tot Cruciatul. Iar tu îmi vei spune Savannah, pentru că aşa mă cunoaşte toată lumea.

— Atunci, asta înseamnă că toată lumea ţi-e prietenă?

— Nu, răspunse ea, nu toată lumea. Am şi eu duşmani.

Rasch detectă o undă de amărăciune în glasul ei. Înţelegea foarte bine, căci şi el simte; o animozitate faţă de cei care îi doreau răul Dar această brunetă frumoasă? Ce duşmani ar fi putut avea? Să fi fost vreun iubit gelos din

trecut sau poate vreo femeie căreia îi furase iubitul?

Nu, părea greşit. Frumuseţea ei îi încânta, fără îndoială, pe iubiţii altor femei, dar fără nicio intenţie din partea ei de a-i vrăji. Afişa o integritate care sugera că găsea îngrozitoare orice prefăcătorie şi cruzime. Semăna cu o statuie pe care o văzuse într-un muzeu. Dintr-o parte părea puternică şi pură. Privită din altă parte, buzele îi erau umbrite de durere, iar ochii priveau cu o suferinţă care nu vedea. Savannah se înfioră. Se afla prea aproape de adevăr. Se uită, afară, pe fereastră şi văzu că drumul se termina atât de brusc, lăsând locul unui cer care părea nesfârşit. Se aflau atât de sus, încât un nor de ceaţă ascundea poalele, până când ajunseră într-un punct de unde valea se zărea dedesubt ca un evantai chinezesc, portocaliu cu galben.

— Cât de frumos e aici, şopti ea.

— Da. Dar cuvintele lui Rasch nu constituiau un răspuns referitor la priveliştea oferită de valea de la picioarele lor, ci la frumuseţea brună a celei care împărţea cu el acea imagine. Se întrebă din nou cine era, oare, şi care îi erau planurile. Era evident că îl urmărise. Făcuse ceva eforturi pentru a apărea pe terasa lui. Apoi îi făcuse semn pe strada înecată de fum, pentru ca peste o clipă să dispară, înainte ca el să ajungă la ea. După aceea reapăruse în farurile maşinii lui pe un drum pustiu, la mile distanţă de Atlanta. Rasch se pricepea la oameni; era judecător de mulţi ani şi îşi crease o mare putere de percepţie. Îl urmărea cu siguranţă şi nici nu îşi amintea când mai fusese atât de fascinat. Dorea foarte mult să afle ce voia cu adevărat Savannah de la el. Acceptase ideea că avea nevoie de ajutor şi-a dat seama că-l manevrase, atunci când i-a cumpărat ghetele şi hainele. Era evident că nu ştie nimic despre excursiile pe munte şi îşi dăduse seama de mult că era singură. Prietenii cu care trebuia să se întâlnească nu existau, aşa cum probabil nu exista niciun prieten pe care îl trimisese după ajutor pentru camioneta defectă, dacă era, într-adevăr, defectă. Un judecător era mereu cu ochii în patru pentru a se feri de

nemulţumiţi, de victimele sistemului juridic care voiau să se răzbune, dar după o verificare rapidă a bagajului ei, în timp ce punea alimentele în maşină, nu găsise nicio armă. Urmărea ea ceva, numai că nu ştia ce anume. Rămase până şi el surprins când acceptase să-i facă jocul. Mai devreme sau mai târziu va afla ce vrea, şi atunci se va hotărî ce să facă. Deocamdată se lăsă prins în vraja ei. Apăruse în faţa lui, din ceaţă, numai cu un rucsac amărât. Cu siguranţă că toate acestea nu erau menite să-l seducă. Nu era străin de capitolul femei. Putea fi atras în pat, fără niciun fel de şaradă complicată atâta timp cât femeia cunoştea regulile lui de bază: fără promisiuni, fără implicaţii, fără viitor.

Rasch Webber îşi croise un curs al vieţii, care nu includea nici căsătoria, nici familia. Un bărbat trebuia să-şi canalizeze întreaga energie către scopurile lui, iar Rasch găsise în drept o carieră care îl consuma foarte mult. Nu căuta nici să-şi descarce secretele cele mai intime în faţa unei soţii. Ştia că supravieţuise unei copilării îngrozitoare numai citind despre „Superman” şi alţi eroi de acţiune care credeau în dreptate şi adevăr. Copil fiind şi văzând lumea într-o parte a oraşului, unde mişunau proxeneţi şi traficanţi de droguri, s-a hotărât că într-o bună el va fi unul dintre băieţii buni despre care citea. Şi ea? Ea ce era, oare?

O hoinară, aşa şi spusese Savannah, o femeie aflată în căutare. Ar fi crezut acest lucru, chiar dacă nu ar fi ştiut ce căuta sau dacă nu ar fi înţeles capacitatea ei de comunicare cu animalele. Nu ştia prea multe despre aşa-numitele convingeri ale noii epoci. Ştia doar că era ceva misterios în ea, ce ţinea de Vechea Lume.

Totuşi, Rasch putea să pună pariu pe ultimul lui dolar că era mai la curent cu prezentul decât cu viitorul sau trecutul. Emana o vibraţie sclipitoare, care aproape că se putea atinge. Trupul ei zvelt, cu sâni tari şi plini, şi şolduri înguste, dar bine formate, îi provoca senzaţii ciudate în interior, iar chipul surprinzător, cu frumuseţea sa fierbinte, îi capta atenţia.

Muşcându-şi buza de jos, cu dinţii albi, perfecţi, ea privi în jos.

— Mergem şi mai sus, Cruciatule?

— Ah, da. Pădurea şi poteca sunt drept în faţă. Vom merge până la amiază. Am de gând să ajungem până sus, pe creastă, şi abia după aceea, ne vom opri pentru noapte. Alţii preferă să doarmă în adăpostul, pentru excursionişti, de la cascadă şi să plece a doua zi dimineaţă foarte devreme.

— Şi mie îmi place să pornesc dimineaţa foarte devreme. Abia aştept să ajungem, spuse ea.

— Ah, dar prietenul tău? El-sau ea – s-ar putea să nu fie de acord.

— Atunci voi merge singură.

— N-ar fi o idee bună, Savannah. Nu e o zonă sigură pentru o femeie singură, nici chiar pentru o excursionistă cu experienţă. Pădurarii preferă ca excursionştii să meargă perechi.

— Dar fizic nu mă pot opri, nu?

— Nu, bănuiesc că nu, doar dacă nu ai băut sau altceva.

— Asta mi-am închipuit şi eu, spuse ea aruncându-i un zâmbet asemănător cu al Mona Lisei.

Rasch opri maşina în zona permisă şi o ajută pe Sayannah să coboare, uitându-se în acelaşi timp în jur. Nu o aştepta nimeni, aşa cum bănuia el.

— Se pare că numai noi suntem.

— Aşa se pare. Pădurarul ieşi pe verandă şi îi salută.

— Salut, Rasch. A trecut ceva vreme. Cine e prietena ta? întrebă el, uitându-se la picioarele ei goale şi ridicând amuzat din sprâncene.

— Camioneta ei s-a defectat pe drum. Are de gând să urce poteca.

— Dar partea asta e destul de grea. Aţi mai fost vreodată?

— Ăăă, nu, spuse Savannah, urmându-i pe pădurar şi pe Rasch înăuntru. Începea să aibă senzaţia că planul ei

cădea, exact când succesul părea iminent.

— Nu pare o idee prea bună, doamnă, nici chiar pentru un excursionist experimentat. Poate ar trebui să vă alăturaţi unui grup.

— Vă mulţumesc că sunteţi atât de amabil, dar mă descurc, spuse ea cu un glas slab, dar hotărât. Unde trebuie să semnez?

Pădurarul îi arătă registrul în care semnau toţi cei care urcau pe Appalachian Trail. Erau rubrici pentru ora plecării, destinaţia şi ora aproximativă de întoarcere.

Ţinând o asemenea evidenţă, autorităţile puteau da alarma, în caz că cineva nu se întorcea la timp. Rasch se ţinuse deoparte, lăsând-o pe Savannah să se chinuiască singură cu minciuna ei Hotărî că o pedepsise destul, aşa că interveni:

— Nu-i nicio problemă, Paul. Voi avea eu grijă de ea. Poate veni cu mine.

Pădurarul păru uşurat.

— Eh, frumos din partea ta, Rasch. Care ţi-e planul?

— Mă voi întâlni cu Jake la Bly Gap şi vom pleca la Asheville. O să dureze vreo zece zile, apuse el, semnând în registru. Pădurarul întoarse pagina, apoi îi dădu şi lui Savannah să semneze.

— Şi dumneata?

— La fel. Îţi mulţumim că ne porţi atâta grijă. Judecătorul spune că Nightshadow Ridge este un loc foarte bun, unde să-ţi stabileşti tabăra. Omul îi aruncă o privire ciudată lui Rasch, când puse registrul la loc. Adună obişnuitele broşuri şi hărţi şi i le dădu lui Savannah.

— Bine, sper ca vremea să rămână frumoasă. Mă bucur să vă cunosc, doamnă…

Spuse el şi se uită din nou în registru-doamnă…

— Savannah, spuse ea, după care îngrămădi hârtiile în rucsac şi porni pe cărare mai mult cu hotărâre decât cu simţul orientării.

— Stai puţin, Savannah, strigă Rasch. Dacă ai de gând să mergi cu mine, eu trebuie să trec în frunte-mă rog, dacă crezi că vei putea ţine paiul.

— Pot să merg cum mergi tu, spuse ea, şi el ştii că aşa era.

Nu era niciun pic de provocare în glasul ei, ci, pur şi simplu, o afirmaţie. El încuviinţă şi porni pe potecă, imprimând un ritm alert. Ea îl privi, observând graţia cu care se mişca, încrederea, pura frumuseţe fizică a bărbatului. Cum putea fi atât de atrăgător şi, în acelaşi timp, duşmanul ei?

Mergând prin pădure, simţind căldura soarelui urmându-i paşii, lui îi fu mai uşor să-şi imagineze cât de minunat ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă ar fi fost un bărbat cu iubita sa la o plimbare de după-amiază.

Au mers în linişte un timp, după care Rasch încetini ritmul şi spuse:

— Vorbeşte-mi, Savannah. Spune-mi ce te mai interesează în afară de veveriţe şi un bătrân ursuz şi singuratic ca mine. Ea se încruntă.

— Nu eşti deloc bătrân. Puţin ursuz, poate, dar în niciun caz grosolan. Îmi plac oamenii cinstiţi care muncesc mult şi încearcă să facă lumea mai bună într-un fel. *Oameni ca tine*, se gândi ea, după care îşi dori ca acel gând să nu-i fi venit niciodată în minte.

— Este ideal să faci lumea mai bună, spuse el, dar mă tem că sunt din ce în ce mai puţini oameni care încearcă asta.

— Poate nu te uiţi destul de bine.

— Mă uit, dar ei nu există. Deşi Rasch încetinise mersul, continua să menţină un ritm constant. Savannah încerca să-l urmeze, fără să răsufle greu, dar urechile îi vuiau. Deschise gura şi o închise iar, încercând să scape de sentimentul clar care se înstăpânise în mintea ei.

— Ia, încearcă astea, spuse Rasch, oprindu-se şi acoţând un pachet cu gumă de mestecat, pe care i-l întinse. Ea îl luă uitându-se la marcă şi zâmbi.

— Scorţişoară? într-un fel, aş fi crezut că eşti un individ căruia îi place perişorul sau menta.

— Asta dovedeşte că aparenţele înşală, spuse el, aruncându-i un zâmbet care străbătu prin platoşa de

răceală în care se înfăşurase atât de atent:

— Exact sentimentul meu, reuşi ea să spună, dezvelind o lamă de gumă şi vârând-o în gură.

— Dă-mi şi mie una, te rog. Dezvelirea lamei nu era o problemă, dar gestul de a i-o vârî între buze şi, apoi, în gură era o experienţă de autocontrol. Când buzele lui îi atinseră uşor vârfurile degetelor, ea simţi un curent puternic trecându-i prin ele. Se dădu înapoi repede şi îşi feri privirea, iar obrajii îi ardeau şi inima îi bătea năvalnic. Ce se întâmpla, oare?

— Mulţumesc, spuse el cu un glas ciudat de scăzut. Îi simţi privirea aţintită asupra ei câteva clipe, după care atenţia lui reveni asupra potecii, reluând ritmul alert, de parcă s-ar fi grăbit să ajungă undeva sau să fugă de undeva.

Când se opri din nou, pentru apă, şi pentru a alege cărarea bună într-o încurcătură de poteci, era după-amiază târziu, iar nervii lui Savannah erau la fel de întinşi ca sârma pe care ea şi Tifton merseseră ani la rând. Tifton. Închise ochii şi trase adânc aer în piept, încercând cu disperare să se concentreze asupra lui şi a motivului pentru care se afla singură pe acel munte, cu bărbatul pe care jurase să-l pedepsească. Deocamdată, singura care părea să fie pedepsită era ea.

Savannah ştia că îi mai rămăseseră nouă zile şi jumătate. Avea la dispoziţie nouă zile şi jumătate pentru a-l face pe judecătorul Horatio Webber să aibă nevoie de ea. Nouă zile şi jumătate pentru a-i dărui acestui străin dragoste… şi apoi să dispară pentru totdeauna din viaţa lui.

CAPITOLUL 4

Savannah îşi dădu jos rucsacul din spate şi se prăbuşi pe un butuc. Auzea susurul unei ape undeva în desişul de rododendroni, de dincolo de potecă. Primăvara probabil că acel loc era fionc. Acum era presărat cu frunze arămii şi ace de pini, de parcă totul ar fi fost o pătură eludată, cu un amestec de roşu, portocaliu şi maron.

— Mai avem vreo oră de mers, spuse el. Adică, dacă tot mai crezi că poţi ţine pasul cu mine.

— Bineînţeles că pot, spuse ea, ridicându-se. Avu impresia deodată că atingea pământul, după ce fusese ore întregi în aer, exersând, repetând, forţându-se şi pe ea şi pe Tifton să urce la înălţimi şi mai mari. După o mişcare deosebit de îndrăzneaţă urma întotdeauna un moment de dezorientare, când emoţia dispărea, lăsând din nou locul realităţii. Dintr-odată, Rasch fu lângă ea ţinând-o de ambele coate şi privind-o adânc în ochi.

— Te simţi bine? Ea îşi ridică pleoapele şi îi captă privirea. Numai pentru o clipă îşi simţi slăbiciunea intensificându-i-se. Închise ochii, împotrivindu-se ameţelii pe care i-o provoca apropierea lui şi trase adânc aer în piept.

— Mă simt bine. Cred că altitudinea e de vină.

— Nu-ţi plac înălţimile? Credea că are aerofobie? Dacă situaţia nu ar fi fost atât de ridicolă, ar fi izbucnit în râs. Ea, jumătate din echipa Ţiganilor Zburători la trapez, să se teamă de înălţimi? Totuşi, deocamdată era important ca el să nu bănuiască cine era.

— Nu-i vorba de asta, spuse ea încet. Nu ştiu de ce m-am simţit puţin ameţită. Lasă-mă o clipă să-mi regăsesc picioarele de urcat pe munte şi voi fi la fel de pregătită ca tine. Pregătită? Era o expresie cu care Rasch se putea identifica. Acolo, în natură, cu o femeie pe care nu o cunoştea, era la fel de pregătit ca întotdeauna.

Dar nu pentru a urca pe munte, a schimba atingeri fierbinţi sau a culege informaţii. Avea nevoie de fiecare fărâmă de voinţă pentru a-i da drumul acelei femei extrem de atrăgătoare, şi de a se îndepărta de ea.

— Ar fi bine să-ţi pui blugii şi ghetele, îi spuse el cu asprime. Să urci pe munte desculţă şi în fustă, nu e cel mai bun lucru.

— Mi-e bine, spuse ea automat. Nici nu voia să se gândească să-şi scoată hainele în clipa aceea.

— Bine, dacă o să calci pe un şarpe să nu spui că nu te-am prevenit, spuse el, ridicându-i rucsacul şi ţinându-i-l

până îşi trecu braţele prin chingi.

— Nu mi-e frică de şerpi.

— Dar ţie de ce ţi-e frică, Savannah?

— De oameni, spuse ea imediat. Oamenii fac mai mult rău decât o vor face animalele vreodată. Rasch se încruntă. Savannah putea fi atât de deschisă, atât de sinceră – îi plăcea acest lucru la ea – şi, totuşi, ascundea atât de mult din fiinţa ei. El voia să o cunoască toată, fir-ar să fie… Voia să cunoască, în toate înţelesurile cuvântului, fiecare fibră a fiinţei ei.

— Hai să mergem, spuse el autoritar, ştiind că ar fi trebuit să-i lase mai mult timp pentru a se obişnui cu altitudinea.

Savannah se forţă să-l lase pe Rasch să i aranjeze chingile rucsacului pe spate, degetele lui stârnindu-i senzaţii incredibile. Dacă o mai atingea puţin, nu mai putea să urce deloc. S-ar fi lipit de el, ca un magnet, şi s-ar fi lăsat cărată.

— Ştii multe despre şerpi? îl întrebă ea, mai mult pentru a împrăştia tensiunea, decât pentru a face conversaţie.

— Destule, cred. De ce, obişnuieşti să vorbeşti şi cu ei?

Savannah dădu din umeri, încercând să-şi aşeze rucsacul cât mai bine.

— În realitate, nu vorbesc cu animalele. Cel puţin, nu conştient. Este ceva mental doar.

— Bine, să sperăm că poţi vorbi mental şi cu un urs, pentru că aici ne aflăm pe teritoriul lor şi nu mi-am luat arma, spuse el, arunrcându-i o privire lungă, după care clătină din cap şi porni din nou prin pădure. Era mulţumit de rucsacul ei, dar rochia încă îl mai deranja. Nu atât faptul că îmbrăcămintea ei era neadecvată, ci faptul că unduirile graţioase ale feminităţii ei erau atât de tulburătoare.

— Urşi? Crezi că o să vedem vreunul?

— După tot ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore, nimic nu mă mai miră, Savannah. Rasch

dădu o cracă la o parte şi o ţinu aşa, ca ea să treacă înainte. Ea se opri brusc, îl privi îndelung şi apoi trecu, fusta atingându-i uşor picioarele. O lăsă să meargă ea prima. Clinchetul brăţării ei de la gleznă răsuna din când în fcând printre copaci, ca şi cum ar fi vorbit o limbă anume.

Urcară constant un timp, ascultând susurul izvorului de munte, din depărtare.

Căldura după-amiezii târzii îi învăluia, şi picături de sudoare îi alunecau lui Rasch pe frunte. Era octombrie, pentru numele lui Dumnezeu, nu mijlocul lui iunie, dar aerul acela umed crea aburi. Înaintea lui, Savannah nu prea părea afectată de climă. În părul negru i se agăţaseră frunze şi fărâme de ciuperci.

Picioarele ei sigure înaintau uşor pe potecă. Părea să fi căpătat mai multă forţă călcând peste buşteni şi frunze, de parcă ar fi ştiut unde merg şi ardea de nerăbdare să ajungă. Apoi, deodată, se opri. Rasch se împiedică şi abia apucă să se oprească pentru a nu se izbi de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ascultă, spuse ea încet.

— Ascult, dar ce trebuie să aud?

— Astă şi vreau să spun. Pădurea e tăcută. Unde sunt zgomotele animalelor?

Nu era nicio mişcare, nu se auzea niciun sunet, nici măcar foşnetul frunzelor.

— Habar n-am. Tu eşti spiritistă, tu să-mi spui Nu poţi să-ţi chemi ghidul să-l rogi să arunce o privire?

— N-am niciun ghid, i-o reteză ea supărată. Nu avusese de gând ca aura ei de mister să ajungă atât de departe. Acum, chiar şi ea avea senzaţii ciudate, care erau ca nişte păianjeni ce îi treceau peste coloană.

— Suntem urmăriţi.

— Cred că ai dreptate, spuse Rasch, aruncându-şi privirea încet prin pădure. Ai vreo sugestie?

— Să facem linişte. Savannah îşi dădu jos rucsacul şi îngenunche odată cu alunecarea lui la pământ.

— Ce-ar fi să ne mai odihnim puţin, să mâncăm o

ciocolată?

— Ciocolată? Ai ciocolată la tine?

— Da. În buzunar, alături de firimiturile de pâine şi alte câteva dulciuri.

— Ce altceva ai mai ascuns şi eu nu ştiu?

— Aha! Doar nu crezi că o să-ţi divulg toate secretele mele?

— Absolut. Şi n-am de gând să mai aştept mult. Îmi datorezi nişte adevăruri, ai uitat? spuse Rasch, dând să-şi dea şi el jos rucsacul.

— Nu, nu face asta. Treci doar înainte pe potecă şi aşteaptă. Rasch observă fermitatea din glasul ei şi rămase surprins când o ascultă, fără să crâcnească.

— Cred că vom lăsa pachetul ăsta de napolitane cu vanilie, ca un fel de ofertă de pace pentru vietăţile pădurii. Ea privi printre copaci câteva clipe, scoase învelitoarea şi puse dulciurile pe o piatră plată. Apoi, cu un zâmbet încrezător, se

Duse în locul unde aştepta Rasch.

— Bănuiesc că vizitatorul nostru nu ţi-a transmis vreun mesaj că-i plac dulciurile la nebunie, nu?

— Nu, nu mi-a transmis niciun mesaj.

— Şi eu care credeam că poţi vorbi cu animalele.

— Hai să nu mai discutăm despre asta. Animalele nu înţeleg cuvinte, dar îţi pot simţi teama. Cât mai avem de mers? întrebă ea cu o voce melodioasă.

— Nu prea mult. Lui Rasch îi plăcea jocul ei misterios, dar nu ştia cu cine se jucau, iar dacă urmăritorul lor nu era un animal, cu siguranţă că nu voia să divul-ge locul unde voia să-şi stabilească tabăra. Savannah îşi îndreptă fustele, netezind nişte cute imaginare, după care se întoarse şi îi făcu semn lui Rasch să meargă el în faţă. Când ajunseră în vârful pantei, ea se opri şi îl atinse pe umăr, arătându-i piatra care se vedea foarte bine din locul unde se aflau. Dulciurile nu mai erau.

Păsările începuseră să cânte şi toate zgomotele normale ale pădurii reveniră.

Rasch trebuia să fie cel care o apăra. Nu suporta

gândul că însoţitoarea lui simţise ceea ce el nu băgase de seamă. În mod normal, ar fi observat tăcerea din jur şi s-ar fi îngrijorat. Dar, astăzi, nu se mai putea gândi decât la misterioasa lui însoţitoare. Urechile lui nu mai auzeau decât glasul ei şi muzica clopoţeilor.

— Ştii ce se întâmplă când hrăneşti un animal vagabond, mormăi el. Se aşteaptă să-i mai dai.

— Oricine ar fi fost acolo, i-a fost la fel de teamă de noi, ca şi nouă de el.

— Ce-a fost? Savannah făcu un gest de nemulţumire.

— Cruciatule, cred că eşti cel mai prolific anchetator din toate timpurile.

— Vreau doar să ştiu cu cine am de-a face. Şi mai cred că-ţi place să creezi mister.

Cine sau ce era?

— Un urs, poate, sau vreun animal sălbatic, nu ştiu sigur.

— Bănuiesc că ai primit vreun mesaj că îi era foame.

— Nu, n-am primit absolut niciun mesaj. Pur şi simplu, am ştiut că era acolo, ca şi tine.

— Eu n-am ştiut nimic, până când nu te-ai oprit şi ai spus să facem linişte. Dacă nu a comunicat cu tine, de unde ai ştiut?

— Animalele au tăcut. Pădurea era prea nemişcată. Se auzeau nişte zgomote slabe, care se mişcau odată cu noi şi se opreau, când o făceam noi. N-am fost sigură, bineînţeles, dar m-am gândit că ne însoţea cineva.

— Savannah, am trecut prin pădurea asta timp de cincisprezece ani şi, în afară de alţi excursionişti şi vreo doi vânători, n-am văzut pe nimeni care să se teamă de mine mai mult decât mă temeam eu de el.

— N-ai fost atent. Îţi aminteşti cum spunea Hamlet-stai, cum era? „Există mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât în filosofia ta, Horatio”.

— Nu ştiu. Dacă nu e dintr-o carte de drept, probabil că n-am citit.

— Asta e problema ta, Cruciatule, mergi pe un drum prea îngust. Nu e bine, ştii doar. Oamenii nu sunt

totdeauna ceea ce par şi cred că tu te minţi singur. Binele şi răul alcătuiesc lumea, dar nu sunt atât de clar despărţite.

— Nu eşti nicio spiritistă, nicio hoinară, doamna mea misterioasă-la urma urmei, eşti tot o filosoafă.

— Sunt doar o fiinţă omenească alcătuită şi din bine şi din rău, exact ca dumneata, domnule judecător Horatio Webber. Poate a venit vremea să afli acest lucru.

Poate că eu voi fi aceea care te va învăţa să descoperi adevărul.

— Poate, dar te-ai putea înşela. Te-ai gândit vreodată că lumea ar fi mai fericită dacă un lucru ar fi ori bun, ori rău, dacă oamenii ar fi ori buni, ori răi, dacă toate ar fi într-un fel sau altul? Era atâta durere în glasul lui. Ea fu gata să întindă mâna să-l atingă. Pentru o clipă, vru să-l liniştească, să-i spună că înţelege. Oare îl judecase greşit? Fusese, oare, prins în vreun eveniment îngrozitor şi atunci îşi pierduse controlul? *Nu*, îşi spuse ea categoric. *Ştia ce face*. Nu putea lăsa acele sentimente să-i slăbească voinţa. Femeile erau mereu atrase de bărbaţi nepotriviţi. Trebuia să fie mai hotărâtă.

Rasch ajunsese pe culme, aşteptând-o şi pe ea să vină. În spatele copacilor sclipea, în soarele după-amiezii târzii, Lacul Umbrelor, limpede, verde şi liniştit.

De partea cealaltă a acestuia se afla o cabană abandonată, pe care ei o folosise când voise să se adăpostească de ploaie sau de frig, dar nu îi spuse încă nimic însoţitoarei lui. Ar fi vrut să meargă acolo şi nu era bine, căci trebuia să înfrunte greutăţile pe care le includea o tabără sub cerul liber.

Savannah se opri în spatele lui şi trase adânc aer în piept.

— E superb, numai că puţin cam pustiu.

— Da, e pustiu pentru că se bănuieşte că locul ar fi bântuit de o frumoasă indiancă ce s-ar fi aruncat în apele lacului, când i s-a spus că iubitul ei este mort.

— Da, e un loc trist, dar nu e rău.

— Nu? Ei bine, eu n-am avut niciodată probleme. Dar

nici n-am avut o doamnă misterioasă alături. Poate că ispitesc destinul.

— Ispiteşti destinul? întrebă Savannah cu o voce tremurătoare şi îi puse o mână pe braţ, într-un gest mai degrabă de negare decât de neîncredere.

Rasch o privi. Nu putea înţelege expresia aceea ascunsă din ochii ei negri. Păreau să vadă ceva ce el nu putea să vadă. Era o urmă din tristeţea aceea pe care o simţise în ea pe balcon şi, mai târziu, pe stradă. Un regret amestecat cu teamă şi durere îi trecu peste chip.

— Nu-ţi face griji, spuse el încet. Te voi apăra. Eu îmi iau sarcinile în serios. N-o să las să ţi se întâmple absolut nimic, îţi jur.

— Nu face promisiuni pripite, Cruciatule. Un cruciat nu poate fi sigur niciodată de urmările acţiunilor sale. Un cruciat nu ştie niciodată cât de mult poate răni, vrând să facă bine. Soarele dispăru în spatele muntelui, peste lac, şi vântul încreţi apa, tulburând astfel imaginea cerului.

— Ar fi bine să aşezăm tabăra, spuse Rasch, desprinzându-i degetele de pe braţul său şi strângându-i-le. Mâna ei era rece, dar se încălzi când degetele lor se împletiră. Îi simţi pulsul iute şi agitaţia, când ea îşi trase mâna.

— Savannah? Ce s-a întâmplat? Ea se opri şi se întoarse cu faţa la el.

— Mai ai întrebări, Cruciatule? Ce vrei de la mine?

— Vreau… Începu el, dar când se uită la ea, simţi un curent magnetic între ei şi văzu cum durerea din ochii ei se transforma în ceva mai puţin temător, dar mai tulburător. În clipa aceea, ştia ce vrea şi îşi lăsă capul în jos, aşteptându-se ca ea să fugă. Ea, însă, nu făcu nicio mişcare. Aştepta, inima îi bătea puternic, emoţiile i se luptau cu creierul, iar trupul îi cânta un cântec care era extrem de seducător.

Buzele li se întâlniră, se atinseră, se despărţiră şi apoi se cerură din nou. Recele deveni fierbinte. Solidul deveni lichid. Controlul deveni eliberare. Iar Savannah avea impresia că plutea undeva prin aer, prin curenţi care

ardeau şi pârjoleau, azvârlind-o apoi în spaţiu. Nimic din trecutul ei nu se compara cu acele senzaţii care curgeau între ea şi bărbatul care o săruta. Se ridicară, atingându-şi numai buzele şi vârfurile degetelor, până când Rasch îşi desprinse deodată gura de a ei şi se îndepărtă. Îi ridică mâna şi i-o privi de parcă ar fi fost vreun obiect nepreţuit ce trebuia păstrat, după care i-o lăsă ca şi cum degetele i s-ar fi dizolvat de pe ale ei.

— Nu pricep, spuse el simplu. Savannah îi întoarse spatele. Totul mergea conform planului; el îi cădea în cursă... dar nu avusese intenţia să se lase şi ea cuprinsă de vrajă. Oare ar fi trebuit să renunţe la întregul plan? Fusese atât de sigură că era bine ceea ce făcea. Avea să-l silească să uite de apărare şi să o lase să-i pătrundă în suflet. După aceea, când avea să fie mai vulnerabil, ea va fugi. Scopul ei era să-i fure inima. Acum era derutată. Nu mai era la fel de hotărâtă, ca şi cum ar fi uitat de ţelul ei. Totul părea tulbure, mai puţin clar, ca un desen pastel, plin de pete calde. Nu putu să spună decât:

— Nici eu. După care, o rupse la fugă, în jos, spre malul lacului. Mişcările ei rapide făceau ca brăţara de la gleznă să sune vesel. Vântul luă sunetul, purtându-l spre lac, sărută coasta muntelui cu muzica aceea şi o aduse înapoi;

Lui Rasch acea uşoară reverberaţie i se păru ca un râset. Lui Savannah i se păru ca un plânset. După câteva clipe o urmă şi el. O ajunse pe malul lacului şi o puse să adune vreascuri pentru foc. El găsi nişte pietre cu care înconjură focul, iar după ce acesta începu să ardă, el se apucă să ridice cortul micuţ.

— Vei dormi în el? îl întrebă ea, aducând încă un braţ cu vreascuri.

— Amândoi vom dormi în el.

— Amândoi? Dar nu ţi se pare că e cam mic? întrebă ea sceptic.

— Nu mă aşteptam să-l mai împart cu cineva, zise el, fixând ultimul ţăruş.

— Nici nu va trebui. Am propriul meu sac de dormit.

O să-mi fie foarte bine aici lângă foc.

— Cum vrei. Dar să ştii că noaptea e cam înspăimântător aici şi chiar frig.

— Mă descurc eu. Sunt obişnuită să dorm sub cerul liber. El dădu din umeri.

— Atunci, hai să scoatem sacul de dormit. Îmi place să aranjez tabăra, înainte să se întunece. Savannah desfăcu rucsacul şi scoase sacul de dormit, pe care îl întinse şi îşi puse toate hainele într-o faţă de pernă, alături. Ciocolatele şi celelalte alimente erau deja strânse într-o geantă impermeabilă, legată la gură cu sfori. Se uită în jur, după un copac în care să o agaţe, aşa cum o învăţase Niko.

— Uite, o s-o pun lângă a mea, spuse Rasch, luând ambele pachete şi ducându-se spre copaci. Azvârlind o frânghie pe după o creangă, legă amândouă genţile la distanţă de pământ. Până când îşi desfăcu şi el sacul de dormit şi îl aranjă în cort, soarele dispăruse complet în spatele muntelui.

Savannah se înfioră şi se apropie mai mult de foc. Rasch avea dreptate. Aerul care venea dinspre apă era rece. Regretă că nu-şi pusese blugii şi cămaşa, aşa cum îi sugerase el. Dar ar fi fost o greşeală să arate un semn de slăbiciune acum.

— Ce o să gătim? întrebă ea, încercând să-şi ascundă clănţănitul dinţilor.

— Umple oala cu apă din lac, o instrui el, desfăcând pachetele din geanta lui cu provizii. Savannah luă oala şi îngenunche la marginea apei, sperând ca aceasta să fie limpede.

Cum stătea aşa acolo, ceaţa se lăsă în jurul văii, acoperind şi ultimele sclipiri ale soarelui. Aburi uşori se ridicau de la suprafaţa apei, amestecându-se cu norii. În depărtare, munţii aveau culoarea care le dăduse şi numele de Munţii Albaştri.

Zgomotul clopoţeilor de la gleznă se auzi slab, când se întoarse la foc.

Deodată, lui Savannah îi pieri curajul. *Gândeşte-te la Tifton*, îşi spuse ea.

Aminteşte-ţi de ce eşti aici. Încercă din răsputeri să se concentreze pentru a-l vedea pe fratele ei cu ochi albaştri, râzând, pentru a şi-l aminti mergând pe sârmă, în costumul lui din satin albastru. Dar, pentru prima oară, nu reuşi să-şi amintească nici măcar râsul lui. De vină era numai locul acela trist. Niciodată nu se mai aflase într-un loc atât de nesigur. Pământul nu se mişca, dar toate elementele de pe el îşi schimbau poziţia şi deveneau neclare în aerul nopţii.

Singura forţă solidă din apropierea ei era Rasch Webber. Îl căută cu privirea şi îl văzu studiind-o cu o expresie întipărită pe chip, care parcă spunea că şi el încerca să-şi amintească ceva.

— Cruciatule, reuşi ea să spună, când ai zis că pe aici există spirite, n-ai exagerat deloc, nu-i aşa? Rasch îi simţi nesiguranţa din glas şi-l încercă o urmă de regret. Şi lui i se părea ciudat lângă lac, după ce apunea soarele. Obişnuia să meargă acolo ziua, la pescuit, dar după aceea se muta mai sus, pe munte, pentru a-şi face tabăra.

Dar, în seara aceea, era cu totul altceva. Nu observase acea nelinişte tăcută. În seara aceea era plin de senzaţii noi, de prezenţa ei magică.

— S-ar putea să fie spiritele tale. Nu poţi rosti nişte cuvinte magice prin care să le spui că suntem prieteni?

— Suntem, Cruciatule? Prieteni, vreau să spun? îşi feri privirea, răspunzându-şi singură. Amanţi puteau deveni, dar să fie prietenă cu cel vinovat de moartea fratelui ei? Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— Nu ştiu, tu va trebui să-mi spui. Savannah îşi scutură puţin fustele şi îşi înălţă bărbia. Nu voia să-l facă mai suspicios decât era.

— Bineînţeles că suntem, spuse ea veselă. Şi mi-e foame. Ce punem în apă?

— Mai întâi, vei turna puţină apă în cafetiera asta. Restul vom lăsa să fiarbă pentru friptură.

— Friptură? Deshidratată. În seara asta o să fac lucrurile mai uşoare pentru tine.

Mâine însă ne vom pescui mâncarea pentru cină.

Lacul ăsta e plin de peşti.

— Minunat, spuse ea, aşezându-se pe pământ şi strângându-şi picioarele sub ea, în stil indian. Fusta îi acoperea labele picioarelor încălzindu-le, dar pe braţe, pielea i se făcu numa-broboane din cauza frigului.

— Ţi-e frig? o întrebă Rasch, ascunzându-şi un zâmbet în spatele unei sincere îngrijorări. De ce nu te schimbi?

— Mi-e bine, insistă ea, hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de neplăcut se simţea.

În curând, partea din faţă a trupului i se încălzi de la foc. Spatele însă-i era îngheţat până la oase. Când apa dădu în fiert, şi Rasch turnă cafeaua clocotită, în căni de metal, lui Savannah îi era atât de frig, încât ar fi băut apa fierbinte şi fără cafea.

— Mm, ce bună e. Ce fel de friptură avem?

— De vită, şi frige, ai grijă să nu-ţi ardă limba, spuse el, dându-i un vas cu carne fierbinte. Era surprinzător de bună. Dacă ar fi preparat-o ea, ar fi îmbunătăţit-o cu ceva ierburi, pe care le observase când urcaseră, dar îi era prea foame ca să mai spună ceva. Începând de a doua zi, ea avea să fie bucătarul.

După ce terminară de mâncat, Rasch se duse să spele vasele şi lingurile în apa lacului. Apoi le puse la loc în rucsac.

— Totdeauna îmi ţin lucrurile împachetate, explică el, în caz că trebuie să plec repede.

— Să pleci? întrebă Savannah privind în jur.

— În caz că apar urşii, spuse el cu nonşalanţă, simţindu-se ruşinat în acelaşi timp.

Văzuse uneori câte un urs pe potecă, dar nu erau agresivi. Totuşi, nu ştia cine mâncase napolitanele cu vanilie. Cele mai dificile probleme, cu care se confruntase vreodată, fuseseră ploile care cădeau din senin. Suporta câţiva fulgi de nea, chiar şi frigul, dar ploaia venea repede şi cu forţă. Ploaia îl făcuse de multe ori să fugă în jurul lacului pentru a căuta adăpost în cabana părăsită. Dar nu avea sens să-i spună lui Savannah nimic-deocamdată-până

când nu va afla ce urmăreşte. Stând lângă foc, Savannah urmări ceaţa ridicându-se de pe suprafaţa apei şi încercă să înţeleagă de ce nu se simţea bine.

Rasch o urmări, studiindu-i profilul mândru, în lumina flăcărilor. Ceva în privirea aceea îndepărtată din ochii ei, aproape că interzicea orice conversaţie, dar el nu îşi putea lua privirile de la trăsăturile ei fermecătoare.

— Cine eşti tu? se auzi el, întrebând.

— E important pentru tine să ştii? El se gândi la întrebare. Săptămâna trecută, ieri, chiar şi în dimineaţa aceea, ar fi fost important să ştie. Dar acum? Poate că nu era. Poate că, dacă afla, se risipea orice iluzie şi avea atât de puţine iluzii în legătură cu viaţa şi cu cei pe care îi cunoştea. Indiferent ce era sau nu era, avea să rămână la fel şi a doua zi. În seara aceea, dintr-un motiv pe care nu îl putea pricepe, nu o va forţa să-şi dea jos vălul de mister.

— Nu, răspunse el în cele din urmă, bănuiesc că nu. Dar tu? Nu te interesează absolut nimic în legătură cu mine? Dacă aş fi un ucigaş? Ţi-aş putea face lucruri îngrozitoare, fără să se afle. Ea râse uşor.

— Eşti? Aş fi crezut că un judecător are metode mult mai eficiente pentru a se descotorosi de oamenii pe care îi considera nedoriţi.

— Ciudată descriere pentru ceea ce fac-mă descotorosesc de oameni.

— Nu e aşa? Adică, îi trimiţi la închisoare, dar ştii ce se întâmplă cu cei pe care îi condamni?

— Nu, nu totdeauna. Eu nu trebuie decât să interpretez legea. Sentinţele mele sunt aplicate de alţii.

— Deci, dacă cineva pe care îl condamni este ucis, nici nu ştii. Nu te deranjează să iei hotărâri de viaţă şi de moarte?

Nu ştia? Ba da, uneori ştia-atunci când povestea unei crime apărea pe prima pagină a ziarelor. Oare citise şi ea despre cazul lui Tifton Ramey? îi trebui mult timp până să răspundă.

— Uneori ştiu şi mă deranjează. Alteori, justiţia nu e servită, indiferent ce aş face.

— Dar pronunţi sentinţele oricum, fără să te intereseze consecinţele, nu?

— Asta mi-e meseria. Şi o fac, pentru că sunt un om care s-a săturat îngrozitor de cei răi, care fac lucruri rele celor buni.

— Uneori şi oamenii buni le fac lucruri rele celor buni, de asemenea. Nu-i aşa?

— Aşa este, dar asta nu se întâmplă des, slavă Domnului!

De data aceasta, Savannah nu-şi putu reţine un fior. Rasch se uită la ceas. Nu era nici ora opt încă, dar ştia că Savannah trebuia să fie obosită după atâta drum şi mai ştia, de asemenea, că îi era frig, în ciuda faptului că ea nu recunoştea.

— Eu mă pregătesc de culcare, tu ce faci? Savannah se uită la sacul de dormit şi la foc. Era, cu siguranţă, extenuată şi pe jumătate îngheţată şi doar nu era să stea trează toată noaptea.

— Da, bănuiesc că o să fac şi eu acelaşi lucru. Să mai pun nişte lemne pe foc întâi?

— O să mai aduc un braţ, înainte de culcare, spuse el vesel, prea vesel.

Se simţea ca în adolescenţă, când trei tovarăşi de-ai lui îşi convinseseră prietenele să-i însoţească într-o excursie. Planul băieţilor nu fusese deloc nevinovat, dar după ce au încercat jumătate de noapte să-şi ia inima în dinţi şi să le facă să-şi împartă cu ei sacii de dormit, în zori au plecat înfometaţi, obosiţi şi dezamăgiţi.

— Bine. Savannah i-ar fi putut spune că se putea duce şi ea după lemne şi ar fi fost în stare să facă focul şi să-l întreţină, la fel de bine ca el, dar se bucura să stea câteva clipe departe de el. Nu păruse să se bucure să condamne oamenii. Probabil că nici nu a ştiut vreodată că este vinovat de moartea bietului Tifton. Ei bine, mai devreme sau mai târziu, o va afla. Savannah va avea grijă să afle.

Deocamdată îi era foarte somn. Ziua aceea îi făcuse praf sistemul nervos. Şi nu numai frigul o făcea să

tremure.

— Ar trebui să-ţi găseşti o tufă cât sunt eu plecat, îi strigă judecătorul, şi să-ţi scoţi hainele alea, înainte să te bagi în sac.

— Cum? întrebă ea, neputându-şi ascunde mirarea din glas.

— Păi, mai e mult până dimineaţă şi nu se ştie niciodată cu urşii ăştia.

Deodată, nici urşii, nici tufele nu erau în mintea lui Savannah. Să-şi scoată hainele? Dar ce credea el că este ea, vreo exhibiţionistă? Totuşi, avea dreptate în privinţa tufelor, aşa că rezolvă repede situaţia şi se furişă iute, înapoi, lângă foc, până se întoarse el. Când Rasch lăsă să cadă o parte din lemne lângă foc, punându-le pe celelalte alături, ea deschise fermoarul sacului de dormit şi, ştergându-şi tălpile, se strecură înăuntru.

— Faci cum vrei, spuse el indiferent, dar după ce ai urcat toată ziua pe munte, chiar şi hainele cele mai intime sunt asudate şi murdare. Nu e sănătos să dormi în ele. Majoritatea excursioniştilor dorm în lucruri de bumbac-sau fără nimic.

Nu accentua cuvintele „fără nimic” ca o provocare personală. Ea ştia că are dreptate, dar emoţional alungă orice gând care îi aluneca nepoftit în minte, orice închipuire în legătură cu Rasch dormind în pielea goală şi ea lângă el.

— Nu fac parte dintre persoanele care dorm goale, spuse ea cu glasul încordat, luptându-se cu dificultatea de a respira. Se întinse şi trase fermoarul dinăuntru.

Cu siguranţă nu acum, nu în seara asta, nu cu tine”.

— Nimfa din balconul meu era goală.

— Nu eram, spuse Savannah, cuvintele ieşind singure. Îi venea să-şi muşte limba.

Aşteptă ca el să spună ceva, orice. Dar el nu o făcu. Doar o privea din locul unde se afla, lângă foc. Flăcările aruncau umbre pe chipul lui sever, întunecându-i ochii cenuşii care păreau să o străpungă. Nu fusese goală. Purtase un costum de culoarea pielii. Savannah se

cutremură şi se ghemui şi mai mult în sacul de dormit. Te-a prins în propria-ţi capcană, ca pe unul dintre criminalii cu care are de-a face, îşi spuse ea, şi nici măcar nu poţi să fugi.

— Noapte bună, spuse el în cele din urmă, forţându-se să-şi desprindă privirea, punând astfel capăt tensiunii care strălucea între ei, ca un fulger de vară.

Se auzi un vuiet de undeva, de sus, din munţi şi sunetul veni sumbru şi straniu peste apă. Rasch alungă gândurile ispititoare care îl hărţuiau, despre fermecătoarea brunetă cu clopoţei la gleznă. Venise vremea să doarmă amândoi şi trebuiau să întrerupă legătura care devenea din ce în ce mai puternică.

Rasch se îndepărtă de foc şi începu să se dezbrace, până ajunse la lenjeria de corp şi ciorapi, după care se strecură în cortul micuţ şi în sacul lui de dormit. Nu trebuia să se uite pentru a vedea că Savannah îi urmărise fiecare mişcare.

Senzaţia arzătoare din ceafă îi spunea că o făcuse. Mult timp, după ce închise ochii, căldura acelei priviri îi mai ardea încă pielea.

CAPITOLUL 5

Focul se stinsese. Apa Lacului Umbrelor se prelingea în jos pe munte. Zgomotele făcute de animalele nocturne penetrară treptat liniştea, la început cu timiditate, apoi cu mai multă îndrăzneală, văzându-şi de obişnuita lor activitate.

Rasch se simţea relaxat. Se simţea bine. Deşi se tot întreba în legătură cu însoţitoarea lui, de ce îl căutase şi care îi erau adevăratele intenţii, adormi cu o uşurinţă uluitoare. Mult mai târziu îl trezi răpăitul picăturilor de ploaie de pe cort. Deschise ochii, încercând să se dezmeticească. Ploua.

Savannah! Rasch desfăcu fermoarul sacului de dormit şi se strecură afară din cort. Lângă cărbunii care sfârâiau zări o mogâldeaţă. Ea stătea în capul oaselor, acoperită cu sacul de dormit. Să mai crezi în meteorologi.

— Vino înăuntru. Nu vreau să te îneci.

— Nu voi păţi nimic, izbuti ea să îngaime printre dinţii care îi clănţăneau.

— Ba vei păţi. Crede-mă, am mai fost aici. După cum se aude, nu se va opri prea curând. Îţi promit că e loc pentru amândoi. Savannah ar fi vrut să-l contrazică, dar era prea amărâtă, ca să o mai poată face. Faptul că aveau să împartă acelaşi cort nu însemna că vor împărţi şi acelaşi sac de dormit, îşi spuse ea ridicându-se şi trăgându-şi sacul după ea.

— Lasă-l afară, e ud.

— Dar... Un fulger spintecă deodată cerul, şi Savannah avu impresia că o stropitoare de grădină îşi revărsa apa asupra ei. Dacă sacul nu era ud înainte, acum cu siguranţă era. Tunetul se rostogoli pe munte şi peste apă, sfârşind cu un alt fulger chiar deasupra capului ei. Lăsă sacul de dormit să-i cadă din mână şi intră repede în cort, târându-şi genunchii pe materialul cald al sacului de dormit al lui Rasch. Tremurând, se târî înainte, cât mai departe de acesta. Totuşi, când se întinse, el se udă de la fusta şi juponul ei, care erau ude.

— Iartă-mă, Savannah, dar hainele astea ude trebuie să dispară. Nu pot nici măcar să închid sacul. Eu sau fustele tale, pentru că acesta este sacul meu de dormit.

Scoate-le.

— Doar nu-ţi închipui că o să stau aici cu tine fără haine?

— De ce nu? Oamenii o fac de secole întregi.

— Da... dar, n-am avut de gând să... cel puţin, nu încă. Ah!

Rasch aproape că izbucni în râs auzind-o. De două ori, sub presiune, dezvăluise lucruri pe care nu avea de gând să le dezvăluie. Mai întâi, că fusese cea de pe balconul lui şi acum că îşi pusese în gând să se culce cu el- nu atunci, dar la un moment dat în viitor. Aproape că zâmbi, până când îşi dădu seama că încerca să-şi scoată fusta şi juponul, fără să iasă din sac şi fără să-l atingă. În zadar, însă.

— Stai, lasă-mă să te ajut, spuse el, şi, strecurându-şi mâinile în sacul de dormit, prinse talia fustei. Degetele lui atinseră pielea moale a abdomenului ei şi o simţi cum icneşte în tăcere. Era pe jumătate îngheţată. Cu o mişcare bruscă îi trase hainele ude peste picioare şi apoi le aruncă afară din cort.

— Acum bluza.

— Nu. Adică, nu e prea udă.

— Poate că nu, dar e umedă şi nu vreau ca interiorul sacului să se ude. Trupurile noastre ne vor ţine de cald.

— Sunt convinsă, spuse ea, simţind cum furia începea să întreacă frigul.

Rasch îi ignoră furia şi îi trase bluza peste cap, după care o azvârli după fustă, afară din cort. Apoi o trase pe Savannah înăuntru, întinzându-se şi el, şi începu să închidă sacul. Se înşelase în privinţa fustei. Chiar şi fără ea, sacul refuza să se închidă. Era mare, destul de mare pentru două persoane, îşi spuse el, dar era evident că cele două persoane trebuiau să se cunoască foarte bine.

— Îmi pare rău, dar va trebui să ne apropiem mai mult, altfel nu se închide.

Îl simţi apropiindu-se cu câţiva centimetri. Savannah stătea întinsă pe o parte, cu braţele încrucişate peste piept, încercând cu disperare să-şi ţină răsuflarea. Când izbuti să închidă fermoarul, nu mai conta; erau acolo amândoi, unul lângă altul.

— Ai îngheţat, spuse Rasch, întorcându-se şi el pe o parte şi trăgând-o la piept.

Apoi o cuprinse în braţe, aşa încât capul ei i se odihnea pe un braţ, în timp ce pe celălalt şi-l ţinea în jurul umărului ei.

— Ce faci?

— O să te încălzesc.

— Mi-e destul de cald.

— Poate pentru un eschimos. Dar eu n-am de gând să am o însoţitoare căreia să-i curgă nasul şi să aibă ochii înlăcrimaţi, ceea ce ţi se va întâmpla, dacă vei răci în prima noastră noapte petrecută sub cerul liber.

— Eu nu răcesc.

— Iar eu nu-mi iau responsabilităţile în glumă. Habar n-am ce-a fost în capul tău cu această călătorie, dar dacă seducerea mea făcea parte din plan, acum ţi se oferă ocazia. Dacă nu, lasă-mă să te încălzesc, ca să putem dormi amândoi.

Savannah deschise gura să protesteze, dar delicioasa senzaţie care îi inundă trupul, când el o trase mai aproape, o reduse la tăcere. Îşi aruncă piciorul peste al ei şi începu să-i maseze labele picioarelor cu ale sale, braţul cu braţul său şi faţa cu vârfurile degetelor. Şocul electric pe care îl simţi la atingerea pielii lui îi anulă orice putere de a mai vorbi.

În schimb, îşi simţi trupul începând să răspundă, devenind conştientă de trezirea la viaţă a nervilor, cu un fior care îi străbătu fiinţa asemeni căldurii soarelui de prânz, într-o zi de vară. Faţa şi gâtul o mâncau. Deveni conştientă de părul de pe picioarele lui, de mâna lui stângă urcându-i peste coaste. Senzaţii delicioase o învăluiau şi simţi o dorinţă primitivă în adâncul feminităţii ei.

De data aceasta fu rândul lui să tragă aer în piept.

— Nu porţi nimic altceva pe sub bluză.

— Şi te mai consideri un bun observator al oamenilor, spuse ea, fiindu-i greu să respire. Credeam că ştii. Rasch avea şi el probleme cu respiraţia, dar acesta era un lucru minor în comparaţie cu celelalte reacţii ale trupului său.

— N-am ştiut. Ah, Savannah, se pare că nu mă pot stăpâni atât de bine cum am crezut. În loc să fac un duş rece, mai bine mă duc să verific focul.

— Nu-ţi face griji în legătură cu focul pentru mine, spuse ea încet. Mă încălzesc, chiar foarte mult.

— Şi eu, fată dragă. Acum, hai, închide ochii şi culcă-te.

— Bine, spuse ea, şi simulă un căscat, cuibărindu-se mai bine lângă trupul lui cald.

Atunci îi simţi bărbăţia pulsând insistent lângă şezutul ei.

Aşa deci, trupul Cruciatului îl dorea pe al ei. Foarte

bine, era un început. Pasiunea nesatisfăcută era cu siguranţă ceva bun. El voia să o încălzească. Era încordat de tensiune şi de dificultatea de a se stăpâni. Grozav. Ea avea să-i urmeze sfatul. Se va culca şi îl va lăsa să se chinuiască cu onoarea lui; în sala de judecată nu o făcea, cu siguranţă. Ostentativ, Savannah îşi mişcă şezutul, apăsându-l de dovada dorinţei lui.

— Cred că ai dreptate, Cruciatule, spuse ea somnoroasă. Ar trebui să dormim.

În următoarea jumătate de oră au stat pândindu-se unul pe altul să adoarmă. Dar acest lucru nu se întâmpla. Fiecare secundă era asemeni combustibilului pentru tăciunii dorinţei, până când, în cele din urmă, Rasch scoase un geamăt puternic şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nici tu nu dormi şi nici eu. Trebuie să o rezolvăm într-un fel sau niciunul din noi nu va fi bun de ucis mâine dimineaţă. Buzele lui le întâlniră pe ale ei, cu un neaşteptat abandon. Pentru o clipă îi răspunse, apoi ultimele lui cuvinte îi răsunară în urechi”. *Niciunul din noi nu va fi bun de ucis mâine dimineaţă”.* Bun de ucis! Pentru o secundă uitase ce trebuia să facă.

Faptul de a-l lăsa pe judecătorul Horatio Webber să facă dragoste cu ea făcea parte din plan, dar nu când ea era la fel de tulburată ca el-nu încă. Trebuia să se asigure că legătura era mult mai puternică decât o atracţie sexuală, dacă voia să-l pedepsească pentru moartea fratelui ei. Nu avea să-l lase să facă dragoste cu ea decât la timpul potrivit. Savannah se cutremură şi se îndepărtă.

Iartă-mă, Cruciatule, nu mă interesează o tăvăleală în fân sau în sac, aşa cum e cazul acum. Se pare că mi-e destul de cald, iar dimineaţă nu vei mai avea problema asta. De data aceasta, ea reuşi să adoarmă până la urmă. Fie că amintirea morţii lui Tifton o făcuse să-şi reînnoiască promisiunea de a-l răzbuna, fie că a fost pura ei voinţă, nu mai conta. Important era că dormea. Şi, în cele din urmă, adormi şi Rasch. Când se trezi, a doua zi dimineaţă, mâna lui îi ţinea sânul foarte posesiv. În lumina slabă a zorilor, îi vedea foarte bine chipul relaxat în somn. Zâmbea uşor şi

se mişcă la fel de uşor sub atingerea mâinii lui. Sânii ei erau plini, sfârcurile nişte muguri generoşi, iar trupul neted şi bine făcut. Doamna nu avea niciun pic de carne în plus. Niciun fel de teamă sau respingere de astă dată. Câteva clipe, Rasch continuă să-i exploreze moliciunea pielii, să miroasă parfumul acela despre care ea spusese că este din flori de măslin. Recunoscu mişcările vagi ale trupului ei lipit de al său. Se înşelase în legătură cu dimineaţa.

Nu se putea stăpâni. Acum mai mult decât cu o seară înainte… Dacă nu ieşea, avea să facă ceva nebunesc, ca a se rostogoli deasupra ei şi a pătrunde adânc în trupul acela feminin care răspundea atât de bine. Deschise fermoarul sacului de dormit şi se ridică de lângă trupul ei cald, ieşind în aerul rece de munte, care urma după o noapte ploioasă. Părăsi cortul cu hainele în mână.

Savannah gemu în semn de protest până când se trezi şi îşi dădu seama ce făcea.

Prin deschizătura cortului îl urmări pe Rasch care se întindea în lumina soarelui de dimineaţă. Trupul lui era superb-zvelt, puternic şi masculin. Pe spate avea nişte cicatrice vechi, şi se întrebă ce i se întâmplase, oare.

El privi prin ceaţa zorilor şi se încruntă, ca şi cum încerca să ia o hotărâre care nu îi plăcea îşi puse apoi pantalonii şi o cămaşă decolorată de la Harvard şi dispăru din raza ei vizuală. Timp de câteva minute îl auzi aprinzând focul, după aceea se făcu linişte. Savannah se întinse. Îşi simţea trupul cald încă-şi mai mult chiar.

După o noapte dormită în braţele Cruciatului simţea o căldură permanentă în adâncul ei. Îşi contractă muşchii şi simţi o dorinţă puternică între picioare. Chiar şi în somn, trupurile lor continuaseră să fie legate.

Fu şocată de realitatea faptului că dorea ca el să facă dragoste cu ea. Ba, mai mult decât atât, dorea acest lucru extraordinar de mult. Şi se întrebă cum va rezista toată ziua aceea, fără să cedeze. Dincolo de tabără, în umbra copacilor, Rasch se forţă să tragă adânc aer în piept şi să se relaxeze. O simţea pe pielea lui, o mirosea chiar şi

atunci şi era atât de surescitat, încât părea să nu-şi poată stăpâni agitaţia. Fiindcă mult timp-la naiba, toată noaptea-rămăsese excitat şi lucrurile nu stăteau altfel nici acum.

— La naiba! O veveriţă stătea pe un buştean şi îl urmărea cum îşi obliga trupul să coopereze. Micuţul animal îşi înclină puţin faţa şi aşteptă o clipă, înainte să-şi ridice urechile şi să înceapă să scoată tot felul de sunete.

Rasch nu cunoştea limbajul veveriţelor, dar, până la urmă, recunoscu mesajul de alarmă şi se întoarse în tabără. Ţiganca avusese dreptate; existau mai multe lucruri în cer şi pe pământ, la care nici nu visase vreodată. Şi unul dintre acestea se afla în cort, aşteptându-l. Sunetul clopoţeilor îi pătrunse gândurile.

Începu să-şi scoată cămaşa. Ştia că face o nebunie. Nu mai făcuse niciodată ceva, fără să se gândească mult. Dar, îndimineaţa aceea, judecătorul Horatio Webber nu mai stătea să delibereze. Nu ştia decât că o voia pe femeia aceea, indiferent cine ar fi fost ea, indiferent care i-ar fi fost planurile.

Se afla la jumătatea drumului spre tabără când îl văzu-un urs foarte mare şi negru, la marginea apei. Rasch se opri brusc.

— Oh, Doamne! glumise în legătură cu pericolul pe care îl reprezentau urşii, dar nu se aşteptase ca totul să devină realitate. Încercă repede să-şi facă un plan. Nu-i veni nimic în minte, dar văzu ursul întorcându-se spre foc, răsucindu-şi capul într-o parte şi în alta, de parcă ar fi fost surprins sau ar fi ascultat ceva. Cortul se deschise şi Savannah ieşi.

— Nu! strigă Rasch azvârlindu-şi din picioare ghetele neîncheiate şi rupând-o la fugă. Savannah, nu te mişca! Ursul scoase un sunet ameninţător şi îşi mută atenţia asupra lui Rasch, care gesticula şi striga cât îl ţinea gura.

Savannah îşi simţi sângele căzându-i în picioarele goale, când îşi dădu seama ce se întâmplă. La niciun metru distanţă, era un urs enorm, care stătea pe două picioare şi se clătina derutat. De partea cealaltă a focului, bărbatul acel nebun încerca să atragă ursul spre el. Încerca să-i

salveze viaţa, atrăgând atacul animalului asupra lui. Pe lângă apă, ea văzu un pui de urs alergând voios spre judecător. Ursoaica avea să-l sfâşie pe cruciatul lui Savannah. Erau momente când îi dorea moartea-dar nu aşa.

— Nu! Savannah încercă să-şi concentreze atenţia asupra animalului. O mai făcuse de sute de ori la circ, liniştind animalele agitate, când nimeni altcineva nu putea să o facă. Dar acest urs era prea agitat pentru a răspunde mesajului ei telepatic.

Puiul! Savannah îşi îndreptă atenţia asupra acestuia. Cu fiecare fibră a fiinţei.

Savannah îşi canaliză impulsurile mentale spre pui". Opreşte-te! Pleacă! Pleacă!"

Exact când ursoaica se lăsă pe toate cele patru labe pentru a se lua după Rasch, puiul ţipă şi se întoarse în direcţie opusă. În timp ce mesajul pe care Savannah i-l trimisese ursoaicei se lovise de un zid de rezistenţă, strigătul puiului curmă deruta. Ursoaica se opri brusc, neştiind dacă să se răzbune pe om sau să aibă grijă de pui. Un alt strigăt al acestuia o făcu să se decidă, aşa că ursoaica îşi schimbă direcţia, luându-se după odrasla speriată. Urmând exemplul ursoaicei.

Rasch se întoarse şi alergă spre Savannah, care stătea în picioare, palidă şi tremurând.

— Eşti teafără? O luă în braţe şi o ţinu strâns, inima bătându-i în acelaşi timp cu a ei.

— Cruciatule, idiot ce eşti! Cine te crezi, Superman? Ursoaica te-ar fi făcut bucăţi!

Ce aveai de gând, să fugi mai repede ca ea?

— Nu ştiu, recunoscu el. Îl certa, aşa cum făcuse mama lui, cu ani în urmă, când ţâşnise în stradă pentru a smulge un copilaş din calea unei maşini în viteză. Şi mama lui se temuse. Acum, braţele lui Savannah îl ţineau, agăţându-se de el cu disperare. Nu încerca deloc să-şi mascheze teama.

— Dacă te-ar fi ucis? Am nevoie de tine, spuse ea fără niciun sens.

Teama îi dezlegase limba. Nu teama pentru ea, ci pentru Rasch.

— Ah, Cruciatule… De data aceasta începură să se sărute reciproc, buzele unindu-li-se, limbile cercetându-se simultan, trupurile lipindu-se. Braţele ei îi înconjurară gâtul, trăgându-i capul în jos şi ţinându-l la fel de strâns cum o ţinea el.

El îşi retrase limba o clipă, pentru a-i încercui buzele posesiv, şi apoi îi pătrunse din nou în gură, în timp ce mâinile îi găsiră globurile voluptuoase ale sânilor pe care îi mângâie şi îi frământă cu pricepere.

Nu vorbea. Nu putea să mai vorbească. Nu ştia decât că era cât pe-aci să o piardă, înainte de a da frâu liber pasiunii care ardea între ei. Acum nu mai era nicio reţinere, nicio rezistenţă, nicio şovăire. Intrară din nou în cort, lăsându-şi hainele pe iarba umedă de afară şi explorându-şi trupurile cu uluire şi dorinţă.

Cu nişte mâini pricepute îi mângâie sânii, rostogolindu-i sfârcurile între degete, până o făcu să scoată un strigăt de delicioasă plăcere. Lăsând o dâră de sărutări uşoare pe gâtul şi umărul ei, îi prinse în gură un mugur tare şi începu să-l lingă ispititor, în vreme ce mâna lui găsi umezeala feminităţii ei şi începu să cânte acolo o muzică dulce, până când ea avu impresia că va leşina, întinse mâna spre el, simţind în bărbăţia lui excitată toată dorinţa care o străbătea şi, când el se ridică deasupra ei, scântei păreau să ţâşnească din fiecare loc, unde pielea înfierbântată atingea altă piele înfierbântată. Savannah uită de plan, uită să se bucure de succesul ei când se uniră în acea ultimă intimitate devenind un singur trup, o singură fiinţă. Scăpaseră de la moarte şi asta era tot ce conta. El îşi riscase viaţa pentru ea şi fiecare zvâcnire a lui în învelişul ei primitor îi oferea o nouă viaţă, o nouă încântare. Îl dorea, se gândi Rasch nebuneşte, la fel de mult ca şi el. Acum erau irevocabil uniţi şi se înălţau la ceruri. Ajunseră pe culmea muntelui

Olimp şi o depăşiră când uşurarea îi azvârli într-un colţ al cerului, înainte de a-i trimite plutind înapoi pe

pământ, într-o stare de linişte visătoare.

El rămase minunându-se nemişcat de încântarea clipei, dar, deodată, simţi aerul rece izbindu-i spatele gol. Cu un geamăt de regret se aşeză pe o parte şi o trase pe Savannah în braţele lui, învelindu-se cu sacul de dormit.

Faptul că făcuse dragoste cu ţiganca aceea era atât de incredibil, încât nici nu-i venea să creadă ce simţise. Era un vis cu ochii deschişi, o fantezie erotică pe care şi-o imaginase. Închise ochii, hotărât să nu se gândească şi să nu întrebe. Voia numai să simtă. Ţinea la ea, ţinea la ea cu adevărat. Realitatea acelui fapt o izbi pe Savannah ca vântul rece de care Rasch încercase să o ferească. Zăcea în braţele lui, încă prizonieră a extazului, încă înfiorată de minunăţia senzaţiilor pe care el i le provocase. Nu se aşteptase niciodată să simtă o asemenea încântare, o asemenea împlinire. Nici chiar acum nu-i venea să creadă ce se întâmplase.

Îşi plănuise răzbunarea săptămâni întregi.

Avea să-l facă pe judecător să se îndrăgostească de ea, să ajungă să o dorească la nebunie, după care ea va dispărea, lăsându-l la fel de rănit cum fuseseră şi ea şi tatăl ei la moartea lui Tifton. La un moment dat se gândise chiar să-l ucidă pe cel care tocmai îşi riscase viaţa pentru a o salva.

Dar sentimentele contradictorii din sufletul ei erau întrecute de un val de euforie, de senzaţiile încântătoare de a fi iubită şi adorată. Nu le putea închide undeva. Rasch ţinea la ea. Planul ei părea să funcţioneze, îşi spuse ea, simţind din nou vârfurile degetelor lui pe sâni. Sau era prinsă în plasa pe care ea însăşi o ţesea? În clipa aceea, nu părea să poată gândi lucid. Nu se putea concentra decât asupra gândului că trebuia să plece cât mai curând. Dar, îşi spuse ea, miracolul supremei uniri, a ei cu Rasch, îi era de ajuns. Totuşi, nu putea fi sigură de el. Nu va pleca încă nu, până când nu avea să fie sigură de rezultat. Faptul de a face dragoste cu Rasch era o parte neprevăzută a planului ei; faptul că îi plăcuse era ceva neaşteptat, îşi spuse ea, trecându-şi un picior peste coapsa lui şi lipindu-se de el.

— Ţi-ai riscat viaţa pentru mine, şopti ea. De unde ai ştiut că ursul era aici?

— N-am ştiut. Veveriţa mi-a spus, zise el, afundându-şi o mână în părul ei, în timp ce cu cealaltă îi contura sânul.

— Veveriţa? El suferea de şocul ulterior, sau poate că ea era de vină. Savannah căzu din nou victimă vrăjii buzelor lui şi senzaţiilor extraordinare provocate de mângâierile lui.

— M-am dus în pădure să... ei bine, mă rog, şi, în timp ce eram acolo, veveriţa a sărit pe un buştean. Am crezut că râdea, dar mi-am dat seama că încerca să-mi spună ceva urgent.

— O veveriţă ţi-a spus că sunt în pericol?

— Da. Nu ştiu cum, dar am ştiut. Savannah era uluită. În afară de alţi câţiva oameni de la circ, nu mai ştia pe nimeni, în afară de ea, care să poată stabili acel gen de legătură cu animalele. Nu se aşteptase nicio clipă ca Rasch să izbutească acest lucru.

— Nu e greu să comunici, spuse ea încet.

— Ieri n-aş fi crezut nici în ruptul capului aşa ceva, dar se pare că ai o putere ciudată atât asupra minţii mele, cât şi asupra trupului meu.

— Trupului?

— Da. Îşi comunică dorinţele foarte clar. Nu simţi?

— Ba da, spuse ea. De data aceasta, înălţarea lor la ceruri fu lentă şi delicioasă. Iar el avea dreptate. Exista o anumită putere în actul lor sexual. Putere şi eliberare.

Blândeţe şi căldură. Savannah adormi în braţele iubitului ei. Abia mai târziu, când se trezi, fericită şi mulţumită, înţelese adevărul. Planul ei era schimbat.

Afară, cerul se înseninase şi soarele arunca diamante mici pe apă. Rasch fluiera. Îl auzi, înainte să se târască afară, din cort, şi îl văzu lângă apă, ţinând în mână o undiţă. Auzind mişcare, el se întoarse şi îi zâmbi.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te văd aşa, ar fi bine să-ţi pui blugii şi cămaşa. E destul de răcoare. Savannah ar fi putut să încerce să-şi acopere goliciunea, din moment ce

avea lângă ea lucrurile, dar părea să fie cam târziu pentru pudoare.

Şi, pe urmă, îi plăcea când el îi privea trupul, răspunzând, aşa cum ea ştia prea bine. Magnetismul dintre ei era la fel de puternic, ca atunci când el îi spusese să urce în camionetă. Aproape împotriva voinţei, îşi puse lenjeria şi hainele cele noi. Se aşează să-şi pună şosetele roşii şi ghetele, simţind căldura privirii lui în fiecare clipă. Planul ei funcţiona cu siguranţă – poate chiar prea bine. Exista şi un pericol. Voia ca numai Rasch să se îndrăgostească, numai Rasch trebuia fermecat, nu şi ea.

I se puse un nod în gât. Teamă? Dorinţă? Nu ştia cum să se descurce cu acel sentiment. Nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva. Trebuia să o lase mai moale, să pună ceva distanţă între ei.

— Cruciatule, cred că ar trebui să stăm de vorbă în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, spuse ea cu şovăire în glas.

— Ce anume? întrebă el îngrijorat.

— E de înţeles. Mi-a… mi-a fost frică. Am fost prinşi în emoţia situaţiei, atâta tot. Nu cred că ar mai trebui să lăsăm să se mai întâmple iar. Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l audă.

— Nu sunt de acord, zise el sincer. Bineînţeles că ştiu că ne-a furat emoţia momentului, dar eu personal cred că actul nostru sexual a fost – continuă el şi adăugă apoi în şoaptă-splendid.

— Te rog, Cruciatule. N-ar fi trebuit să cedez niciodată. Nu sunt bună pentru tine.

Sunt ceva temporar. Şi cred că tu eşti un bărbat foarte permanent.

— Am crezut că eşti ţigancă, Savannah. O ţigancă nu pune la îndoială destinul. De unde ştii cine sunt cei care trebuie să rămână împreună şi cei care nu?

— Nu ştiu, Cruciatule. Sunt o simplă călătoare, o hoinară, care, pentru o vreme, are acelaşi drum cu tine. Nu am niciun răspuns. Dar cred că avem nevoie de timp, de distanţă. Rasch o privi, observând din ochii ei şi din

felul în care îşi încrucişa braţele în jurul trupului, că încerca să-şi reţină sentimentele fireşti pe care le împărtăşea. Nu putea înţelege şovăiala ei şi distanţa pe care voia să o aşeze între ei, după tot ce se întâmplase în dimineaţa aceea, dar nu o putea sili.

Dacă făceau dragoste, trebuiau să o facă de bunăvoie. Deocamdată, el avea să aştepte. Mai avea multe de învăţat despre femeia lui misterioasă şi avea să o facă, mai devreme sau mai târziu. Mai aveau încă nouă zile şi nu-i venea să creadă că ea se va putea ţine departe de braţele lui.

— Ai prins ceva? îl întrebă ea apoi, încercând să-şi reprime răspunsul la semnalele lui de a se duce să stea lângă el.

— Micul dejun sau, dacă stau să mă gândesc bine, masa de prânz, spuse el, şi, trăgând aer în piept, se îndepărtă. Îi era greu să-i lase timp dacă stătea atât de aproape.

— Iartă-mă, te deranjez?

— La naiba, da. Mă deranjezi tot timpul. Mă răscoleşti numai stând acolo.

— Iartă-mă. Mă întorc lângă foc.

— Nu. Rămâi. Nu e vina ta, dacă nu vreau decât să te sărut în neştire şi să te simt lângă mine.

— Ba este, spuse ea sinceră. Dar cum tu ai o misiune, aşa am şi eu una.

— În clipa asta, cred că mi-aş petrece tot restul vieţii, fericit pe malul ăsta. Dar, din păcate, va trebui să fiu la Ashesville peste nouă zile. Am făcut focul. Întreţine-l tu până curăţ peştii. Dar strălucirea zilei dispăruse. Savannah nu voia să se gândească la plecare. Nu voia să se gândească la ce pierdea, refuzând să continue ceea ce începuseră. În planul ei nu se gândise la niciun urs. Şi tot se mai chinuia cu reacţia ei faţă de actul lor sexual. Avea nevoie de timp pentru a se gândi şi pentru a-şi reface planul. Deocamdată, nu putea face altceva decât să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de el.

— Crezi că ursul a plecat? întrebă ea veselă.

— După reacţia păsărilor, da. Savannah se uită în sus, mirată de faptul că el venise din nou lângă ea.

— Acum ai început să comunici şi cu păsările?

— Să comunic? Da, aşa cred. Am impresia că trupul meu este în deplin acord cu întregul Univers. Tu mi-ai făcut asta.

— Eu? El se încruntă, o sărută iute şi apăsat, şi apoi îi dădu drumul.

— Da. Nu ştiu ce te-a făcut să te răzgândeşti, dar indiferent ce ai spune, ai aruncat o vrajă asupra mea, regina mea ţigancă. Mi-ai schimbat viaţa pentru totdeauna.

Un nor trecu o clipă prin dreptul soarelui şi aruncă o umbră pe chipul lui Rasch.

Savannah se cutremură.

— Nu, nu e vorba de nicio vrajă, încă nu te-am vrăjit.

Ceea ce spusese el fusese prea aproape de adevăr. Intenţionase să-l fascineze, să-l ameţească, să-l facă să fie cât se poate de conştient de ea. Nu-i acordase prea multă atenţie Zeenei, când îi spusese că ţiganii aveau anumite puteri de a seduce şi a pune stăpânire pe sufletul cuiva. Nu, până când se hotărî să-l farmece pe judecător. Totuşi, nu încercase niciuna dintre vrăjile pe care le învăţase. Punguţa cu elixirele iubirii, pe care Zeena i-o strecurase în mână, se afla încă nedeschisă în rucsacul ei. Puse repede lemne pe foc şi îl aţâţă. Fusta şi bluza ei fuseseră spălate în apa lacului şi acum erau întinse pe iarbă la soare, lângă sacul ei de dormit. Intenţionat îşi feri privirea când trecu pe lângă Rasch în drum spre lac pentru a umple cafetiera cu apă. Folosind beţişoare verzi dintr-o salcie de lângă lac, el le trecu prin peşti, improvizând astfel o rotiserie şi îi puse apoi deasupra focului. Mirosul de peşte prăjit umplu aerul şi abia atunci îşi dădu seama Savannah ce foame îi era. Rupseră bucăţi din peşti şi suflară pentru a le răci, înainte să le vâre în gură. Amândoi mâncară cei patru peşti pe care îi pescuise Rasch, după care băură cafea.

— Mai povesteşte-mi despre tine, spuse el, lingând o rămăşiţă de peşte de pe degete. Unde locuieşti, când nu

apari din ceruri sau când nu dispari ca fumul?

— Locuiesc peste tot şi nicăieri, spuse ea vag.

— Sigur, şi-i farmeci pe străini, până îi faci să-ţi cumpere mâncare şi haine şi să te ducă unde ai nevoie?

— Nu. Nu de obicei. Călătoresc cu prietenii. Ştii cum suntem noi, ţiganii. Avem grijă unii de alţii. Rasch se sprijini în coate privind-o.

— Cum? Discuţia devenea prea personală. Singura ei speranţă de scăpare era să continue cu născocirile despre ţigani.

— Călătorim dintr-un loc în altul, bazându-ne pe talentele noastre, spuse ea în joacă, ridicându-se. Acum mă duc să spăl astea şi să strâng proviziile.

Aplecându-se pentru a aduna resturile de la masă, sânii i se lipiră de materialul cămăşii. Blugii, strâmţi şi noi, îi scoteau în evidenţă formele. El auzea clinchetul clopoţeilor, în timp ce ea spăla vasele în lac. Chiar dacă îşi scotea hainele ţigăneşti, clopoţeii rămâneau, ca şi parfumul ei, amintind subtil de misterul ei voluptuos. Îndepărtându-se de malul apei, se aşeză să-şi împletească părul într-o coadă lungă, la spate. Părul ei nepieptănat şi ciufulit cu o clipă înainte îl făcu pe Rasch să-şi amintească ce gândise la început, când îşi spusese că arăta ca şi cum ar fi coborât chiar atunci din patul unui bărbat. Patul unui bărbat? Patul lui. Pulsul îi deveni alert. Oare, acest lucru se întâmplase numai cu douăzeci şi patru de ore în urmă?

— Unde vom înnopta diseară? strigă ea. Gândul la ce putea aduce noaptea, îl făcu pe Rasch să-i fie greu să se concentreze asupra unui răspuns. Era practic prizonierul vrăjii pe care femeia aceea o ţesea în jurul lui. Când Jake îi spusese să-şi găsească o femeie şi să se relaxeze, acesta habar nu avusese ce îi sugera.

— Depinde cât de repede ne mişcăm. Rasch simţi o tulburare în trup, o dorinţă nouă şi incitantă. Ciripitul unei păsări de deasupra lui părea să-i spună să uite de întrebări şi răspunsuri. Privi cum Savannah îşi strânse coada până la capăt, legând-o cu o panglică. Era atât de frumoasă, atât de sălbatică, atât de fermecătoare. Se simţea ca şi cum ar

fi dat peste Brigadon şi, dacă ar fi închis ochii, avea să dispară. Şi ea trebuia să fi fost la fel de surprinsă ca şi el de intensitatea cu care se iubiseră. Atât pentru ea, cât şi pentru el plăcerea aceea trebuia să fi întrecut tot ce trăiseră până atunci, inclusiv în domeniul emoţional.

De aceea dădea înapoi acum. Nici nu se gândea la seara care urma. Avea să aştepte până când ea va fi gata să-i iubească iar. În adâncul sufletului său ştia că acest lucru se va întâmpla. Deodată, toate grijile şi incertitudinea din jurul său dispărură. Sala de judecată părea la mii de mile distanţă. Crima, nenorocirea, dure rea-toate dispăruseră. Mai avea nouă zile, până când va înfrunta din nou realitatea. Rasch începu să fluiere, desfăcând cortul şi împachetându-l. Scutură sacul de dormit, inhalând parfumul dulce al florilor de măslin, parfumul ei, cel pe care îl va purta cu el oriunde. Plecară imediat. Ea fusese prima care se depărtase.

El nu ar fi găsit niciodată puterea să o facă. Ea voia timp. Poate era bine. Bun-vor fi doi oamăni care călătoresc împreună şi nimic mai mult. Deocamdată nu vor mai exista întrebări. Dar chiar şi când se stăpânea, ştia că adevărul este undeva departe, aşteptând, cufundat încă în percepţia fizică a doi oameni care se atingeau fără să se atingă şi se legau cu fiecare atingere. Mai aveau nouă zile. El putea să aştepte.

CAPITOLUL 6

Rasch şi Savannah îşi ridicară tabăra lângă o cascadă în seara următoare, dormind separat, într-o tristeţe tăcută. Fiecare aştepta să facă celălalt o mişcare.

Dar niciunul nu o făcu. Ziua era mai bine. În următoarele două zile urcară constant, oprindu-se când şi când pentru a se bucura de vreo privelişte splendidă a văii sau a muntelui din depărtare. Savannah ţinea pasul, fără să pară nervoasă sau obosită. Aşa cum spusese, nu o deranjau nici ghetele şi nici epuizarea fizică. Părea să prindă putere din exerciţiul fizic, râzând liber şi uşor când discutau. Rasch începea să vadă ce femeie excepţională

era. Ea nu avea nevoie de conversaţie sau liniştire. Ştia să se bucure de frumuseţea tăcută a pădurii. Găsea flori sălbatice în zone protejate. Animalele sălbatice nu ezitau să se arate când cei doi se opreau să admire un copac deosebit sau un peisaj. Avea o inocenţă care făcea ca ziua să pară mai strălucitoare.

Rasch avea impresia că mergea printr-un tărâm de basm, înconjurat mereu de animale care stăteau ascunse vederii, dar făceau parte din cortegiul lor. Simţea că şi pe Savannah o mişca tot ce se întâmpla. Mereu se întindea după mâna lui să-i arate ceva. De fiecare dată i-o ţinea mai mult şi îi dădea drumul mai greu.

Rasch renunţă la purtarea lui bruscă şi lui Savannah îi plăcu bărbatul blând şi vulnerabil care apăru în loc. Vorbea despre copilăria şi despre mama lui, care încercase atât de mult să învingă demonii care o posedau. Despre cum se hotărâse, mai de mult, că nu va primejdui persoana iubită, ducând-o într-o viaţă unde ar fi putut fi ameninţată de rău. Nu avea timp pentru ataşamente personale.

Îşi îndrepta întreaga energie pentru atingerea scopului său în viaţă.

Savannah înţelegea acest lucru. Chiar şi copil fiind, ştia ce era un angajament. Se concentrase pentru a-i lua locul mamei ei, având grijă de tată şi frate. Scopurile ei în viaţă fuseseră mai puţin măreţe decât ale lui Rasch, dar nu mai puţin importante. Circul deveni lumea ei şi acea lume o împiedica să aibă relaţii personale. Orele treceau mult prea iute. Când trebuia să treacă peste un trunchi de copac, Savannah accepta cu plăcere ajutorul lui Rasch. Refăceau drumul înapoi spre intimitate, dar încă nu ajunseseră. Totuşi, fiecare din ei era mulţumit să aştepte. La mijlocul după-amiezii celei de a treia zile ajunseră la Centrul Walasy-Yi de la poalele Muntelui Sângelui. Centrul oferea o mică prăvălie de unde excursioniştii puteau trimite sau ridica scrisori sau să dea telefoane. În timp ce Rasch semna în registrul excursioniştilor şi mai cumpăra provizii, Savannah îşi învinse ezitarea de a-l suna pe Niko şi căută un telefon.

Datorită intensei tensiuni sexuale dintre ei, hotărâse că încă şase zile alături de judecător ar fi fost o greşeală nu pentru el, ci pentru ea îl prinsese în plasa ei de dorinţă. Dar se încurcase şi ea. Savannah ştia că trebuie să pună, capăt acelei intimităţi, atâta timp cât mai putea pleca. Niko nu mai ştia ce să creadă când ea nu putu explica motivul scurtării călătoriei. Nici ea însăşi nu era sigură că înţelege.

Ştia doar că îi este din ce în ce mai greu să se ţină departe de braţele lui Rasch Webber. După ce îl instrui pe Niko să vină în Centru şi să aştepte noi îndrumări, închise.

— Cu cine ai vorbit? o întrebă Rasch indiferent, ieşind din magazin exact când ea ieşea din cabina telefonică.

— Am vorbit cu prietenii mei, am vrut să văd dacă sunt bine, răspunse ea prea repede pentru a părea ceva normal.

— Şi sunt?

— Ah, da, a fost o… neînţelegere în privinţa întâlnirii noastre. Trebuia să fie săptămâna viitoare, nu asta, spuse ea acoperind minciuna cu o întrebare. Spune-mi despre Muntele Sângelui. De ce are un nume atât de groaznic?

— Se întinde până la Cărarea Lacrimilor, începu Rasch pornind din nou la drum. Generalul Winfield Scott trebuia să-i înconjure pe indienii Cherokee şi să-i împingă spre vest. Mulţi au refuzat să plece. Legenda spune că s-au dat lupte atât de aprig, încât izvoarele erau roşii de sânge. Rasch îi luă mâna, ca pentru a o apăra. Savannah se lăsă în voia sentimentului cald, de protecţie, care apărea ori de câte ori erau împreună.

În timp ce luau cina, tensiunea sexuală dintre ei era atât de puternică, încât părea chiar palpabilă. Savannah mâncă, dar nu simţi gustul mâncării. Toate discuţiile lor se întrerupeau în mijlocul frazelor, până când, în cele din urmă, încordaţi, petrecură o noapte fără somn, în tăcere

Dimineaţa următoare aduse un soare cald Până după-amiază târziu nu reuşiră să meargă prea mult. Ca în urma unui acord reciproc, se eliberară de toate reţinerile.

Fiecare oprire îi alătura, râzând de caraghioslâcurile animalelor, care păreau să se teamă de ei din ce în ce mai puţin, examinând rădăcinile şi ierburile care puteau fi folosite pentru prepararea leacurilor străvechi şi, pur şi simplu, discutând despre filme pe care le văzuseră şi cărţi pe care le citiseră.

Fie datorită faptului că se simţeau din ce în ce mai bine împreună, fie pentru că legătura lor căpătase o altă direcţie, Rasch ştia că merseseră cât de departe puteau, fără să mai aibă contact fizic. Urcau pe potecă practic braţ la braţ. Orice îndoieli ar fi avut Savannah în legătura cu relaţia sexuală dintre ei, ele păreau să fi dispărut. Indiferent cine ar fi fost ea, îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el.

Ştia acest lucru şi o ştia şi ea în seara aceea vor face dragoste din nou.

Rasch se opri devreme şi se îndepărtă pe cărare pentru a înălţa tabăra într-o poiană lângă veşnic prezentul izvor de munte. După ploaia din prima noapte, zilele rămăseseră însorite şi senine. În seara aceea, aşa cum făcuseră şi în ultimele trei nopţi, vor dormi sub cerul liber. În seara aceea vor dormi unul în braţele celuilalt şi… întrerupând şirul acestor gânduri, Rasch începu să-i dea instrucţiuni lui Savannah, pe care ea le urmă fără să crâcnească. Făcură un foc, îngrădindu-l cu grijă, ca să nu sară nicio scânteie. Savannah umplu oalele cu apă şi o fierse, în timp ce el îşi desfăcea sacul de dormit. Apoi îl luă pe al ei, ezitând îndelung, după care îl legă la loc şi îl puse deoparte. Savannah, care urmărea totul cu coada ochiului, scoase un oftat de uşurare, căci în ultimele câteva zile tensiunea crescuse insuportabil. Îi fusese din ce în ce mai greu să nu iasă din sacul ei pentru a se strecura într-al lui. Fiecare atingere, fiecare moment împreună, fiecare zâmbet alimentaseră focul mocnit din interiorul lor. Ştia că în seara aceea trebuia să facă următorul pas. Gestul Cruciatului însemna că şi el era pregătit să pună capăt separării. O dorea. Voia să doarmă din nou împreună. Poate că ea ar fi trebuit să protesteze, dar ştia, după

bătăile inimii, că nu avea să refuze. Nu voia.

Turnară o pungă de supă în apa care fierbea şi o băură din cănile de cafea, presărând fărâme de biscuiţi în lichid. După aceea, spălară cănile şi le umplură cu cacao, sorbind băutura fierbinte şi dulce într-o tăcere plăcută.

— Eşti obosită? întrebă el, în cele din urmă.

— Nu, nu prea. Aş vrea tare mult să fac un duş fierbinte. Acesta e singurul lucru care îmi lipseşte, dacă sunt tot timpul pe drumuri. Rasch nu accentuă întrebarea, preferând să soarbă încă puţină ciocolată. Nu-şi putea închipui o explicaţie pentru afirmaţia ei". Pe drumuri?" Nu putea să însemne doar o simplă călătorie, căci oriunde s-ar fi dus, chiar şi adăposturile celor care nu aveau locuinţe, aveau duşuri. „Fără locuinţă". Asta voise să spună, oare? Dacă era aşa, el ar fi putut să o ajute. Lucrând cu tot felul de oameni, ştia pe cine să contacteze. Amintise de un tată, dar nu însemna că acesta şi trăia.

— N-ai familie? întrebă el într-un târziu.

— Ba da. Am o familie foarte numeroasă.

— Ei ştiu unde eşti? Întrebarea îi răsări pe buze, înainte să-şi aducă aminte că hotărâse să nu o iscodească.

— Nu chiar, spuse ea, încercând să răspundă cât mai sincer posibil.

Nu putea pricepe şovăiala ei de a minţi. Probabil că avea legătură cu faptul că îi salvase viaţa. Mai probabil, cu cât se îndepărta mai puţin de adevăr, cu atât mai puţine minciuni trebuia să-şi amintească.

— Eşti o fugară, ţiganco? Savannah izbucni în râs.

— O fugară? Cruciatule, am douăzeci şi şapte de ani, sunt destul de mare să mă duc unde-mi place, când îmi place şi să fac ce trebuie să fac.

— Nu eşti căsătorită?

— Ah. Nu-şi închipuise că s-ar fi putut gândi la aşa ceva.

— Nu, nu sunt căsătorită.

— Mă bucur, spuse el, şi era adevărat. Până în clipa când rosti întrebarea, nu ştiuse cât de mult îl deranja gândul că ar fi putut avea un soţ. Nu voia ca Savannah să

aparţină altui bărbat, ci numai lui.

— Dar tu? puse ea nelipsita întrebare. Deşi ştia răspunsul, el habar nu avea că ştie şi hotărî că trebuia să răspundă cât mai firesc posibil. Rasch râse şi se ridică.

— Eu? Căsătorit? Nu. Te-ar deranja? Savannah sorbi ultima picătură din cană.

— Da, cred că m-ar deranja. Dar mă mir. Credeam că o soţie potrivită ar înfrumuseţa cariera unui judecător.

— Asta îmi spune şi Jake tot timpul, zise el începând să strângă vasele.

— Jake?

— Prietenul meu. Este primar în Smyrna, un orăşel lângă Atlanta. Îşi închipuie că e directorul meu de campanie.

— Ah! Candidezi la alegeri? Rasch întinse mâna pentru a-i lua cana.

— I-a intrat în cap că aş fi un bun guvernator.

— Şi ai fi? îl întrebă ea simţindu-şi inima bătând cu putere.

Nu avusese de gând să fie prinsă în cariera politică a lui Rasch. Nu voia să ştie că visa să ajungă politician.

— Nu ştiu. Ştiu doar că în statul nostru sunt o mulţime de probleme grave, care par să nu atragă atenţia celor care deţin puterea de deci zie. S-ar putea să am nişte idei care ar îndrepta cât de cât lucrurile.

— Întotdeauna ai dreptate, domnule judecător?

— E a doua oară când mă întrebi asta, Savannah.

Îşi amintea. Savannah se ridică imediat. Conversaţia începea să devină prea serioasă. Desfăcu faţa de pernă şi scoase un prosop, periuţa de dinţi, pasta şi un săpun.

— Nu pot să fac un duş fierbinte, dar o baie – tot o să fac, Cruciatule.

— Ai măcar habar cât de rece este apa?

— Mi-a mai fost frig şi am mai fost udă şi altă dată, răspunse ea, aruncându-i o privire lungă. Ce-ar fi să întreţii focul cât sunt eu plecată?

Se aşează pe un trunchi de copac, de lângă lac, pentru a se descălţa de ghete şi de ciorapi, masându-şi picioarele

obosite. Stând cu urechile ciulite spre tabără, îşi descheie cămaşa şi şi-o scoase, agăţând-o pe o tufă. Apoi trase fermoarul blugilor şi îi dădu jos. Pădurea era tăcută.

Rugându-se iute să nu fie niciun şarpe pe acolo, intră în apa rece ca gheaţa.

— Brrr! Se spălă repede pe dinţi şi puse apoi periuţa şi tubul de pastă pe mal.

Strângând din dinţi cu hotărâre, îşi spălă ciorapii şi lenjeria de corp, apoi începu să se săpunească. Exact când era sigură că e pe jumătate îngheţată, auzi un plescăit în spate şi se trezi în braţele cruciatului ei.

— O să faci pneumonie sau o să te transformi într-o sculptură în gheaţă, spuse el cu un glas răguşit de emoţie şi, ţinând-o mai bine, îi urcă picioarele în jurul mijlocului său.

— Ar fi chiar atât de rău?

— Probabil că aş veni şi aş sta în izvorul ăsta, până aş fi la fel de îngheţat ca tine, zise el. Apoi ne-am putea topi împreună.

Dinţii le clănţăneau zdravăn de frig şi dorinţă, în timp ce îşi spălau săpunul de pe trupuri. Rasch o luă în braţe şi se întoarse cu ea lângă focul care ardea puternic acum în cercul său de pietre.

— Stai aici, spuse el, scoţând un prosop din bagajul lui şi începând să o şteargă.

Când se terminară de şters unul pe altul erau încălziţi de atingerea mâinilor şi a prosopului şi de sărutările care le încingeau sângele şi-i făceau să ardă de nerăbdare. Când Rasch o aşeză pe Savannah pe sacul de dormit, ea nu mai avu nevoie ca acesta să se închidă pentru a o apăra de frig. Munţii din Nordul Georgiei deveniră Grădina Edenului, iar ei erau primul bărbat şi prima femeie de pe pământ.

— Dezleagă-ţi părul, îi şopti el. Îmi placi liberă şi sălbatică.

— Liberă şi sălbatică? repetă ea. Mă întreb dacă cineva poate fi liber şi sălbatic…

Se ridică apoi în capul oaselor şi începu să-şi treacă

degetele prin coadă, desfăcându-şi părul în valuri bogate. Lumina focului se reflecta în micile picături de apă care îi mai erau prinse în părul negru. Parcă purta o coroană de flăcări.

— Tu eşti liberă şi sălbatică. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Numai aici, Cruciatule, în sălbăticie. Dacă ne-am întoarce în lumea civilizată, ar exista reguli de urmat şi legi care m-ar zdrobi.

În glasul ei se simţea o tristeţe care îl făcu pe Rasch să se ridice în capul oaselor.

O aduse pe Savannah înapoi lângă el şi trase sacul de dormit peste ei.

— Niciodată, spuse el. Te-aş apăra totdeauna.

Apoi o sărută, iar ea îi răspunse cu căldură şi tristeţe". Nu, Cruciatul meu. De tine trebuie să fiu apărată. Nici măcar tu nu te poţi întoarce pentru a şterge ceea ce deja s-a întâmplat. Nu poţi îndrepta niciodată lucrurile pentru mine. Deja mi-ai făcut destul rău". Dar uită de tot când el o cuprinse în puterea atingerii sale. Poate avea să vină o vreme când actul lor sexual va fi blând şi dulce, dar acum se părea că, de fiecare dată când se iubeau, pasiunea devenea şi mai puternică. Căldura era şi mai mare, extazul extrem, eliberarea şi mai aprigă.

— Savannah, şopti el. Nu mi-am închipuit niciodată că voi găsi pe cineva ca tine. Ai umplut un gol în viaţa mea de existenţa căruia nici nu ştiam.

În braţele lui, Savannah privea cerul nopţii. Sosise momentul. Îşi alungă panica regretul şi spuse cu o voce care încerca să fie cât mai normală:

— Horatio, şi tu eşti o mare surpriză pentru mine.

— Savannah, nimeni nu mi-a spus Horatio de la moartea mamei. Prietenii îmi spun Rasch. Sper că suntem mai mult decât prieteni.

— Da, Rasch e un nume frumos, dar mie în place Horatio. Mama ta avea dreptate.

Suna important, spuse ea veselă, mult prea vesele Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— A murit în timp ce eu studiam la colegiu Cred că a vrut să moară. Organismul i-a cedat şi obosise să tot fie puternică pentru mine.

— Îmi pare rău, spuse Savannah încet. Şi mama a murit când eu aveam nouă ani.

— Cum?

— A fost un accident. A căzut. A fost rănită oribil şi cred că şi-a dorit foarte mult să moară. Nu voia ca noi să o vedem aşa. „Două mame care au ales să moară”, se gândi ea. Două mame care nu s-au cunoscut niciodată şi care nu aveau nimic în comun decât o clipă viitoare care le va uni copiii. Se cutremură. Nu voia să simtă niciun fel de ataşament sentimental faţă de judecătorul Horatio Webber. Nu voia să ştie că au ceva în comun. Nu voia să înceapă să-l înţeleagă pe acel bărbat.

— Uite Steaua Nordului, Horatio. O vezi? Rasch îşi întoarse faţa spre cer.

— Da, cea strălucitoare, nu?

— Ştiai că Steaua Nordului nu se mişcă niciodată? Există o legendă în legătură cu asta. Din foc rămăsese o grămadă de cărbuni portocalii, care trosneau plăcut în liniştea din jur. Rasch se simţea foarte bine, aşa cum nu se mai Simţise de foarte mult timp. Împărţiseră primejdia şi un incredibil act de iubire. Ajunseseră să se cunoască unul pe altul şi se uniseră în cea mai perfectă comuniune. Acum venise vremea să vorbească tot felul de aiureli şi să fie unul lângă altul. Adora vocea răguşită a lui Savannah. Nu conta prea mult ce spunea.

— Spune-mi legenda.

— A fost odată o ţigancă ce s-a îndrăgostit de un zeu, care a luat-o în cer să trăiască împreună. Ea se putea plimba mereu între cer şi pământ, putea să aibă orice dorea, în afară de fructul unui pom din grădina lui. Dacă mânca acel fruct, copacul murea, iar moartea lui lăsa o gaură în cer. Timpul a trecut şi ţiganca a dat naştere unei fetiţe. Soţul ei era fericit peste măgură. Frumoasa-ţigăncuşă era atât de iubită şi adorată, încât s-a răsfăţat. Într-o zi se plimba prin grădină. Îi era foame. Nu credea că

soţul ei va îndrăzni să o pedepsească, aşa că mâncă din fruct.

Savannah se ghemui şi mai aproape, de pe că ar fi avut nevoie de protecţia lui. Îi simţi barba pe obraz, când el o ţinu în braţe o clipă îndelungată.

— Şi, ce s-a întâmplat?

— Copacul a murit, iar în cer s-a făcut o gaură. Zeul a fost foarte dezamăgit.

Frumoasa ţigancă trebuia pedepsită; asta era regula. Dar nu suporta acest gând, aşa că umplu spaţiul gol cu trupul ei. Toate celelalte stele au continuat să se mişte pe cer, ţiganca, însă, trebuia rămână totdeauna nemişcată pentru ca astfel cerul să fie întreg, Rasch îşi luă buzele de pe fruntea ei şi i le puse pe obraji. Erau umezi. Vărsase o lacrimă pentru frumoasa ţigancă ce fusese pedepsit, pentru greşeala ei trebuind să rămână într-un singur loc pentru totdeauna?

— Dar, vezi, e cea mai strălucitoare stea de pe cer şi după ea ne găsim drumul. Aşa că nu e rău deloc.

— Da, e adevărat. Să ţii minte, Cruciatule. Să ţii minte destinul ţigăncii.

— Dacă te compari cumva cu ea, te rog să n-o faci. Pe cărare nu sunt copaci interzişi. Toate roadele lor au fost culese de animale pentru a avea hrană la iarnă.

Poate, se gândi Savannah simţindu-i buzele lunecând mai jos. *Şi poate că deja am gustat din fructul oprit.*

A doua zi dimineaţă când Rasch se trezi, Savannah nu era în braţele lui, Se ridică leneş şi se uită în jur. Făcea probabil altă baie în izvor. Se îmbrăcă şi adună mai multe lemne pentru a reface focul. Soarele strălucea. Aerul era rece, dar ziua părea că se va încălzi. Rasch începu să fredoneze ceva. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai fusese atât de fericit. Simţindu-şi pulsul din ce în ce mai alert, luă cafetiera şi se duse spre izvor Poate că o baie rece era un bun mod pentru amândoi de a începe ziua. Savannah, însă, nu era acolo. Şi nici în altă parte prin tabără. Ursul! O luă prin tufişuri, căutând urme de încăierare. Nu era niciuna.

Apoi, cântărind în linişte situaţia, observă că dispăruseră şi toate lucrurile ei. Nu mai rămăsese nimic care să dovedească faptul că fusese vreodată acolo.

Rasch se aşează şi încercă să găsească vreo logică la tot ce se întâmplase.

Plecase. De bunăvoie, încet, pe furiş, se desprinsese din braţele lui, îşi luase lucrurile şi dispăruse în noapte. Numai parfumul vag de flori de măslin care mai plutea în aer îl făcea să nu creadă că totul nu fusese decât un vis.

Fantezia lui erotică luase sfârşit. Ţiganca lui fugise şi nici măcar nu-i ştia numele întreg.

În săptămâna care a urmat conferinţei, Rasch şi-a reînceput lucrul, dar nimeni nu ştia mai bine ca el că inima nu-i era la ceea ce făcea. Ochii lui cercetau permanent sala de judecată, sperând să vadă vreo nimfă cu ochi negri şi îmbrăcată ci o fustă de ţigancă, râzând. Dar ea nu era. Şi nu era nici senzaţia incitantă, nici cea arzătoare din ceafă, care îi spuneau că e urmărit. În cele din urmă, se văzu silit să accepte ideea că nu se va mai întoarce.

— Ce s-a întâmplat Rasch? îl întrebă Jake a cărui îngrijorare i se citea foarte clar în ochi. Luau cina într-un mic restaurant din Peachtree.

— N-ai mai fost acelaşi de când te-am luat de pe munte. Ce s-a întâmplat?

— Am cunoscut pe cineva-o femeie.

— Şi, care e problema?

— Nu… nu ştiu unde este. Jake îşi lăsă furculiţa jos şi făcu ochii mari.

— Cum adică, nu ştii unde e? Ai pierdut-o pe undeva?

— Ai putea să spui şi aşa. Urcam împreună. Timp de patru zile am fost…

Împreună. Apoi a dispărut… aşa, pur şi simplu, fără nicio urmă. Şi nu-i ştiu nici numele.

— Dumnezeule! Ţi-ai petrecut patru zile cu o femeie pe munte şi nu ştii cum o cheamă? Dar ce era, o fantomă?

— Cam aşa ceva, spuse Rasch şi ezită, frământând un miez de pâine între degete şi presărând firimiturile peste

mâncare. Cred că ar fi bine să-ţi spun tot. Prima dată, ea mi-a apărut pe balcon în ceaţă, la miezul nopţii.

— Pe balcon, repetă Jake, clătinând din cap. Rasch, tu locuieşti într-un apartament ia etajul patru.

— Ştiu, te rog să mă crezi că ştiu, stai să vezi. A doua oară, am văzut-o la Underground Atlanta, în seara aceea când m-am urcat pe suportul felinarului pentru a privi prin mulţime. Îţi aduci aminte?

— Ah, da, femeia cu panglici în păr. Deci ai găsit-o până la urmă. Nu trebuie să faci din treaba asta un secret, Rasch. Ştii doar foarte bine că părerea mea e că ai avea mai multe şanse să devii guvernator, dacă ai fi însurat.

— Nu înţelegi, Jake. A treia oară a apărut, în ceaţă, lângă drumul spre cascada Amicalele. Mă aştepta.

— Te aştepta la marginea drumului? Nu cred că-mi place toată chestia asta, amice. De ce? Toată pofta de mâncare le dispăru. Chelnerul luă înapoi farfuriile pe jumătate golite şi le umplu ceştile cu cafea, după care Jake îi făcu semn să plece.

— Încă nu sunt sigur. Nu s-a întâmplat nimic cel puţin nimic din ceea ce m-aş fi aşteptat.

— Dar ceva tot s-a întâmplat, nu-i aşa, dragul meu prieten? Te-a cucerit într-un fel.

— Cred că da. Apoi, când m-am trezit într-o dimineaţă, ea nu mai era. N-am putut să mi-o scot din minte. Ori de câte ori închid ochii, o văd în sala de judecată, în patul meu, în braţele mele. Nu pot să nu mă gândesc la ea.

— Excelent, iată-ne în pragul campaniei electorale şi mintea ta e la fete. Chestia asta nu e bună, prietene. Rasch îşi ridică ochii îndureraţi, fără să încerce să-şi ascundă sentimentele faţă de Jake. Acesta se gândise la tot ce-i spusese el, la fiecare moment pe care cei doi îl petrecuseră împreună, dar nu putu să-i dea niciun răspuns.

— Ştiu.

— Bine, hai să începem cu puţinele informaţii pe care le avem. De ce îi spuneai Ţiganca?

— Pentru că asta este. Călătoreşte prin locuri unde

nu există duşuri calde.

— Asta fac şoferii de camioane şi cowboys, spuse Jake, clătinând din cap. Cu ce te-aş putea ajuta?

— Cu nimic, dar îţi mulţumesc, Jake. Va trebui să rezolv totul singur.

Dar mai trecu o săptămână şi Rasch nu era mai aproape de a-şi dezlega misterul decât fusese în prima zi. Singura soluţie era să se ducă înapoi în locul unde o văzuse la început. Poate camioneta fusese, într-adevăr, defectă. Poate găsea garajul unde fusese reparată. Nu era posibil. Nu se anunţase nicio pană. Rasch mergea cu maşina pe şosea şi relua în minte conversaţia pe care o avuseseră. Refuzase să vadă, dar fusese evident chiar de la început că ea îi aştepta în acel loc. Ba recunoscuse chiar că fusese pe balconul lui. Totul era lipsit de sens.

Când ajunse la cabana pădurarului, Rasch începu să vadă lucruri pe care nu le văzuse înainte, fiindcă fusese prea năucit. Năucit era cuvântul potrivit. Apăruse ca un spirit cu păr argintiu în ceaţă, purtând ceva ce o făcea să pară goală, ştiind că el va fi intrigat. Continuând să se joace cu fascinaţia lui, îşi pusese o perucă roşcată şi se arătase pe o stradă plină de fum, în mulţime, unde el nu putea să o ajungă. Şi totdeauna lăsa în urmă parfumul uşor de flori de măslin. Bine, dar de ce? Cu cât încerca mai mult să găsească vreo logică, cu atât devenea totul mai ilogic. Singurul lucru de care era sigur era acela că Savannah plănuise totul cu mare grijă. Îl cunoştea… ştia că era obosit şi singur. Părea să ştie instinctiv că are nevoie de cineva. Judecătorul Horatio Webber se lăsase prins într-o fantezie erotică ce îi inundase sufletul şi nu-i mai dădea pace.

Nu, îi spuse pădurarul, nu o mai văzuse pe însoţitoarea lui Rasch şi nimeni nu întrebase de ea. Rasch se grăbi să-l asigure pe prietenul său Paul că nu credea să i se fi întâmplat ceva lui Savannah. Părea să se fi hotărât să se ducă după prietenii ei, probabil Rasch îşi justifică întrebările, spunând că voia, pur şi simplu, să ştie dacă îi găsise, îşi dădu seama că explicaţia lui nu îl mulţumi pe

Paul, căci acesta scoase registrul şi începu să-l studieze.

— Poate vreunul dintre numele astea îţi vor fi de folos, zise el trecându-şi degetul în jos pe pagină. Uite, tu şi doamna Ramey.

— Doamna Ramey? făcu Rasch, trăgându-i registrul din mână şi coborând şi el cu degetul pe pagină.

În timp ce Paul o întrebase pe Savannah în legătură cu planurile ei, Rasch se semnase în registru, trecându-şi numele, adresa şi destinaţia. Dedesubt, cu un scris îndrăzneţ, era semnătura lui Savannah Ramey.

Se părea că Paul o speriase, spunându-i că nu trebuia că meargă singură. Nu voise să rişte să dea greş. Pusese semne de idem sub adresa şi destinaţia lui Rasch, dar în starea acea de confuzie se semnase cu numele întreg, Savannah Ramey.

Ramey. Avea, în sfârşit, un nume, unul pe care Rasch îl recunoştea prea bine, unul care apăruse pe prima pagină a ziarelor. Tifton Ramey, tânărul pe care el îl condamnase la închisoare, băiatul care fusese ucis de un alt deţinut.

Tot drumul înapoi spre Atlanta, Rasch se gândi la Savannah şi la ceea ce se întâmplase. Savannah şi Tifton Ramey. Legătura era stabilită. Avea nevoie numai de amănunte. A doua zi dimineaţă, introduse numele în computer, cerând o verificare globală. Peste câteva secunde primi răspunsul.

Ramey, Tifton: douăzeci şi unu de ani, acuzat de a fi condus sub influenţa alcoolului, de a fi comis un accident şi de a se fi aflat la volanul unei maşini furate. Juraţii îl găsiseră vinovat şi Rasch îl condamnase la doi ani închisoare.

O verificare a dosarelor îi arătă că adresa dată de Tifton era falsă. Departamentul de poliţie l-a ajutat mai mult. Se părea că Tifton Ramey se răzgândise în privinţa ascunderii identităţii sale când a aflat că judecătorul nu avea de gând să-i dea drumul. Trimisese după sora lui, Savannah-Savannah Ramey, de la Circul Ramey, a cărei adresă permanentă era o fermă la sud de Atlanta.

Mâini şi picioare bătătorite? Apariţii şi dispariţii pe şi

de pe balcoane la etajul patru? vorbit cu animale? Fata lui era acrobată la circ. Şi îl urmărise. De ce?

Rasch îşi anulă tot programul pentru restul zilei şi porni spre sud. Terenul circului se afla la numai treizeci de mile distanţă. Treizeci de mile-Savannah era atât de aproape, Deschise geamurile, lăsând aerul toamnei să pătrundă în maşină şi să-i limpezească mintea în timp ce el repeta în gând ce avea să-i spună. Nu putea face nimic pentru a-i aduce fratele înapoi. Nu ştia cum avea să-i explice sau să-şi justifice acţiunile, dar avea să fie sincer. Tifton murise şi el era de vină. Regreta că ea era rănită, dar nu putea schimba nimic. Trebuiau doar să găsească o modalitate de a trece peste tot şi… Ce? Să reia legătura?

El era judecător la Curtea Supremă, iar ea o ţigancă. Ce legătură se aştepta el să mai fie între ei? se gândi cum fuseseră împreună, cum o simţea când era sub el, cum râdea şi îşi mai aminti mirosul parfumului ei.

Nu îi păsa. Avea să găsească el o modalitate. Se uită la vitezometru şi văzu cum acul continua să urce. Nu voia decât să fie cu ea cât mai curând.

G39>

J

CAPITOLUL 7

Savannah stătea afară lângă rulota ei şi privea cerul. Steaua Nordului strălucea puternic, râzând de ea, amintindu-i că o altă ţigancă îşi înfruntase odată iubitul şi fusese pedepsită. Cu un oftat, încercă să alunge imaginea judecătorului din minte. Deşi fusese furios când a aflat ce făcuse, tatăl ei a părut mulţumit că ea răzbunase moartea fratelui. Acum îşi petrecea o mare parte din timp în rulota lui, lăsându-i pe Savannah şi pe Niko să aibă grijă de circ. Savannah nu voia să vadă adevărul, dar tatăl ei

îmbătrânea. Îşi pierduse forţa. Şi ea părea să şi-o fi pierdut-o pe a ei. Răzbunarea nu trebuia să fie aşa. Judecătorul trebuia să fie cel care suferea, nu ea. Nu se aşteptase să-i fie dor de el sau să se îngrijoreze pentru ceea ce făcuse. Nu-şi închipuise că va fi atât de greu. Nu avusese de gând să-i pese.

— Ce vezi acolo sus, micuţa mea?

Zeena se afla în picioare lângă ea, iar Savannah nu o auzise apropiindu-se.

— Aş vrea să fiu din nou mică. Viaţa era atât de simplă atunci, Zeena.

— Poate că încă mai e.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Zeena? Uită-te în jurul tău. Trupa noastră se micşorează din ce în ce mai mult. Animalele noastre au îmbătrânit, echipamentul este uzat şi trebuie înlocuit. Iar tata nu face altceva decât să se uite pe tăieturile lui din ziare.

— Este foarte greu pentru tatăl tău. Tot ce-a făcut de mic copil a fost pentru viitor, pentru viitorul familiei lui. Acum nu mai are niciun motiv.

— Şi eu, Zeena? Sunt o Ramey. Asta e viaţa şi moştenirea mea. Cum se poate gândi că nu mai are niciun motiv să continue?

— Poate ar fi timpul să afli ce nu vrei să ştii.

— Ce vrei să spui, Zeena? Spune-mi ce să fac.

— Ţi-am mai spus o dată-priveşte dincolo de furie şi durere şi vei afla.

Savannah oftă. Era obosită, atât de obosită. Nu erau destui bani pentru a-i ajuta să treacă de iarnă. Hrana animalelor şi facturile veterinarilor le depăşeau pe cele pentru hrana şi îngrijirea lucrătorilor. Cu o săptămână în urmă, dresorul i-a anunţat că acel an era ultimul când va mai lucra cu leii şi tigrii. Depindeau deja prea mult de nouveniţii pentru prea multe dintre operaţiunile circului.

Savannah îşi putea vedea tatăl prin fereastra rulotei lui. Stătea în fotoliul său preferat, uitându-se absent la albumul cu tăieturi din ziare pe care îl ţinea în poală. Savannah ştia la ce se uită. De când crescuse destul de

mult pentru a băga de seamă, îl urmărise decupând articolele care apăreau în ziare despre familia lui. Începând cu mama şi tatăl ei mergând pe sârmă şi continuând cu Savannah şi Tifton. Dar albumul se încheia, brusc, odată cu moartea lui Tifton.

Poate că făcuse o greşeală, se gândi Savannah. Poate ar fi trebuit să-şi lase tatăl să se răzbune. Poate dacă ar fi făcut-o singur, ar fi fost în stare să continue. Savannah se simţea ca şi cum ar fi pierdut ceva deosebit, iar pierderea ei fusese în zadar.

— Cruciatule, şopti ea, dar apoi îşi dori să-şi poată retrage cuvântul.

Încercase să nu mai pronunţe acel nume. Atâta timp cât se gândea la el ca la „Judecătorul”, îi era mai uşor să nu-l dorească. Acum, când îi rostise porecla, amintirile se revărsară libere acoperind-o ca o pătură.

Îşi aminti râsul lui, blândeţea lui, felul în care mâinile lui îi atingeau sânii, cum îi strângeau şezutul când se cufunda în ea. Muşchii stomacului i se încordară datorită unei dorinţe neaşteptate. Numai gândindu-se la el, şi se simţea transformându-se în lichid, fără să mai poată răsufla. O clipă de amintire o adusese în pragul extazului. Ce trebuia să facă? Nu mai putea continua astfel!

Făcu doi paşi spre rulotă, apoi se opri, deodată, şi se întoarse. Porni spre lanul de grâu şi printre copaci, ascultând cum zgomotele circului se micşorau din ce în ce mai mult, pregătindu-se de noapte. Când, în sfârşit, se opri, se rezemă de o cracă joasă a unui stejar, cu capul pe braţele încrucişate. Atunci, auzi liniştea. Niciun animal nu mai scotea vreun sunet. Nicio frunză nu se mişca. Toată lumea era tăcută. Ea adulmecă şi-şi înălţă capul, privind în jur.

— Cine-i acolo? gemu uşor şi întrebă scâncind:

— Vă rog? Nu-mi place să fiu necăjită.

— Nici mie nu-mi place, fată dragă. Sunetul vocii lui o izbi ca un curent, începând dintre picioare ca un mic vârtej de căldură, care se înălţa în spirală, cuprinzându-i pieptul şi luându-i răsuflarea din plămâni.

— Cruciatule? Acel nume îi scăpase, înainte să-şi dea seama.

— Chiar tu eşti?

— Eu sunt. O vedea în întuneric, la fel de clar ca şi cum luna ar fi scăldat-o în lumina ei. O urmărise de ore întregi, cum controlase tabăra, cum îşi făcuse rondul, cum se plimbase de colo-colo în rulota ei şi, apoi, cum căutase, în sfârşit, libertatea nopţii.

— Cum m-ai găsit? Sentimentele lui Rasch se agitau frenetic.

Din clipa când o văzuse examinând laba unuia dintre tigri, ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă undeva, departe de acel loc. Dar nu fusese sigur de felul cum putea să reacţioneze, aşa că aşteptase până când ea ieşise din tabără, căutând intimitatea pădurii.

— Cu ajutorul lui Tifton. Ea rămase cu gura căscată.

— Cu ajutorul lui Tifton? încerci să mă pedepseşti, Cruciatule? Cum poţi face asta?

El făcu un pas spre ea.

— Nu pricep, Ţiganco. Nu încerc să te pedepsesc. Pedeapsa intra în planul tău, cred. De ce-ai fugit?

— Crezi că aş putea rămâne cu tine, după tot ce-ai făcut?

— Nu ştiu, dar cel puţin, am fi putut vorbi despre asta. După tot ce am trăit împreună, îmi datorai măcar atâta lucru. Lumina lunii dansă pe chipul şi pe umerii lui Rasch, preschimbând culoarea deschisă a părului lui în argintiu şi expresia lui gravă în tristeţe. Părea o pictură de Michelangelo, pe cerul nopţii, moarte şi viaţă, bucurie şi durere. Deja începuse legătura dintre ei, aureolele lor atingându-se cu o tăcută plăcere. Aerul răcoros se încălzi când noaptea prinse din nou viaţă. Când Rasch se întinse după mâna ei, Savannah i-o dădu. Nu se putea opri, tot aşa cum nu putea refuza să mai respire.

— Ai dreptate, şopti ea, ar fi trebuit să-ţi spun adevărul, dar nu ştiam cum. Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am luat legătura cu tine sau cu tatăl tău, îmi pare rău că un gest

făcut cu bună-credinţă a avut consecinţe atât de dureroase pentru voi. Ceea ce am trăit împreună a fost frumos, nu voi accepta nicio negare a acestui lucru. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Făcuse un-pas în faţă, ieşind din umbra întunecată, şi el îi putea vedea acum expresia din privire.

Chin, dezamăgire şi, da, lacrimi se vedeau în bezna catifelată de sub gene, lacrimi care se revărsaseră, formând şiruri de diamante pe faţa ei.

Îşi aminti cum o văzuse prima dată, pe balcon şi apoi pe stradă. Şi atunci fusese tristă. Iar acea tristeţe rămânea chiar şi după ce ea dispărea, în fiecare noapte, când închidea ochii, o vedea privindu-l acuzator. Ce credea, oare, că făcuse?

— Tu şi cu mine? Nu se poate, Cruciatule, nu după ceea ce ai făcut.

— Niciodată nu am fost nesincer cu tine. N-am dispărut, lăsându-te să te întrebi cu ce greşiseşi, oare, lăsându-te să arzi de dorul meu, lăsându-te să mori în fiecare zi câte puţin. Nu te preface că între noi nu e nimic. Incapabil să se mai abţină, Rasch o îmbrăţişă, punându-i stăpânire pe buze, cu o poftă care îl surprinse chiar şi pe el. Simţea cum geamătul ei de panică se transformă într-o recunoaştere a unei dorinţe reciproce. Sărutul se adânci. Zdrobindu-i buzele, o simţi arcuindu-se în braţele lui şi acceptându-i limba, în timp ce se lipea de tăria lui. Fu un jurământ, un geamăt şi mâinile li se despărţiseră, când el îşi strecură degetele, fără jenă, pe sub cămaşa ei, jucându-se cu carnea moale a sânilor şi făcându-i sfârcurile să se întărească de dorinţă. Smulgându-şi unul altuia hainele, se prăbuşiră pe acele de pin, căutând împlinirea, eliberarea de durere. Mâinile îndemânatice ale lui Rasch căutară pragul dorinţei ei, stimulând, tachinând şi fermecând până ce ea gemu de dorinţă.

— Spune, spune că mă doreşti, că vrei asta la fel de mult ca mine!

— Nu, nu, nu trebuie să o facem. Vorbele ei refuzau, dar trupul îi ardea sub atingerea lui, iar buzele îi gustau şi îi muşcau gura şi bărbia, de parcă s-ar fi pierdut, şi Rasch

ar fi fost salvarea ei.

— Ascultă-mă, ascultă ce spun eu. Te doresc. Te vreau în seara asta, mâine şi totdeauna. Acum spune şi tu. Spune.

— Bine! Bine. Te doresc şi pe tine şi asta, dar nu te voi iubi-nu vreau. Nu pot!

Savannah gemu. Îi veni rău când se gândi cu de adevărate erau acele cuvinte. Îl dorea. Voia să-l simtă în ea, învăluind-o. O durere dulce şi groaznică o străbătu când îşi depărtă picioarele şi îl simţi apropiindu-se pentru a-i cere trupul atingând, fremătând, construind frenezia de căldură care ardea chiar şi pământul de sub ei.

— Ba da, fata mea, sălbatica şi libera mea fată. Te voi face să arzi de iubire pentru mine spuse el, şi, după ce se lăsă puţin pe spate, penetră cu toată acea dorinţă disperată pe care şi-o reţinuse de când dispăruse ea.

Nu trebuia. Şi ea purtase înăuntrul ei acelaşi foc de când îl părăsise. Acum, febra din ei prinse viaţă, purtându-i, undeva, departe de raţiune dincolo de reţinere. Şi aproape imediat după ce se uniră, se lăsară prinşi într-un vârtej atât de încântător, încât Rasch avu impresia că ajunsese pe tărâmul supereroilor din copilăria lui. Stele explodau, sori se rostogoleau pe cer şi dorinţa creştea din ce în ce mai mult cu fiecare zvâcnire, în loc să scadă în intensitate odată cu eliberarea.

Când cel din urmă spasm de extaz îi trimise fiori de foc în fiecare celulă, Rasch se prăbuşi peste Savannah, uimit şi epuizat. Multă vreme rămase aşa, nesigur dacă era realitate sau vis. Apoi, dându-se la o parte o privi în ochi.

Ea era la fel de uimită şi derutată. Focul se stinsese, urmarea febrei lor lăsându-i vlăguiţi şi tremurând. Aştepta ca el să spună ceva.

— Eşti mulţumit, Cruciatule?

— Nu, răspunse el, alunecând de pe ea şi rostogolindu-se pe pământ. Nu ştiu cum sunt. Niciodată nu am vrut să se întâmple aşa ceva, Savannah. Te rog să mă crezi.

Ea începu atunci să râdă, un sunet scăzut şi scâncit,

care se transformă într-un strigăt sălbatic de neîncredere. Se ridică şi o rupse la fugă.

— Ce faci, Ţiganco? Stai! Ce o să spună tatăl tău dacă te întorci goală?

Savannah se opri brusc.

— Oh, Doamne, m-ai înnebunit! Te aştepţi să uit că eşti vinovat de moartea lui

Tifton şi apoi mă ameţeşti şi faci dragoste cu mine.

— Stai puţin. Nu mă aştept să uiţi nimic. Vreau numai să fii dreaptă.

Savannah se întoarse şi reveni la locul unde se afla Rasch. Îşi dădu mâna în spate şi l-ar fi lovit cu toată forţa, dacă el nu ar fi prevăzut totul şi nu i-ar fi prins încheietura mâinii în aer.

— Nu pot să fiu-indiferent – ce aş vrea-nu pot să fiu. Continuând să-i ţină mâna, culoarea îi părăsi chipul lui Rasch, lăsându-l alb ca varul în lumina lunii.

Răsuflarea i se tăie şi neîncrederea începu să-i strângă muşchii stomacului, într-un nod de durere.

— Nu ştii, nu-i aşa, de şirul de arestări ale fratelui tău prin tot sud-estul? Nimic grav, aşa este, dar se îndrepta spre aşa ceva. Numai farmecul lui l-a împiedicat să ajungă la închisoare mai devreme.

— Minţi, Cruciatule. Fratele meu frumos, care râdea tot timpul, n-a făcut niciun rău nimănui niciodată. Acum e mort şi tu eşti de vină. Şi o să moară şi tatăl meu.

Neîncrederea se lăsă peste Rasch, ca o pătură de gheaţă. Nu ştia nimic de furturile mărunte, de depăşirile de viteză, de bătăi. Nu ştia decât că el îi omorâse fratele. Şi aşa şi era. Condamnându-l la închisoare, le arătase tuturor că fiecare trebuia să accepte responsabilitatea gesturilor sale. I-ar fi putut da drumul numai cu un avertisment, dar nu o făcuse, ci îl condamnase la închisoare pentru a-i arăta că oamenii beţi la volan puteau ucide. Puteau.

Şi aşa se întâmplase chiar. Fratele lui Savannah murise într-o celulă, unde fusese trimis de un judecător plin de propria sa importanţă şi hotărârea de a face bine.

Rasch dădu drumul încheieturii mâinii lui Savannah, lăsându-i braţul să alunece pe lângă trup. Privi foarte mult timp, absorbind durerea pe care o simţea ea, urmărindu-i suspinele care, în cele din urmă, încetară şi lacrimile care se uscară.

— Deci, ce ai de gând să faci, să mă ucizi?

— Nu, am vrut să te rănesc, aşa cum ne-ai rănit şi tu pe tata şi pe mine. Mi-am pus în gând să te fac să te îndrăgosteşti de mine. Am vrut să iubeşti şi tu pe cineva şi să-l pierzi. O durere aprigă se născu, undeva, în adâncul lui, şi crescu. Nu o putea opri. Nu o putea controla, îl copleşea cu acel adevăr.

— Ai reuşit. Ai realizat ceea ce ai vrut. După aceea se întoarse şi plecă, oprindu-se doar să-şi ia hainele, şi apoi dispăru în întunericul dintre copaci. Ea aşteptă tremurând, atât de slăbită, încât un vânt mai puternic ar fi doborât-o la pământ.

Mai departe de tabără auzi motorul unei maşini pornind şi îndepărtându-se. Privi luminile atât cât au fost vizibile, privi şi-şi simţi inima complet zdrobită.

Îl făcuse pe judecător să se îndrăgostească şi acum ucisese această dragoste. Ca şi Steaua Nordului, avea să fie totdeauna prizoniera durerii pierderii pe care o suferise. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte: legea ţiganilor. Se răzbunase în locul tatălui ei şi ea era cea care murise.

Rasch se întoarse încet la Atlanta, tot timpul răsunându-i în urechi acuzaţiile lui Savannah. Fratele ei murise, ucis în mod tragic de un alt deţinut şi el nu găsise altceva să-i spună decât că-i părea rău. Nu numai că dăduse un exemplu cu Tifton, dar fusese mândru de cât de drept fusese. A condamna răufăcătorii, a îndrepta greşelile, a fi unul dintre cei corecţi, acesta fusese scopul pe care şi-l alesese în viaţă, şi devenise un adevărat expert, complet satisfăcut de succesul său. Era superjudecătorul. Acum se pregătea să ajungă pe cel mai înalt scaun din stat. Dar devenise un înfumurat. Cu

corectitudinea lui făcuse să moară un tânăr. Şi acest lucru îl costase singura femeie la care ţinuse vreodată.

În seara aceea, Rasch măsura apartamentul în lung şi în lat, ieşind pe balcon şi intrând înapoi, dorind acea senzaţie arzătoare care semnala prezenţa lui Savannah. Dar nu simţi nimic. Se gândi la circul acela micuţ şi trist, cu cortul său peticit, cu echipamentul său uzat şi vopsea curăţată. Se gândi la Savannah şi la tatăl ei şi, în adâncul sufletului său, plânse.

— Deci este, într-adevăr, ţigancă, spuse Jake, turnând cafea în două ceşti şi aşezându-se, la masa din bucătărie, în faţa lui Rasch, care tocmai ieşise de sub duş, când sosise el. Făcuse duş, îşi pusese un halat şi îşi usca părul, ceva ce bătrânul Rasch nu ar fi făcut niciodată în altă parte decât în baie.

— Da, o ţigancă adevărată. Bunicul ei şi-a adus familia în ţara asta, în anii treizeci. Cum nu cunoştea altfel de viaţă decât cea a circului, s-a alăturat unei mici trupe americane. În cele din urmă a cumpărat-o, lăsând-o mai departe tatălui lui Savannah. Câteva animale, câţiva căluţi şi acrobaţii riscante.

— Pentru un om care acum două săptămâni nu ştia nici măcar cine este femeia lui misterioasă, ai aflat o mulţime de lucruri.

— Da, spuse Rasch cu amărăciune. Am aflat că i-am ucis fratele.

— La naiba! Ai ucis pe cineva?

— Nu, nu direct, dar sunt de vină pentru moartea cuiva.

— Tifton Ramey, spuse Jake mormăit. Băiatul care a murit în închisoare. Era fratele ei?

— Da. Pe ea o cheamă Savannah Ramey şi acum circul ei moare din cauza mea.

— Crezi că e tot vina ta?

— Nu, s-ar fi întâmplat oricum. Oamenii nu mai au nevoie de circ. Cu toate

Parcurile de distracţii şi televiziunea, copiii se uită la

spectacolul Ramey şi vor

Banii înapoi.

— Atunci de ce eşti atât de supărat? Din câte ştiu, acest Tifton nu era cine ştie ce.

Dacă n-ar fi fost ucis de alt deţinut, ar fi murit altfel.

— M-am dus să o văd, Jake. Mă consideră vinovat. Trebuie să fac ceva. Nu contează ce simt pentru ea.

— Înţeleg că n-a fost prea încântată să te vadă. Ce s-a întâmplat?

— Jake, mi-am pierdut capul. În loc să-i spun că înţeleg, eu… ei bine, mi-am pierdut controlul.

— Ai lovit-o? făcu Jake, neputând să-şi reţină dezamăgirea.

— La naiba, nu. Am făcut dragoste.

— Ah, zise Jake lovind cu degetele în masă câtva timp. Ai făcut dragoste cu ea. Dar pluralul înseamnă că actul a fost de comun acord. Deci, care e problema?

— Mă tem că această dorinţă sexuală incredibilă dintre noi este într-adevăr o problemă, cel puţin în ceea ce o priveşte pe Savannah. Mă urăşte.

— Şi tu ce simţi? Adică, altceva decât ce se vede foarte clar.

— Îmi place. Îţi vine să crezi că a încercat să mă inducă în eroare? A vrut să mă îndrăgostesc de ea, ca apoi să mă rănească, aşa cum i-am rănit şi eu pe tatăl ei şi pe ea.

— Şi te-ai îndrăgostit de ea?

— Cred că da. E frumoasă, loială, inteligentă şi vorbeşte cu animalele.

— Grozav! O nevastă de guvernator care vorbeşte cu animalele. Ar fi ceva nemaipomenit.

— Nu vrea să se mărite cu mine, Jake. E genul de femeie care trebuie să rămână liberă şi sălbatică. N-aş încerca niciodată să o schimb.

— Şi i-ai spus ce simţi?

— Nu, n-am rostit cuvintele. Aş fi putut s-o fac, dar ea fuge tot timpul.

— Interesant, spuse Jake, clătinând din cap. Cred că

o s-o verific pe această ţigăncuşă, să văd cu ochii mei femeia care a reuşit să-l transforme pe Superjudecător într-o cârpă.

— Nu, Jake. Va trebui să rezolv totul singur. Cred că am muncit prea mult. S-ar putea să dispar o vreme şi să mă alătur circului.

— Nu, Rasch, gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă ar afla ziarele. S-ar putea să-ţi distrugi şansa de a candida.

— Vrei să spui că alegătorilor nu le-ar plăcea un om care lucrează la un circ?

— Exact asta vreau să spun.

— Ei, bine, cred că te înşeli. Eu cred că oamenii, cei obişnuiţi, ar prefera pe cineva

Care coboară din turnul său de fildeş pentru a se confrunta direct cu problemele celor care plătesc impozitele.

— Nu face asta, Rasch. Avem nevoie de tine.

— Ah, n-am de gând să-mi neglijez responsabilităţile. Judecătorul Horatio Webber se duce să muncească noaptea, atâta tot, spuse el, şi se ridică zâmbind. Îţi mulţumesc, Jake. Ştiam eu că o să-mi oferi soluţia.

— Ascultă, Rasch, începu Jake, dar Rasch nu-l mai asculta, plecase să se alăture circului.

— Deci el este. Savannah tresări.

— De ce mă tot urmăreşti, Zeena?

— Nu te urmăresc deloc. Am venit, pur şi simplu, în cortul-bucătărie, ca să-mi iau micul dejun, aşa cum fac în fiecare dimineaţă.

— Zeena, nu ţi-ai mai băut niciodată cafeaua în cortul ăsta. Ai propria cafetieră în rulota ta.

— Azi am simţit nevoia de companie şi de câteva răspunsuri. Ce ai de gând să faci?

— Să fac? O să fac ce fac în fiecare zi, o să am grijă de Circul Ramey. O să scriu scrisori pentru angajamente viitoare, o să deschid corespondenţa, o să achit facturile şi o să repet.

— Ce o să repeţi?

— Mersul pe sârmă, ce altceva?

— Ah, Savannah, nu vezi ce se întâmplă? Zeena se aşează în faţa ei, aranjându-şi cu grijă trupul masiv pe un scaun pliant. Totul în circ era uzat, iar cortul-bucătărie şi scaunele nu făceau excepţie.

— Se întâmplă exact ce s-a întâmplat în fiecare toamnă-ne pregătim de iarnă şi plănuim itinerariul de anul viitor.

— În ce lună suntem?

— Noiembrie.

— Şi care e anotimpul cel mai bun?

— Toamna, bănuiesc. Lui Savannah nu-i plăcea când Zeena era cea care conducea conversaţia.

— Bine că încă nu e frig. Nu trebuie să ne facem griji deocamdată în privinţa facturilor pentru căldură.

— Aşa e, nu trebuie. Dar trebuie să ne facem griji în privinţa celor pentru reparaţii şi întreţinere, şi o facem cu o lună mai devreme ca de obicei. În anii trecuţi, aveam angajamente toată luna noiembrie, uneori chiar şi mai târziu. Anul ăsta, nu. Tatăl tău e obosit, Savannah. Nu mai poate merge pe sârmă; nu mai vrea. E gata să renunţe.

— Totul a fost din cauza lui Tifton, dar acum îşi va reveni. O să găsim noi o modalitate de a angaja noi oameni şi până la primăvară vom fi gata să o luăm de la capăt.

— Nu, Savannah, nu-i aşa. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să accepţi adevărul: Circul e terminat. Şi n-are nicio legătură cu Tifton, care, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi plecat. Singurul motiv pentru care mai trecea pe aici era ca să se ascundă ori de câte ori intra în vreun bucluc.

— Zeena! Cum îndrăzneşti? Tifton era… Tifton era bun şi blând şi…

— Tifton era neastâmpărat şi indisciplinat, Savannah, şi se găsea mereu cineva care să-l scape. Tatăl tău îl iubea şi a încercat să dea vina pe alţii pentru moartea lui.

Dar ştia. El nu-l vedea pe Tifton prin ochelari cu lentile roz, ca tine. Fratele tău nu era un puşti nevinovat, care îşi îngrijea gâştele sălbatice. Femeia pe care a lovit-o

nu a murit, dar acest lucru s-ar fi putut întâmplă. Te-ai înşelat în privinţa lui Tifton şi s-ar putea să te înşeli şi în privinţa judecătorului.

Savannah privea prin deschizătura cortului, urmărindu-l pe Niko în timp ce o spăla pe Nell, ultimul elefant adult care le mai rămăsese. Dincolo de tabără se afla marele cort. Marele cort. Chiar de acolo, de unde se afla, îi putea vedea peticele, care nu protejau împotriva ploii când aceasta era puternică.

Ploaia căzând pe un cort. Pentru o clipă se întoarse în cortul micuţ cu Rasch. Îşi îndreptă umerii, încercând să nu-şi aducă aminte cât de protejată se simţise în braţele lui când o încălzea, încercând să nu recunoască dorinţa aceea bruscă ce lua fiinţă între ei şi nici neputinţa care îi tulbura simţămintele la maximum, de fiecare dată când se despărţeau. Savannah se concentră asupra lui Tifton. Ştia că Zeena spune adevărul în privinţa fratelui ei. În cursul zilelor pe care şi le petrecuse acolo de când se întorsese, Savannah fusese chinuită de sentimente şi amintiri contradictorii. Îşi aminti de prima oară când Tifton se urcase pe sârmă, mergând singur dintr-o parte în alta, cum devenise din ce în ce mai încrezător până când, la cincisprezece ani, ajunsese să farmece publicul într-atât, încât începuseră să ghicească ce fată îl va mai aştepta în spatele cortului după spectacol. După aceea, cu vârsta, a devenit nedisciplinat atât pe sârmă, cât şi jos.

Când se schimbase totul? Când începuse Tifton să bea, să se bată, să conducă prea repede, să rişte atât de nebuneşte? Era ca şi cum, dacă n-ar fi forţat destinul, nu ar fi putut trăi. Să fi fost ea chiar ultima persoană care aflase aceste lucruri? Să-l fi învinuit pe Cruciatul ei de ceva ce nu făptuise?

Savannah se întoarse să-i răspundă Zeenei, dar descoperi că e singură. Nu o auzise pe ghicitoare plecând. O văzu în depărtare, plimbându-se cu tatăl ei prin tabără. Stăteau de vorbă. Tatăl ei se uita la ghicitoare aruncându-i un zâmbet pe care fiica lui rareori i-l mai văzuse pe chip. Savannah se duse la camionetă.

Trebuia să plece, să se gândească. Primise un telefon de la un alt proprietar de circ care voia să discute cu ea despre o fuziune sau despre o vânzare imediată.

Putea foarte bine să se ducă atunci să vadă despre ce era vorba. Trupa lui dădea spectacole săptămâna aceea undeva la nord de Atlanta, destul de aproape pentru ca Savannah să se întoarcă până a doua zi. Se opri lângă parcul elefanţilor pentru a-i spune lui Niko unde se ducea şi pentru a-i lăsa instrucţiuni în privinţa celorlalţi membri ai trupei. Savannah conduse încet peste câmp şi când ajunse la autostradă, o apucă spre nord. Deschise toate geamurile şi îşi despleti părul, lăsându-l să fluture în vânt. Aşa îi plăcea Cruciatului părul ei, liber şi sălbatic, exact cum şi-l ţinea când erau împreună. Simţi un nod în gât. La ce se gândea? Un judecător şi o ţigancă? Numai în legende şi basme. Iar Savannah nu mai credea de mult în ele.

CAPITOLUL 8

Alfred Ramey era un bărbat înalt, cu ochi negri, obosiţi şi un temperament liniştit.

Stătea în rulota lui, în spatele uşii deschise, şi îl studia pe Rasch.

— Deci dumneata eşti cel care a aruncat blestemul asupra familiei noastre. Te aşteptam. Intră, Horatio Webber.

— De unde aţi ştiut?

— Ştiam că o să vii mai devreme sau mai târziu, dar nu ştiam ce o să spui. Sunt gata să ascult. Rasch lăsă deoparte rezerva şi urcă în rulotă. După o oră află tot ceea ce voia să ştie despre circ şi Savannah şi îşi făcu propunerea. Alfred Ramey nu putea crede că Rasch voia să plătească pentru răul făcut familiei Ramey, dar era prea înţelept să-l refuze pe acel bărbat care deţinea cheia fericirii fiicei sale.

— Bine, Rasch, acceptă Alfred, în final. Dar trebuie să ştii că nu a fost numai vina lui Savannah. Eu am închis ochii în faţa greşelilor lui Tifton la fel ca ea. Moartea lui a părut să fie un blestem. Te-am învinuit pe tine, în loc să

accept să renunţ la modul nostru de viaţă.

— Dar am fost de vină, Alfred. Dacă n-aş fi făcut un exemplu din fiul tău, acesta nu ar fi mort acum.

— N-avem de unde să ştim ce ne rezervă soarta, Rasch. Dacă nu aş fi fost atât de furios, aş fi oprit-o pe Savannah când mi-a spus ce vrea să facă. Ba, am fost chiar de acord cu ea chiar. M-am înşelat, însă, şi n-aş vrea să o pierd. Dar cu tine ce-i pe aici, Rasch?

— Nu prea ştiu exact. Să încerc să repar lucrurile cu Savannah. N-am vrut să-i fac vreun rău lui Tifton, ci doar să-i dau o lecţie. M-am gândit că se îndrepta spre

Buclucuri mari.

— Ştiu. Oricât de mult aş vrea ca lucrurile să fi fost altfel, am ajuns să înţeleg că numai Tifton a fost vinovat pentru propriul lui destin. Şi, de asemenea, ceva îmi spune că Savannah este de vină pentru al ei. Nu îţi voi refuza ajutorul, dar nu-ţi voi da voie să rămâi, dacă ea nu va vrea.

— Corect, spuse Rasch cu o încredere crescândă. Cu ce va trebui să încep?

Când Savannah se întoarse a doua zi dimineaţă, rulota ei era proaspăt vopsită, iar firma Zeenei era de un roşu-aprins, în loc de un roz decolorat.

— Savannah? Ai venit la timp, îi strigă Niko, avem ceva de lucru pentru mâine.

— Ce fel de lucru? Savannah era obosită şi deprimată. O nouă vopsea pe rulota ei era o inutilitate. Oferta pe care o primise pentru circ fusese atât de mică, încât izbucnise în râs. Circul nu mai rezista încă un sezon fără bani, dar nici nu avea să-i dea cu piciorul. Totuşi, dacă nu se întâmplă o minune, circul s-ar fi putut închide. Cineva a avut intenţii bune, dar numai o vopsea proaspătă nu putea ajuta.

— Avem două zile la un cămin de copii din East Point.

— La un cămin de copii? Niko, nu ne putem permite să dăm spectacole pe gratis.

— Dar nu e pe gratis. Va fi o strângere de fonduri, iar noi vom primi o parte din câştiguri.

— Montarea ne va costa mai mult decât vom câştiga. Şi, pe urmă, cine rămâne aici să aibă grijă de lucruri?

— Va fi cineva, Savannah, avem un nou angajat.

— Un nou angajat? Pe cine? De unde a venit?

— Tatăl tău l-a angajat ieri când ai fost tu plecată. Acum e la animale, curăţă cuştile felinelor şi murdăria elefanţilor. Tatăl ei angajase pe cineva cu o zi înainte, când ştia ce prost stăteau cu banii? Trecuse atât de multă vreme de când nu-l mai interesase conducerea circului. Savannah se scutură de senzaţia neplăcută care pusese stăpânire pe ea. Ceafa începu să o mănânce şi se simţea puţin ameţită. Era adevărat că nu se oprise să mănânce nimic pe drum, dar acea senzaţie era mai mult decât atât. Savannah începu să aibă presimţiri rele o luă la fugă.

Nu avea cămaşă. Cicatricele de pe spate se văzură foarte clar când se aplecă să ia murdăria cu lopata. O peliculă de sudoare îi acoperea braţele musculoase şi pieptul, iar părul îi era ciufulit şi auriu în lumina soarelui de toamnă. Savannah se opri brusc, gura i se uscă şi inima începu să-i bată cu putere.

Ca şi cum ar fi răspuns mesajului ei tăcut, Rasch se îndreptă, rezemă lopata de vechiul hambar pe care îl foloseau ca adăpost pentru elefanţi şi se întoarse. Ştia că venise chiar din clipa când coborâse din camionetă, dar o aşteptase să vină la el. Acum, ea trebuia să vorbească prima.

— Cruciatule, ce naiba faci aici?

— Muncesc.

— Asta văd şi eu. Dar de ce?

— Mi-a trebuit ceva timp, dar, până la urmă, mi-am dat seama. M-ai învinuit pentru răul pe care vi l-am provocat ţie şi tatălui tău. Tifton a murit din cauza deciziei mele de a face un exemplu din el. Nu pot schimba asta oricât aş vrea. Dar îi pot lua locul. Nu va fi acelaşi lucru, dar este tot ce pot face.

— N-ai cum să-i iei locul lui Tifton.

— Ştiu, spuse el, făcând un pas înainte. Ştiu cum e să închizi ochii în faţa greşelilor unei persoane pe care o

iubeşti. Îmi pare rău.

— Nu, să nu mă atingi, Horatio Webber. Să nu cumva să pui mâna pe mine, spuse Savannah încrucişându-şi braţele peste piept.

Tremura, opunându-se unui impuls incredibil de a-i sări în braţe.

— Nu o să te ating. Ştiu prea bine pericolul pe care îl implică un asemenea gest.

M-am gândit foarte mult la noi doi. Suntem prea puternici împreună. Nu trebuie decât să ne atingem şi suntem pierduţi. Legătura fizică dintre noi pare să excludă orice altceva. Cred că s-a întâmplat prea curând. Am devenit amanţi, înainte să fim prieteni. O vom lua de la început.

— Chiar crezi că am putea să fim prieteni, Cruciatule?

— Nu ştiu, dar dacă vom petrece un timp normal împreună, ne vom cunoaşte mai bine şi vom afla.

— Şi cu slujba ta ce s-a întâmplat? Un judecător nu se poate angaja la un circ, sau ai de gând să renunţi la post?

— Nu, nu-mi pot neglija responsabilităţile, dar pot lucra aici noaptea şi la sfârşit de săptămână. Mi-am instalat deja lucrurile într-o rulotă despre care tatăl tău mi-a spus că nu este folosită. Acum trebuie să mă întorc la Atlanta.

— Nu vreau să lucrezi aici. Eu nu te voi angaja.

— Prea târziu, a făcut-o deja tatăl tău.

— Dar eu te vreau…

— Ştiu, o întrerupse el cu un zâmbet menit să pună capăt tensiunii, dar, aşa cum ţi-am mai spus, trebuie să plec. Va trebui să încetezi să mai tânjeşti după trupul meu şi să mă laşi să mă duc la lucru.

— Să tânjesc după trupul tău?

— E ceva primitiv în a îndepărta bălegarul cu lopata, nu crezi? spuse el şi continuă pe un ton normal. Niko zice că prieşte masculinităţii. Face lucrurile să crească.

Savannah rămase cu gura căscată. Flirta cu ea. I-ar fi

putut spune că dacă judecătorul Horatio Webber va creşte mai mult, hainele nu-i vor mai ascunde anumite părţi pe care ea le cunoştea acum atât de bine, dar nu o făcu.

— Credeam că ţi-ar plăcea ideea, draga mea, spuse el, şi se întoarse la lopata lui, zâmbind.

— Nu ştiu ce crezi tu că faci, Cruciatule, dar nu aşa se aşteaptă publicul să vorbească un candidat la postul de guvernator. Şi nu cred că circul ăsta mai are nevoie de un clovn.

— Ah, dar nu glumesc deloc. Este o discuţie foarte serioasă despre creştere.

Creşterea înseamnă schimbare, iar schimbarea este bună pentru suflet. Dacă vreau să fiu un guvernator bun, trebuie să mă întorc la bază, să răspund problemelor tuturor. Asta înseamnă creştere şi schimbare.

— Rasch, nu cred că te vor vota mulţi dintre cei care lucrează la circ. Ce te face să crezi că publicul va lua în seamă măcar un om care face pe sluga la un circ?

— Cred că le va plăcea un om apropiat de ei. Dacă eu, voi găsi mereu de lucru cu o lopată. Există foarte mult bălegar în lume, Savannah, şi eu nu sunt genul de om care să se dea înapoi de la o misiune. Ar fi trebuit să ştii asta.

Rasch era acolo, la circ, făcând treburile pe care le făcea Tifton. Savannah plecă imediat, luându-l pe Niko şi o mică trupă, la orfelinat, lăsându-i pe Rasch şi pe Alfred Ramey singuri. Cât au fost plecaţi, cei doi au făcut inventarul circului, eliminând echipamentul şi costumele care erau prea uzate şi concentrându-se asupra refacerii lucrurilor care rămăseseră. Sub îndrumarea tăcută a lui Horatio.

Alfred începu să se ocupe de treburile circului, pentru prima dată după moartea lui Tifton.

La întoarcere, Savannah se trezi fără munca ei obişnuită, aşa că începu să-şi petreacă din ce în ce mai mult timp pe sârmă, creând un număr aerian cu Niko, care mai lucrase la numărul iniţial, înainte ca Tifton să devină o stea şi să îndrepte atenţia oamenilor de la un număr

zburător la mersul pe sârmă. Tifton nu voia să accepte; nu era cine ştie ce glorie în acel lucru. Dar mergând pe sârmă îşi putea arăta trupul mult mai bine.

Încercând să facă ceva destul de complex pentru a capta atenţia publicului.

Savannah începu să combine numărul ei aerian cu zborul lor. Niko o prindea când zbura prin aer şi lucra împreună cu ea când mergea pe sârmă. Adăugă torţe aprinse numărului ei, echilibrându-se pe sârmă, în timp ce flăcările se agitau sus, deasupra spectatorilor. Cele două lucruri se combinară şi astfel se născu un nou număr-nu deosebit de spectaculos, dar deocamdată era de ajuns pentru ca Ţiganii Zburători să zboare din nou.

Angajamentul de două zile la căminul de copii le-a adus destui bani pentru a-şi reface costumele şi a cumpăra de mâncare pentru oameni. Treptat se auzi de revenirea Circului Ramey şi foştii angajaţi începură să reapară, cerându-şi slujbele înapoi. În fiecare zi, judecătorul Horatio Webber, îmbrăcat într-un costum din trei piese, părăsea circul pentru a se duce la tribunal. Imediat după plecarea lui, răsuflarea lui Savannah redevenea normală şi dormea pentru a compensa absenţa somnului din timpul nopţii. Rasch recupera aţipind puţin în timpul pauzei de prânz şi o oră după programul de la tribunal, înainte de a se întoarce la circ. Apoi, după ce ajungea înapoi în rulota lui, se schimba în blugi şi în cămaşă şi se ducea la Alfred Ramey pentru a primi de lucru.

Judecătorul era un om plăcut şi lucra din greu, vorbea cu Savannah, îi povestea diverse nimicuri despre ziua lui de muncă, dar nu mai mult. Mânca împreună cu ea în cortul-bucătărie şi o conducea până la rulota ei, după care se retrăgea într-a lui. Când nu o evita, nu făcea nicio încercare de a rămâne singur cu ea, iar ea nu ştia dacă acest lucru era bun sau rău. Nu ştia decât că, foarte încet, simţea că înnebuneşte. Apărură noi angajamente pentru primăvară. Savannah le programă şi se duse să dea vestea cea bună tatălui ei. Observă, însă, că interesul acestuia faţă de circ pălea din ce în ce. Alfred nu era nerăbdător să

vorbească despre locurile unde vor merge la primăvară. Din ce în ce mai des, ea începu să-l găsească pe Rasch supraveghind lucrul, în timp ce Zeena şi tatăl ei stăteau aplecaţi deasupra unor broşuri turistice, şuşotind despre trecut.

Rasch se afla acolo de două săptămâni şi discuţiile lor fuseseră scurte şi normale. Savannah îl urmărea din rulota ei cum exersa cu animalele, încă mai arăta ca un novice, dar avea părul mai lung acum, iar exerciţiul fizic adăugase un aspect primejdios acelui trup care continua să o ţină pe Savannah pe jăratec ori de câte ori se apropia de ea.

Trebuia să admită că Horatio Webber se pricepea la animale. Le spunea glume bune, altele deocheate, dar Savannah auzea şi zâmbea. Ar fi putut să se descurce foarte bine şi cu copiii. Savannah alungă acel gând. De ce naiba o interesau relaţiile lui cu copiii? învăţa să fie un om de circ. Dar culoarea lui nu era ca a ţiganilor, ci, mai degrabă, ca a dresorilor de animale, blonzi, atât de des întâlniţi la marile circuri. Nu purta costume sclipitoare lipite de corp, şi căra o găleată în loc de bici, dar ea ştia că animalele îl respectau. Şi membrii trupei îl respectau. Până şi tatăl ei părea să fi uitat că odată jurase să-l ucidă pe cel vinovat de moartea lui Tifton. Savannah gemu încet şi deschise uşa rulotei. Era îmbrăcată în hainele de repetiţii, un costum uzat care fusese scos din folosinţă. Încălţă papucii fără călcâi, care îi protejau balerinii, şi se duse spre cort. În fiecare seară repeta singură mult timp după ce toată lumea se retrăgea. Numai atunci putea lucra atât de mult până obosea ca să poată dormi. În seara aceea, tensiunea era mai puternică ca altă dată. Avea şi o durere de cap care se accentua cu fiecare pas spre cortul circului.

Nici când ajunse înăuntru, durerea nu o lăsă. Ştia că Rasch este acolo, urmărind de undeva. Îşi lăsă papucii pe podeaua acoperită cu rumeguş, puse mâna pe prima treaptă a scării şi începu să urce.

— Savannah? Am putea sta de vorbă puţin înainte să începi?

Savannah se opri pe scara care se balansa în timp ce ea ezita. Apoi se opri şi aceasta. Rasch era acolo, ţinând-o nemişcată; nu o atingea şi, totuşi, îl simţea ca şi cum ar fi fost doi magneţi lipiţi unul de altul.

— Despre ce?

— Vino jos, Savannah. Îmi place priveliştea, dar nu pot să vorbesc când funduleţul tău stă suspendat în aer deasupra mea.

— De ce nu vii sus cu mine?

— Eu mă pricep să dau la lopată, dar acolo sus n-aş fi deloc în elementul meu. Nu sunt sigur că aş spune ceva inteligibil.

— Bine, hai să încercăm. Scoate-ţi pantofii şi vino cu mine. Dacă vrei să trăieşti în lumea mea, va trebui să mă cunoşti cum sunt în realitate. Şi vom începe de aici.

Rasch mormăi. Ştia că există o plasă dedesubt şi că, dacă va cădea, nu va păţi nimic, dar sufleteşte era deja mult mai încordat decât sârma aceea pe care se mişca Savannah şi se temea să nu plesnească. Ea îl provocase, convinsă că nu va accepta. Dar se înşela. Rasch se gândi o clipă. Trebuia să facă ceva pentru a doborî acel zid de indiferenţă pe care îl ridicase în jurul ei. Zâmbi, îşi desfăcu adidaşii şi îşi scoase blugii. Apucă scara de frânghie, închise ochii şi începu să urce repede, înainte să apuce să-şi piardă curajul. Când Savannah ajunse pe platformă, Rasch îi atinse picioarele cu mâna. Urcă ţinându-se de bară şi se întoarse să-i dea mâna. Dar el nu avea nevoie, ceea ce o făcu să rămână cu gura căscată de uimire.

— Rasch, unde-ţi sunt hainele?

— Le-am lăsat jos.

— Eşti, pur şi simplu, gol! Adică, n-ai decât lenjeria.

— Dar ţi-am atras atenţia, da?... Exact aşa cum ai apărut tu pe balconul meu.

— Dar nu-i cinstit. Cum vrei să mă concentrez? Rasch îşi lăsă privirea să alunece asupra picioarelor ei, făcând o pauză în locul de îmbinare a coapselor şi apoi continuă în sus spre sâni.

— Păi, nu vreau. Asta purtai în seara aceea?

— Despre ce vrei să stăm de vorbă, Cruciatule?

— Despre noi. Jake e de părere că mă mişc prea încet aici.

— Ce legătură are Jake cu toate astea? întinse mâna în spate pentru a se prinde mai bine de bară. Mişcarea ei făcu platforma să se legene, iar Rasch dădu să se agaţe repede de bară, prinzând-o astfel pe ea în braţe. A fost, pur şi simplu, o reacţie instinctivă, îşi spuse ea. Nu făcea nimic intenţionat. Pur şi simplu a crezut că o să cadă şi a încercat să se ţină. Nu era vina lui că ea se afla între el şi bară. Era în braţele lui şi îl simţi întărindu-se instantaneu fiind lipit de pântecele ei. Trupul nu asculta de indicaţiile creierului. Legătura între ei se restabili, conştienţi fiind de ce se întâmplă şi, totuşi, incapabili să împiedice inevitabilul

— Ah, fir-ar să fie, n-am vrut să fac asta. Adică, n-am… n-o să… ah, fir-ar să fie!

Nu avusese de gând să o sărute, dar nu-şi putu feri buzele să nu ia ce li se oferea.

Ea nu voise să-l lase, dar îi înconjură gâtul cu braţele şi îl ţinu atât de strâns, de parcă ar fi căzut, şi el era ancora ei de salvare.

— Asta ai vrut, Cruciatule? întrebă ea cu o voce care părea să vină de departe.

— Nu, adică da, asta am vrut, dar nu pentru asta am venit.

— Nu? întrebă ea şi gura i-o găsi pe a lui din nou, sărutul lui umplând: o de o bucurie blândă. Atunci de ce ai venit în cort?

— Voiam să te invit la o petrecere.

— O petrecere? Mâinile îi alunecară pe trupul lui, peste muşchii puternici ai spatelui.

— Da, ştii, o întâlnire. Am vorbit cu tatăl tău. Cred că am trecut de faza de cunoaştere. Tatăl tău mi-a dat permisiunea să… să te curtez. Iar acum îţi cer o întâlnire.

— O întâlnire? Să mă curtezi? Pe Savannah o luă ameţeala. La treizeci de metri de la pământ, ea făcea practic dragoste cu cel care îi dăduse viaţa peste cap. Şi

care acum îi spunea că tatăl ei îi dăduse permisiunea să o curteze.

— De ce?

— De câteva săptămâni îţi arăt că m-aş putea descurca în lumea ta. Aş vrea să-ţi arăt că şi tu te-ai descurca în lumea mea. Aşa e bine, Savannah. Jake m-a convins că trebuie să te duc la petrecerea lui. Ea se trase înapoi, încercând să priceapă ce se petrecea.

— A fost ideea lui Jake? Eu cred că ceea ce vrea el să-ţi arate este că nu m-aş descurca în lumea ta.

— Şi îl laşi să facă asta?

— Nu ştiu. Va trebui să mă mai gândesc, şi nu pot să gândesc când ne atingem. Ştii foarte bine asta.

— Bine, hai să lăsăm gânditul pe mai târziu. Petrecerea nu va ţine până la sfârşitul săptămânii. Acum, atingerile par mult mai plăcute.

Căpătase îndrăzneală şi, desprinzându-se de bară, se ţinu de ea. Habar nu avea că picioarele ei se transformaseră în vată de zahăr. Braţele ei se ridicară, împotriva voinţei, când o trase mai aproape, cerându-i buzele din nou.

Când Rasch se desprinse de ea în cele din urmă, toată hotărârea lui de a aştepta ca ea să facă primul pas dispăru.

— Fată dragă, vino în rulota mea. Vreau să-ţi ating sânii, să miros florile de măslin, să-ţi gust pielea. Te rog, lasă-mă să fac dragoste cu tine. Ea se dădu înapoi, încercând să reteze legătura dintre ei pentru a-şi putea stăpâni emoţiile.

— Să faci dragoste cu mine în rulota ta? Simţi un fior rece pe spinare. Ce făcea? De fiecare dată când o atingea, se topea.

— Nu, încetează. Ai promis… Şi în clipa aceea se întâmplă.

Rasch îşi pierdu echilibrul şi, încercând să se agaţe de bară, căzu peste Savannah.

Aceasta se clătină zdravăn o clipă şi căzu pe spate de pe platformă.

— Savannah! urlă el, apucând scara de frânghie, care începu să se legene şi scena de dedesubt deveni neclară. Nu avea răbdare să ajungă la ea, coborând pe scară, aşa că, după o clipă de ezitare, se duse la marginea platformei, închise ochii şi sări.

Răsuflarea i se tăie şi îşi simţi trupul întors pe dos, dar supravieţui, atingând plasa, care se balansă până se opri. El se ridică în genunchi şi se uită în jur.

— Savannah, eşti teafără? Porni repede peste plasa care se mişca tot timpul, iar când ajunse lângă ea, îşi pierdu echilibrul şi căzu peste ea.

— Da, dacă nu mă zdrobeşti în dorinţa ta de a mă salva. A fost o nebunie.

Cruciatule. Ai fi putut ateriza peste mine. Am crezut că ai căzut.

— Nu, am sărit. Am crezut că ai păţit ceva. Savannah nu păţise nimic, dar simţea că zidul de gheaţă începe să se crape. Nu îi fusese uşor lui Rasch să urce pe platformă, dar probabil că săritura de pe ea fusese un adevărat coşmar pentru un novice. Dar o făcuse, pentru că se temea ca ea să nu fi păţit ceva. Sărise din nou repede în ajutorul ei.

— Rasch… Îţi mulţumesc. Tu eşti teafăr?

— Sunt bine, mormăi el. Încercă să se ridice, dar plasa părea hotărâtă să-l înghită. Cu cât încerca mai mult, cu atât se simţea mai idiot. Chicotelile înăbuşite ale lui Savannah nu făceau altceva decât să înrăutăţească lucrurile. În cele din urmă, fu nevoit să se rostogolească până la margine, să se prindă de ea şi să-şi dea drumul în rumeguşul de dedesubt.

— Deci nu sunt cel mai graţios om din lume. Nu te mai distra pe seama neîndemânării mele. Aş fi putut să mor, spuse el, şi, rezemându-se de unul dintre stâlpii de susţinere, îşi puse blugii şi adidaşii.

Savannah nu mai zâmbi. Poate că se lovise. Nu fusese niciodată învăţat cum să cadă. Şi ea căzuse şi îi văzuse şi pe alţii căzând, inclusiv pe Tifton, fără ca acest fapt să o afecteze. Dar când şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe

Rasch prăbuşindu-se de pe platformă, şi-a simţit inima îngheţată.

— Unde te duci? Trebuie să văd dacă n-ai păţit ceva. Răspund de siguranţa angajaţilor noştri. Lasă-mă să văd.

— Nu, Savannah, dacă e să mă examinezi, trebuie să o faci pentru că aşa doreşti, nu pentru că ăsta e responsabilitatea ta.

— Nu te înţeleg, Cruciatule.

— Ştiu. De aceea avem nevoie de timp pentru a ne cunoaşte. De aceea vom merge la o petrecere. Şi de aceea mă întorc la lucru acum, spuse el, luându-şi lopata.

— De ce?

— Pentru că i-am promis tatălui tău că-ţi voi face curte, aşa cum trebuie. Nu cred că ar fi de acord să facem dragoste în rumeguş.

— Ce te face să crezi că te-aş lăsa s-o faci, Horatio Webber?

— Ai face-o, spuse el serios, ochii lui cenuşii devenind ca oţelul. O vei face, dar nu acum. Făcu un pas şi tresări. S-o fi lovit la genunchi când a căzut, îşi spuse Savannah. Îl văzu încruntându-se şi coborî de pe plasă.

— Chiar te doare?

— Da, mă doare. Mă doare în fiecare noapte. Mă doare de fiecare dată când te văd.

Dar nu genunchiul, şi îmi poţi alina durerea oricând vrei. Am vrut atât de mult să ne separăm de o viaţă normală, încât am uitat să ne mai iubim. Am de gând să te aştept, draga mea.

— Dar, Rasch*… Nu trebuie să aştepţi*, încercă ea să spună.

— Sâmbătă seară, Savannah. Să porţi ceva trăsnet. O să-mi duc iubita la o petrecere.

Mergem în oraş.

— Eşti sigur că vrei să fiu iubita ta?

— Sunt sigur, Savannah Ramey, Apropo, adăugă el cu zâmbetul acela viclean, pe care ea începea să-l cunoască drept vestitor al unor cuvinte dulci, dacă vrei să mergi acasă la mine ca să te îmbraci, totul se poate aranja. Ea

făcu ochii mari.

— Acasă la tine? De ce-aş face asta?

— Pentru că am un duş fierbinte şi ştiu cât de mult ţi-ar plăcea să faci un duş.

— Nu, mulţumesc, mă descurc şi fără.

— Păcat, aş fi împărţit cu tine baia.

— Urmăreşti intenţionat să mă înnebuneşti?

— Nu cred. Cum ar apărea, dacă nevasta guvernatorului ar fi nebună?

— Atunci hotărăşte-te, Cruciatule. Acum mă dai la o parte, pentru ca în clipa următoare să mă seduci cu atingerea şi insinuările tale. Asta numeşti tu o curte potrivită?

— Nu ştiu. N-am mai făcut chestia asta niciodată. N-am mai fost niciodată… spuse el şi lăsă fraza neterminată. *Niciodată îndrăgostit* era gata să spună. O privi, nevenindu-i să creadă. O legătură, da. Să o facă pe Savannah să ţină la el, da. Dar iubirea nu o avusese niciodată în minte, cu siguranţă nu ca plan de viitor. Nu era pregătit pentru ceea ce tocmai învăţase. Nu se mai oprise niciodată destul de mult pentru a se gândi să iubească o femeie. Acum avea sens, explica motivul pentru care lucra de noapte la circ. Crezuse că se răscumpăra pentru moartea lui Tifton.

Se înşelase. Undeva, pe o potecă de munte, se îndrăgostise de o fată care îi arătase flori sălbatice şi vorbise cu animalele. Probabil că totul începuse în acea primă seară pe balconul lui şi nu-şi dăduse seama. Dar acum, gândul la o viaţă întreagă pentru a o iubi pe Savannah îl copleşi.

Ceva din tot ce simţea trebuie să i se fi văzut pe chip, căci ea îi atinse braţul.

— Îmi pare rău, Cruciatule, n-am mai cunoscut pe nimeni în afară de familia mea de la circ şi bănuiesc că mie frică să risc. Totul e foarte nou şi pentru mine.

Îşi ridică privirea şi trase adânc aer în piept.

— Bine, voi merge la petrecere cu tine, dacă eşti sigur că asta vrei.

— Sunt sigur, Savannah, spuse el, şi susţinându-i privirea se aplecă puţin şi îi atinse uşor buzele. Noapte bună. Dacă vezi vreun urs, să ştii că uşa rulotei mele e deschisă. Savannah se îndepărtă, luându-şi vârfurile degetelor de pe umărul lui.

Doamne, ce făcea? Chiar peste umărul lui Rasch, zări Steaua Nordului care strălucea cu putere". Da, ai fost prinsă, Savannah. Ai mâncat din fructul oprit". Chiar şi când nu se atingeau, era ţintuită pe loc de forţa prezenţei lui. Atunci se întoarse şi o luă la fugă. Trecu de cortul mare, de locul unde erau animalele şi alergă mai departe, printre rulote, până ajunse la cea a Zeenei, îi bătu în uşă.

— Intră, Savannah: Deschise uşa şi intră, lăsându-se pe un scaun lângă micuţa masă de bucătărie a Zeenei.

— De unde ai ştiut că sunt eu? Nu, nu contează. Spune-mi numai-spune-mi ce se întâmplă. Nu pricep nimic.

— Ce nu pricepi? o întrebă Zeena, aprinzând o lampă mică şi aşezându-se în faţa ei.

— Bărbatul ăsta-judecătorul care a fost de vină pentru moartea lui Tifton îşi închipuie că poate veni aici să pună stăpânire pe viaţa noastră. L-a fermecat pe tata, te-a fermecat pe tine, pe toată lumea şi acum crede că mă curtează.

— Şi asta te face nefericită?

— Nu-i vorba de asta. Mă simt atât de vinovată. Adică, în legătură cu Tifton.

Ce-ar gândi el?

— Dacă Tifton s-ar gândi la asta, ceea ce mă îndoiesc, ar găsi el o metodă cum să obţină un avantaj. Faptul de a avea un cumnat care este guvernator i-ar conveni de minune.

— Îl faci pe Tifton să pară un oportunist crud. Zeena oftă.

— Ah, Savannah, Tifton a fost unui de-ai noştri şi l-am apărat, dar nu era ce credeai tu că e.

— Ce credeam eu că e? Era fratele meu şi eu îl iubeam.

— Da, şi te-a folosit şi pe tine şi pe toată lumea pe

care o cunoştea. Când ai de gând să vezi adevărul? Obişnuia să bea. Conducea o maşină furată şi aproape că a omorât-o pe femeia pe care a lovit-o. Era vinovat şi de data asta n-a mai putut să scape. Te-ai gândit vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă femeia aceea ar fi murit?

— Dar n-a murit, protestă Savannah, fără să se gândească, ştiind că măcar ceva din ce spunea Zeena putea fi adevărat. Şi, pe urmă, tata? A jurat să-l omoare pe Horatio.

— Tifton era unicul lui fiu. A pierdut-o pe Isabel, apoi pe Tifton-era doborât.

Savannah. Dar nu s-ar fi răzbunat niciodată. Nu-l face mereu să-şi retrăiască amărăciunea, cufundându-se în orbire. Du-te cu Rasch.

— Ştii că m-a invitat la o petrecere sâmbătă seară?

— Da. Te vei duce?

— Nu ştiu.

— Niciodată nu ţi-a mai fost teamă, Savannah, de ce ţi-e acum?

— Poate, pentru că înainte nu a contat niciodată, recunoscu ea.

Savannah îşi lăsă părul să-i cadă ondulat pe umeri. Îşi puse o pereche de ciorapi de un roz-pal, presăraţi cu steluţe, şi îşi aplică pe pleoape puţin argintiu, iar pe genele lungi rimei. S-a dat cu un ruj roz-închis. După care, s-a parfumat cu colonia preferată, umplând rulota cu mirosul florilor de măslin.

Când se uită la ceas începu să se grăbească. Rasch va fi acolo dintr-o clipă în alta, iar rulota ei nu era destul de mare pentru două persoane. Rochia, salvată din cufărul mamei ei, avea o vechime de douăzeci şi cinci de ani, dar nu se vedea.

Rochia din satin roz, fără bretele, cu paiete pe bust şi pe o parte a fustei, trebuia purtată pe sub o jachetă scurtă, roz. După aceea, adăugă o pereche de cercei sclipitori şi lungi, care scoteau un zgomot ca de clopoţei, îşi presără în păr o pulbere strălucitoare şi, la urmă, se dădu în spate pentru a se privi în oglindă.

Perfect. În seara aceea arăta ca o adevărată prinţesă. Nu îi mai lipseau decât coroana şi trăsura. Se auzi o bătaie în uşă. Îşi luă poşeta şi deschise.

Trăsura pe care şi-o dorise era o maşină sport, neagră. Bărbatul care zâmbea prosteşte, întinzându-i mâna, purta un smoching negru. Îşi tunsese părul care îi venea perfect. Ar fi putut face reclamă pentru vreun mare hotel de lux.

— Eşti gata? Când îi dădu mâna, ea ştia că legătura se stabilise, îi dăduse răspunsul şi nu mai exista cale înapoi.

CAPITOLUL 9

— Deci, tu eşti aceea.

Rasch şi Savannah au fost întâmpinaţi la intrare de Jake Dalton, care, după ce îi aruncă o privire, încuviinţă.

— Aceea care? întrebă ea, privindu-l pe prietenul brunet al lui Rasch cu curiozitate.

— Cea din capul listei de invitaţi. Eu sunt Jake Dalton, intră, vreau să te privesc.

Rasch îi strânse cotul lui Savannah şi privi în jur.

— Ei bine, Jake? Deodată, îi era teamă să intre în încăpere.

Poate nu făcea altceva decât o arunca leilor şi nu era deloc sigur că rezultatul, oricare ar fi fost el, merita riscul pe care şi-l asuma el. Savannah îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji, Cruciatule, sunt tare, ai uitat?

— Da, dar oamenii de aici sunt ca nişte vulturi. Nu-şi respectă victimele.

— Ah, dar se pare că uiţi că pot linişti animalele sălbatice.

Rasch intră foarte aproape de Savannah şi după ce închise uşa în urma lui, îi şopti la ureche:

— Singurul animal sălbatic pe care trebuie să-l liniştească sunt eu.

Apoi se întoarse spre Jake.

— De ce se află Savannah pe o listă de senzaţii?

Atunci, Savannah spuse, uitându-se la Jake:

— Pentru că sunt o posibilă responsabilitate, Cruciatule. Nu-ţi face griji, Jake, sunt încălţată cu condurii de sticlă. La miezul nopţii dispar.

— Ah, nu, nu o să faci asta, o contrazise Rasch. Am unele planuri pentru după miezul nopţii, poate chiar mai înainte. Ai vreun balcon, Jake? Jake păru uimit.

— Nu, există o terasă, dar din moment ce, cum bine ştii, locuieşti într-o casă cu un singur nivel, un balcon ar fi cam pretenţios. De ce?

— Totdeauna îmi place să verific toate căile de ieşire. Nu se ştie niciodată când poate izbucni un incendiu.

— Domnule judecător Webber, strigă cineva din partea cealaltă a încăperii. Aş vrea să discut cu dumneata în legătură cu platforma. În cursul orei care a urmat, Rasch a zâmbit fermecându-i pe oaspeţii lui Jake. Savannah a fost repede acceptată ca doamna lui Rasch şi s-a trezit discutând despre probleme de actualitate, când singura ocupaţie politică pe care o avusese înainte fusese să găsească o modalitate de a-l fermeca pe şeriful din localitate.

— Cu ce te ocupi mai exact, Savannah? o întrebă o femeie care îl examinase foarte mult pe Rasch în timpul unei pauze a discuţiilor politice.

— Sunt… spuse ea, dar ezită. Oare avea dreptul să fie sinceră pe seama lui Horatio? Ce s-ar fi întâmplat cu sprijinul acordat lui, dacă s-ar fi aflat că era o ţigancă al cărei tată avea un circ? Se hotărî pentru „Sunt gimnastă”.

— Ah? în ce anume eşti specializată?

— Savannah nu face acest gen de gimnastică, spuse Rash care, venind lângă ea, îi cuprinse mijlocul cu braţul. Este acrobată la circ, o zburătoare.

Femeia rămase cu gura căscată. Jake mormăi. Savannah făcu ochii mari, auzind dezvăluirea. Văzu surpriza de pe chipurile tuturor femeilor din jur. Şi mai văzu ceea ce semăna a mândrie în ochii cenuşii ai acelui bărbat puternic al cărui braţ îi strângea mijlocul… Cum putea fi adevărat? De ce îi supăra Rasch intenţionat pe acei oameni care îi puteau hotărî viitorul? Cei din jurul lor

tăcură deodată, apoi cineva, un bărbat de lângă fereastră, începu să aplaude.

— Bravo, Rasch, ţi-ai ales o femeie grozavă. Mergi pe sârmă sau lucrezi la trapez? întrebă el, apoi venind spre ei.

— Câte ceva din amândouă, spuse Savannah, încercând să-şi menţină glasul cât mai ferm, dar acesta tot tremură, în ciuda efortului ei. Circul nostru este foarte modest, aşa că trupa nu e mare.

— Mare nu înseamnă şi bun. Soţia mea e patinatoare, fostă campioană olimpică.

Dacă nu s-ar fi lovit la genunchi, ar mai practica încă. Acum dă lecţii pe un patinoar micuţ. Dar elevii ei sunt viitori campioni.

— Savannah, spuse Jake, prezentându-l pe noul-venit, cu un zâmbet larg, acesta este Joker Vandergriff. Împreună cu fraţii lui posedă jumătate din proprietăţile Atlantei, un Centru de medicină sportivă şi câteva sute de mici firme.

Rasch îl îmbrăţişă pe bărbatul acela rotofei, cu barbă roşcată.

— Mă bucur că te văd, prietene. Ce zici de doamna mea? Joker îi luă mâna lui Savannah, i-o ţinu o clipă îndelungată şi îi aruncă un zâmbet cald şi prietenos.

— Are inimă bună, Rasch, şi e puternică. Dar ceea ce e mai important e că simte ceea ce trebuie. Rasch aprobă.

— Joker este un om deosebit, Savannah. După spusele soţiei sale, are în mâini o putere de vindecare. Nici nu putea să meargă, atunci când s-au cunoscut, iar acum patinează din nou. Savannah înţelegea ce spunea Rasch. Simţea şi ea puterea mâinilor mari ale lui Joker Vandergriff.

— Îţi mulţumesc, Joker, Mi-ar face mare plăcere să-ţi cunosc soţia.

— Sigur, vom organiza un fel de petrecere politică şi vom aduna o mulţime de bani pentru tine, Rasch. Spune numai data.

— Îţi mulţumesc, Joker. Ştiam eu că pot conta pe tine.

— Mai sunt unele întrebări care aşteaptă răspuns, domnule judecător Webber, spuse cu asprime femeia care

o întrebase pe Savannah ce profesie are. Sunt Lucille Peterson şi sunt membră a comitetului de campanie. Este important ca prietenii unui candidat politic să aibă un înalt caracter moral. Până acum, nicio boare de scandal nu s-a asociat cu cariera ta.

— Mă faci să par foarte plictisitor, Lucille.

— Aşa şi trebuie, Horatio. Un comportament îndoielnic la un politician este exclus.

Ţi-aş sugera să nu uiţi acest lucru, dacă vrei să fii guvernator. Savannah simţi forţa privirii acelei femei şi înţelese că mesajul îi era adresat". Nu te încurca cu judecătorul Webber, dacă eşti vinovată". Şi era vinovată. Nimeni nu ştia acest lucru mai bine ca ea. Rasch o prinse din nou de mijloc, posesiv, firesc.

— Ai auzit, Joker? S-ar putea să fiu îndoielnic. Eşti sigur că familia Vandergriff doreşte să mă susţină?

— Absolut, tună glasul lui Joker. Totdeauna am jucat când am fost sigur de ceva. Cu sprijinul familiei mele, cu integritatea ta şi cu o asemenea femeie la care să te întorci acasă, vei câştiga sigur. După aceea, tensiunea dispăru. Rasch şi Savannah trecuseră testul lui Vandergriff şi toată lumea prezentă, în afară de Lucille Peterson, se oprea să discute cu candidatul şi doamna lui. Savannah se aşteptase să fie nervoasă. Nu era-nu în legătură cu petrecerea. La ceea ce avea să urmeze cu Rasch, nici nu voia să se gândească. Şi cuvintele lui Lucille îi mai răsunau încă în minte. *Calmează-te, Savannah. Nu e decât o întâlnire,* îşi spuse ea, *nimic mai mult.*

Oamenii nu se culcă împreună la prima întâlnire.

Nu, interveni partea ţigănească din ea, *unii se culcă împreună, chiar înainte de prima întâlnire! Nu eu,* protestă Savannah. *Eu nu mă culc cu unul şi cu altul. Nu am mai ţinut la niciun bărbat până acum-unul pe care l-aş putea răni în atâtea feluri.* Asta era problema. Îi păsa.

Savannah se surprinse într-o oglindă de deasupra bufetului încărcat de mâncare şi băuturi. Ochii îi străluceau. Părul ei, bogat şi negru ca abanosul, era plin de steluţe roz care atrăgeau şi reflectau lumina

lumânărilor. Femeia din oglindă nu era nici Savannah, nici Ţiganca. Era amândouă.

În clipa aceea îl zări pe Rasch în spatele ei care o mirosi după ureche.

— Rasch, ne vede lumea.

— Foarte bine. Cum crezi că o să găsim o ieşire ca să o putem şterge de aici?

— Bine, dar petrecerea asta nu e pentru tine?

— Nu, petrecerea asta e pentru tine, Savannah. Jake a vrut să vadă dacă te integrezi în lumea mea, la fel de bine cum mă integrez eu în lumea ta.

— Vrei să spui că Jake a vrut să te facă să vezi că nu mă integrez.

— Ei bine, s-a înşelat, nu? Acum putem pleca?

— Cred că ar trebui să mai strângi câteva mâini, întâi. Nici n-am gustat mâncarea, nici n-am dansat. Dar, înainte să mai poată spune ceva, o luă de mână şi o duse pe terasa la care se referise Jake mai devreme. Câteva perechi dansau, pe o muzică provenind dintr-o staţie stereo ascunsă în spatele unor ferigi.

Într-o clipă se trezi în braţele lui şi totul şi toţi dispărură.

— De fapt, nu cred că asta e o idee prea bună, Cruciatule.

— De ce?

— Se uită prea multă lume.

— Ai dreptate, spuse el, şi luând-o de mână o trase mai în umbră. Nu-ţi face griji.

Nu-i nimic dacă te sărut. Am întrebat.

— Pe cine ai întrebat?

— Pe Zeena. Mi-a spus că sărutul face parte din a face curte şi este perfect acceptabil.

— Perfect, şopti ea printre sărutări şi mângâieri, iar în ultimul moment de luciditate, adăugă: Dar aş vrea să ştii că am tras linie în ceea ce priveşte dragostea la prima întâlnire.

— Unde e?

— Ce anume?

— Linia. N-aş vrea să trec peste ea.

— Spune-i asta… trupului tău, murmură ea.

— Prea târziu, nu mai ascultă. Găsi fermoarul de la spate al rochiei ei şi îl trase în jos, dezvelindu-i sânii sub atingerea degetelor lui, umplându-i trupul cu o căldură lichidă.

— Ce faci, Cruciatule? Ar putea să vină cineva.

— Cineva e foarte aproape să vină. Atinge-mă, ca să vezi ce-mi faci.

— Nu cred că e o idee prea bună, Rasch.

— Rasch… mi-ai spus Rasch! Cât îmi place să te aud rostindu-mi numele, şi cred că ideea de a mă atinge este cât se poate de bună, spuse el, şi îi trase mâna în jos apăsându-i-o pe trupul său, pe partea aceea a trupului care pulsa plină de căldură la atingerea ei.

— Ştiu sigur că nu-i o idee bună. Ascultă, ne strigă Jake. Îl aud. Vine încoace.

Închide-mi fermoarul, spuse ea, şi, îndepărtându-se de el, îşi acoperi sânii, încercând, dar fără succes, să-şi închidă fermoarul.

— La naiba cu Jake. Uită de Jake. Hai să plecăm de aici.

Alunecă şi mai mult în umbră, trăgând-o pe Savannah printre azaleele înalte până la umăr, şi pe lângă magnolii.

— Rasch, s-a înţepenit fermoarul! Ceea ce fusese un interludiu teribil de amuzant deveni deodată un dezastru.

— Nu-ţi face griji. Găsesc eu o cale să ieşim de aici. În zidul grădinii era o poartă.

Rasch o deschise şi ieşi trăgând-o şi pe ea. Exact când ajunseră pe alee, o lumină puternică îi orbi.

— Domnule judecător Webber, sunt Rob Henning, reporter de noapte la *Party Time*. Cine este doamna? Rasch trecu repede, înghesuindu-l pe reporter în tufişuri şi încercând în zadar să-i arunce „accidental” aparatul de fotografiat din mână, izbuti să o urce pe Savannah în maşină şi să pornească motorul, înainte ca reporterul să scape şi să-i urmeze.

— Nu contează amice, strigă acesta. Nu vrei să

vorbeşti cu mine, o să aflu singur cine e. Am propriile mele surse de informaţii.

— Ah, Rasch. M-a fotografiat cu rochia desfăcută. Ştii ce a spus Lucille; ţi-am distrus şansele de a deveni politician.

— Dacă faptul de a fi guvernator este atât de nesigur, atunci nu voi fi guvernator, spuse el, şi oprind la capătul aleii, se aplecă şi o sărută. Vârfurile degetelor lui alunecară uşor pe gâtul ei şi apoi pe sâni, în timp ce, buzele lui le cereau din nou pe ale ei. De data aceasta, un claxon din spate îi sili să se despartă. El se dădu la o parte, trase aer în piept şi luă piciorul de pe frână.

— Îmi pare rău pentru rochie, Savannah, dar o să-ţi cumpăr alta.

— Nu-ţi face griji. Cel puţin, mai am jacheta. Cred că mă pot furişa până la rulota mea, fără să ştie cineva.

— Savannah, nu poţi măcar să ieşi din maşină, fără să ştie cineva. Jacheta asta nu se încheie. E mult prea scurtă, iar sânii tăi nu sunt deloc prea mici.

Ea încercă atunci zadarnic să tragă de fermoar. Nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Ce îi trecea prin cap? Aproape că îl lăsase să facă dragoste cu ea la nici cincisprezece metri de o petrecere la care se aflau o mulţime de oameni politici! Nu, nu era bine, nu era problema de a-l lăsa. Peste încă o clipă, ea i-ar fi descheiat pantalonii şi ar fi putut fi surprinşi într-o poziţie cât se poate de jenantă.

Nu în Rasch nu se putea încrede, ci în ea. Şi nu conta cine în lumea cui se integra. Când erau împreună, lumea lor era numai a lor şi nimeni altcineva nu mai conta.

— Du-mă acasă, Rasch.

— Nu pot, Savannah. M-am săturat de jocuri. Trebuie să fim împreună şi aşa ceva nu se poate la circ, nu aşa cum vreau eu. Vino în apartamentul meu. Te rog!

De data aceasta nu o atinse. Ţinea ambele mâini strâns pe volan, aşteptând-o să se decidă. Ea trebuia să aleagă. Avea dreptate. Abia se abţinea să nu sară peste schimbătorul de viteze şi să i se aşeze în braţe… A merge

la el acasă însemna a face dragoste. Asta voia ea? Da. Poate nu o veşnicie, dar în seara aceea da.

— Bine, Rasch, vin. El rulă pe strada Peachtree, la nord de Buckhead şi intră într-o parcare subterană, luminată, a unui bloc înalt. Parcară maşina şi urcară în lift.

— E cu siguranţă un mod mult mai simplu de a ajunge în apartamentul tău, spuse ea încet. Liftul se opri la al patrulea etaj.

— Cum ai ajuns în seara aceea pe balconul meu?

— Niko a aruncat o sârmă între apartamentul tău şi unul gol de vizavi. N-ai văzut-o în întuneric. Am mers pe ea până la tine şi înapoi. El descuie uşa şi aprinse lumina.

— Şi valul de fum în care ai dispărut?

— Trucuri de circ. Rasch se uită la ea. Savannah încetă să-şi mai ţină rochia şi o lăsă să cadă.

— O iluzie menită să mă transforme într-un sclav, spuse el atingându-i părul. Îmi place cum e părul tău blond şi roşcat. Dar aşa îmi place cel mai mult. Liber şi sălbatic, spuse el cu un glas răguşit, îndepărtându-i jacheta scurtă pentru a ajunge la fermoar. Examină buclucaşa bucăţică de metal. Se prinsese în material. Cu cât se chinui mai mult cu ea, cu atât se prindea mai tare.

Braţul lui îi şterse sânul. Sudoarea îi şiroia pe faţă. Nu-şi mai putea folosi degetele. În cele din urmă, cu o înjurătură, exasperat, trase de ambele părţi ale rochiei şi fermoarul se strică. Rochia, eliberată toată, alunecă peste şoldurile ei, rămânând doar o grămadă de paiete în jurul tocurilor ei înalte, argintii.

Rasch rămase cu gura căscată şi făcu un pas înapoi.

Savannah nu purta decât o pereche de ciorapi de mătase, strălucitori şi nimic altceva. Picioarele ei lungi şi frumoase ar fi făcut să moară de invidie o dansatoare din Las Vegas.

— Sălbatică şi liberă, şopti el. Şi atât de frumoasă. Doamne, cât de mult doresc să fac dragoste cu tine, draga mea.

— Atunci fă-o, Cruciatule, altfel ardem amândoi!

— Şi promisiunea faţă de tatăl tău?

— El ţi-a cerut să nu faci dragoste cu mine?

— Nu, asta a fost ideea mea.

— Ai unele idei nemaipomenite, Cruciatule. Dar altele, nu. De exemplu, asta nu e.

El o adulmecă după ureche, atingând-o cu mâinile şi chinuindu-i fiecare locşor secret, până când ea nu mai suportă.

— Rasch, mor. Iubeşte-mă, te rog.

— Totdeauna, draga mea, totdeauna. Ciorapii dispărură, şi la fel şi hainele lui.

Pentru prima dată, făceau dragoste într-o casă, într-un pat, într-un tumult de senzaţii care îi azvârli cu intensitatea lansării unei rachete. După aceea, Rasch o strânse în braţe.

— Savannah, poate nu e chiar momentul potrivit, dar aş vrea să-ţi povestesc despre Tifton.

— Nu. Acum e momentul nostru. Nu vreau să vorbim despre el-nu acum-spuse ea şi îşi lipi faţa de gâtul lui.

— Uneori e greu să iei cea mai bună hotărâre. Totdeauna am încercat să fac numai ce e bine, dar făceam ca toate să pară ori albe, ori negre. Neacceptând niciun pic de gri, puteam lua hotărârea. Dacă aş putea să o retrag, dacă aş putea schimba sentinţa, aş face-o. Îmi pare groaznic de rău că am vrut să fac din el un exemplu.

— Nu-i nimic, Cruciatule. N-ai vrut niciodată ca el să moară.

Dar atmosfera se schimbase. Şi Rasch era cel încordat, nu Savannah. Deodată, ea înţelese cum trebuie să fi fost pentru Rasch să trăiască fără nişte oameni în jur, care să-i îndulcească loviturile vieţii. Fusese nevoit să crească în cel mai bun mod posibil, dar în adâncul sufletului său nu era sigur. Se temea ca toată lumea, dar nu o arăta.

— Rasch, e în regulă, înţeleg. Am navigat împreună, ne-am fixat un curs care nu a permis o schimbare prea mare a direcţiei. Am desenat hărţi foarte detaliate. Tu ai îndreptat greşelile lumii, eu pe ale familiei mele. Niciunul din noi n-a ştiut să facă acele mici ocolişuri, care fac

frumoasă o excursie.

Simţi că începe să se relaxeze. Degetele lui porniră să facă cerculeţe pe spatele ei, cerculeţe calde care se măreau, în timp ce ea vorbea.

— Dar Tifton nu era un oarecare, Ţiganco, era fratele tău, făcea parte din planul tău.

— Da, poate că da. Dar ne-a făcut să ne întâlnim.

— Dar…

— Cruciatule… spuse ea, înălţându-şi faţa şi retezându-i protestul cu un sărut.

Cruciatule, poate că Tifton n-a avut niciodată o hartă. Şi-a petrecut toată viaţa numai pe drumuri secundare. O hartă este bună atâta timp, cât poate fi refăcută când este necesar. De astă dată, când Rasch o sărută, o făcu cu atâta pasiune, încât ea îşi simţi topindu-se şi ultima fărâmă de Rezervă şi află că unele ocolişuri sunt foarte frumoase. După ce făcură dragoste, din nou, vorbiră, dar nu despre lucruri serioase, ci despre desene animate, despre Beatles şi biblioteci.

Rasch află că o bibliotecă putea trimite cărţi celor care nu se puteau duce acolo.

Savannah află că bandele de stradă şi răufăcătorii erau la fel de reali cum se spunea, că Rasch, prea mic pentru a se apăra singur, îşi petrecuse copilăria în bibliotecile în care ea nu putea intra. Cursurile prin corespondenţă ofereau aceleaşi posibilităţi unui acrobat de circ, pe care le oferea un curs seral unei bucătărese care era hotărâtă să studieze dreptul. Într-un fel sau altul, amândoi fuseseră însetaţi de cunoaştere. De la început călătoriseră pe drumuri paralele, care nu ar fi trebuit să se intersecteze niciodată. Şi Savannah îşi alungă şi cea din urmă îndoială închipuindu-şi că numai farmecul ţigănesc îi adusese pe unul în braţele celuilalt. Mult după miezul nopţii, la jumătatea lui noiembrie, traseră aşternuturile de pe pat, în balcon şi făcură dragoste sub stele. Mai târziu, Savannah adormi în braţele lui Rasch, mulţumită şi fericită. Seara aceea era pentru iubire, nu pentru regrete şi nici pentru gânduri în legătură cu viitorul.

A doua zi dimineaţă au făcut din nou dragoste, înainte ca Rasch să dea o fugă până în Lenox Square, de unde cumpără o fustă ecosez, un pulover din bumbac, asortat şi o pereche de pantofi cu tocul jos.

— Dar lenjerie n-ai cumpărat, spuse Savannah, despachetând.

— Iartă-mă, spuse el zâmbind. Am uitat.

— Pun pariu.

— Numai dacă pariezi pe mine sunt de acord, spuse el, sărutând-o din nou.

— Rasch, dacă nu încetezi să mă mai săruţi, o să am nişte buze cât capacele borcanelor de maioneză.

— Care s-ar potrivi perfect cu unele părţi ale trupului meu, dacă aş putea spune. Ce-ar fi să-ţi scoţi hainele astea şi să vii înapoi în pat?

— Domnule judecător Webber, aşa se face curte?

— Curte! Dumnezeule. Taică-tău o să mă facă praf. Cred că ar trebui să te duc acasă.

— Nu cred că are vreo puşcă de vânătoare, dar bici are. Sau, cel puţin, avea, îl tachină ea.

— Foarte bine, un biciuit pe care nici n-o să-l simt. Cicatricele de pe spate.

Savannah le mai observase şi înainte, în seara aceea lângă foc. Imediat regretă gluma făcută.

— Ce s-a întâmplat, Rasch?

— Ah, unul dintre prietenii mamei scotea cam repede cureaua.

— Prietenul mamei tale te bătea?

— Printre altele. Savannah era şocată. Existau atâtea taine în trecutul lui, atâtea lucruri care îl făcuseră să vrea cu tot dinadinsul să reuşească.

— Vai, Rasch, îmi pare atât de rău. Nu-mi pot imagina cum poate o mamă să lase să se întâmple aşa ceva.

— Bănuiesc că mamele fac ceea ce trebuie să facă. A mea aşa a făcut.

Savannah se gândi la mama ei şi la durerea pe care a

suferit-o. Îşi aminti cât de mult a încercat Isabel să se facă bine şi cum şi-a dat seama încetul cu încetul ca durerea aceea avea să existe întotdeauna, că nu va mai putea zbura niciodată pentru a ateriza în braţele soţului ei.

— Cred că şi a mea a făcut. Eram prea mică pentru a putea înţelege cum de ne-a putut părăsi pe Tifton şi pe mine.

— Poate, pentru că nu mai suporta să o vedeţi cum suferă. Cel puţin a ştiut ce face.

— La sfârşit, nu. Atâtea medicamente. N-a ştiut ce face, sunt sigură.

— Lucrurile rele îi ucid chiar şi pe cei nevinovaţi. Şi ucid şi o parte mică dinăuntrul celor care trăiesc alături de ei.

Tot drumul, înapoi, spre circ, Savannah s-a gândit la cuvintele lui. Mama ei murise din cauza unei supradoze de medicamente, iar mama lui murise tot din cauza drogurilor. Poate că nici moartea ei nu fusese un accident. Amândoi pierduseră o mică parte din ei. Acum, poate că acea mică parte era înlocuită.

Când intrară în parcare, se treziră asaltaţi de o mulţime de maşini şi oameni.

— Domnule judecător Webber, ce aveţi de spus în legătură cu aceste acuzaţii?

— Ea este?

— Doamnă Ramey, de cât timp sunteţi membră a unui club sexy? Cui mai aparţine? Savannah şi Rasch se uitară la reporteri şi apoi din nou unul la altul.

— Ce tot vorbeşti? îl întrebă Rasch pe un individ, pe care îl recunoscu din lumea presei.

— Păi, asta, spuse el, arătându-i o copie a revistei *Party Time*.

Aproape pe întreaga copertă se vedea fotografia lui Savannah cu rochia căzută peste sâni, cu părul atârnându-i în şuviţe peste faţă şi Rasch, care era foarte încruntat. Arătau ca şi cum ar fi fost surprinşi într-o situaţie stânjenitoare şi fugeau.

— Ah, nu! făcu Savannah, uitându-se la fotografie şi

la titlul cu litere de o şchioapă.

Un important judecător surprins în timpul unei întâlniri sexuale secrete cu o matroană ţigancă. Nici nu voia să citească articolul. Nu mai conta ce scria.

Coperta făcea destul rău. Cariera judecătorului Horatio Webber era distrusă. Îşi putea pierde chiar scaunul judecătoresc, iar candidatura pentru postul de guvernator ieşea complet din discuţie. Şi totul numai din vina ei.

— Du-te înăuntru, Savannah. Mă descurc eu. Îi deschise portiera, ajutând-o să iasă.

Mulţimea de reporteri îi înconjură imediat, despărţindu-i în acea zăpăceală.

— Ce aveţi de spus, doamnă Ramey? Trebuia să facă ceva. Oamenii aceia nu aveau să asculte de logică. Veniseră să afle o poveste, şi ea se temea că ceea ce nu aveau să afle, vor născoci-exact ca individul acela îngrozitor din seara anterioară.

Nu îl putea lăsa pe Rasch să sufere din cauza ei, nu după ce el o salvase de atâtea ori. În clipa aceea auzi strigătul nervos ai unui elefant şi o văzu pe Neil venind repede.

— Atenţie, un elefant.

— Vine direct spre noi.

— Mişcă! o îndemnă Niko pe Nell spre Savannah, iar Nell o ridică pe trompă, după care porni înapoi pe drumul pe care venise.

— Nu, Niko. Opreşte-o. Trebuie să le spun ceva. Opreşte!

Niko o opri pe Nell, după care luând mâna lui Niko, Savannah se urcă mai sus, pe trompă, şi încălecă pe capul mare al acelei creaturi minunate.

— Sunteţi puţin atenţi, vă rog, spuse ea cu o voce clară şi răsunătoare. Mulţimea tăcu.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Povestea pe pare o aveţi e o minciună. Aş vrea să ştiţi adevărul despre cel care va fi viitorul guvernator. Judecătorul Webber a ţinut foarte mult să fie prieten cu sora îndurerată a unui tânăr

pe care a fost nevoit să-l condamne. Judecătorul este un om deschis şi cinstit, care nu a făcut niciodată nimic rău. Este numai un om cu suflet.

— Vreţi să spuneţi că nu sunteţi patroana unui sexy club? Savannah râse uşor.

— Sunt membră a trupei Ţiganii Zburători şi vă invit pe toţi să treceţi să luaţi nişte bilete gratis. Puteţi face fotografii, puteţi vorbi cu oamenii de aici, dacă doriţi.

— Cum explicaţi acest articol?

— Povestind ce s-a întâmplat. Mă aflam la o petrecere şi mi s-a stricat fermoarul rochiei. Ştiţi cu toţii ce om integru este judecătorul Webber. A încercat doar să mă scutească de stânjeneala de a trebui să trec printr-o casă plină de invitaţi.

Ridicând o mână opri orice alte întrebări.

— Poate doriţi să-mi verificaţi povestea vorbind cu directorul de campanie al judecătorului, Jake Dalton, înainte de a-i lua orice şansă judecătorului Webber, orice şansă de a fi primul adevărat guvernator al oamenilor. Un vuiet aprobator se auzi din mulţime.

— Aşa e, judecătorul Webber e un om bun.

— O să-l întrebăm pe Jake. Savannah îşi aruncă privirea peste toată lumea. Nu-l vedea pe Rasch. Fuseseră despărţiţi şi mulţimea îl înghiţise. Nell începu să meargă în spate, îndepărtându-se de reporteri, legănându-şi trompa într-o parte şi în alta, avertizându-i astfel să nu se apropie prea mult. În cele din urmă, când ajunseră la curtea elefanţilor, Savannah se lăsă să alunece în jos şi fugi în rulota ei. Ştiuse de la bun început că lumea lui Rasch se afla la mii de mile distanţă de circ, dar îşi lăsase sentimentele să o convingă de faptul că ea şi Cruciatul aveau o şansă. Ignoră prima bătaie în uşă. De asemenea, ignoră rugămintea lui Rasch de a-l lăsa să intre. Ignoră bătaia în uşă a tatălui ei şi închise în sine durerea pe care o simţi când acesta îl alungă pe Rasch.

Planul ei de a-l vrăji pe judecător funcţionase prea bine. Niciodată până atunci nu luase în serios cuvintele Zeenei. Nu exista magie ţigănească; nu putea să existe.

Dar nimic altceva nu putea explica ceea ce se întâmplase. Devenise la fel de vrăjită ca şi Rasch. Acum îi distrusese lui cariera, şi ei viaţa. Savannah căzu pe pat şi, pentru prima oară de la moartea mamei, plânse până adormi.

— Îmi pare rău, Rasch, refuză să te vadă, spuse Alfred, clătinând din cap.

— Dar o iubesc… Trebuie să vorbim.

— Ştiu, dar ţi-am spus de la început că nu poţi rămâne aici, dacă ea nu te vrea. Şi nu te vrea, cel puţin, nu acum. Va trebui să pleci.

Rasch îl privi pe bătrân, neîncrezător. Nu se putea sfârşi aşa. Savannah fusese o apariţie neplănuită în viaţa lui, o apariţie care îi dăruise atâta bucurie, încât era gata să renunţe nu numai la poziţia de guvernator, ci şi la scaunul judecătoresc.

Îl înţelegea. Ba, chiar îl iertase pentru ceea ce făcuse. Şi, mai mult decât atât, îşi împărţiseră singurătatea şi visurile. Se simţeau foarte bine împreună, fir-ar să fie, dar nu-l va mai lăsa să se apropie.

Credea că dacă îl va ţine la distanţă, el îşi va relua viaţa dinainte. De aceea o iubea, datorită dorinţei ei de a se sacrifica pe sine pentru ceea ce credea. Ştia că Savannah ţine la el. O ţinuse în braţe, făcuse dragoste cu ea, împărţise cu ea incredibila încântare a iubirii lor. Nu se putea ca ea să şteargă tot. Îl alunga, însă.

Pentru că îl iubea. Iar el trebuia să plece, pentru că asta era dorinţa ei şi pentru că şi el o iubea. Părăsi rulota lui Alfred şi străbătu tabăra. Se duse în curtea elefanţilor şi o mângâie pe Nell, care îi dădea sărutări umede cu trompa.

Felinele răspundeau mai puţin, dar Rasch câştigă forţă din modul resemnat în care îşi acceptau soarta. Nu cunoşteau pericolele libertăţii. Aici erau în siguranţă şi îngrijite. Aici o aveau pe Savannah şi circul care să le protejeze.

Mai aruncă o ultimă privire în jur.

— Ştii că te iubeşte. Zeena era lângă el, în lumina

lunii, vântul rece de toamnă fluturându-i baticul.

— Da, ştiu.

— Şi mai ştii şi că circul va fi vândut?

— Nu. De ce?

— Pentru că familia s-a destrămat. Nu mai e nimeni care să-l ducă mai departe, cel puţin nu pentru multă vreme de acum înainte. El oftă.

— Şi ce-ar trebui să fac, Zeena? Nu ştiu încotro să apuc.

— Continuă pe drumul pe care ai apucat. Dacă va fi să fiţi împreună, va veni la tine când va vrea, cum va vrea. El se întoarse atunci, dar se opri şi o întrebă pe Zeena:

— Spune-mi adevărul acum, tu ai făcut-o? Vrăjile ţigăneşti ne-au făcut să ne iubim?

— Doar nu crezi aşa ceva, nu?

— Nu sunt sigur. A fost o vreme când am crezut că ştiu toate răspunsurile. Am fost un prost atât de încrezut. Nu, bănuiesc că nu cred în superstiţii. Bănuiesc că voiam doar să cred că ai putea să mai faci o vrajă. Dar ea nu mai e. S-a terminat şi nu am nici măcar un condur de sticlă.

— Nici nu ai nevoie de un condur, Cruciatule, spuse Zeena încet, privind în urma lui şi un zâmbet îi răsări pe chip pipăind inimioara de aur pe care o purta la gât Ai altceva mai bun.

CAPITOLUL 10

Până în primăvară, toate animalele circului au fost vândute. Nu mai erau nici rulotele, nici cabinele de ghicit, nici cărucioarele cu mâncare. Numai cortul cel mare, peticit şi decolorat, mai era. Alfred şi Zeena făceau planuri pentru o călătorie în Europa. Savannah, care toată viaţa urmase cursuri prin corespondenţă, se înscrisese la un colegiu din localitate şi îşi petrecea timpul liber, lucrând din când în când cu Niko pe sârmă. Rasch depăşise neplăcuta publicitate pe care i-a făcut-o articolul din revista *Party Time*, şi făcea progrese simţitoare în campania sa pentru ocuparea postului de guvernator. Îl întrecuse pe cel mai apropiat adversar al său. Dar focul i

se stinsese din privire, iar hotărârile din sala de judecată le lua cu mai multă grijă.

Mai obosit ca oricând, Rasch descoperi că munca de la tribunal devenea din ce în ce mai grea. Nu mai avea viziuni la miezul nopţii, nu mai simţea iz de flori de măslin sau senzaţii arzătoare în trup. Căldura părea să fi dispărut din lumea lui. Prin Niko, era mereu la curent cu ce se întâmplă la circ, dar Savannah refuza încă să-l vadă. Îi intrase în cap că astfel îl proteja pe Rasch şi nimic nu o putea face să se răzgândească. Rasch era îngrijorat. Se duse în Pretty Springs, orăşelul unde locuia familia Vandergriff. Simţea nevoia să stea de vorbă cu Joker, singura altă persoană care îi putea înţelege gravitatea pierderii.

— Cred că am obţinut numirea, spuse Rasch. Dar de când m-a alungat Savannah, mi-am pus la îndoială fiecare mişcare pe care am făcut-o. Dacă nu găsesc o modalitate de a mi-o scoate din minte, nu o să reuşesc să fiu nici măcar un hingher bun, ca să nu mai vorbim de ceea ce aş vrea să fac ca guvernator. Asta am crezut că vreau mai mult decât orice altceva pe lume, pentru asta am muncit toată viaţa. Acum se pare că nu-mi mai pasă.

— Hai să luăm lucrurile logic, spuse Joker. Dacă o obţii pe Savannah înapoi, asta te-ar putea costa alegerea. Crezi că ai putea suporta un asemenea gând?

Rasch ridică din umeri.

— Nu ştiu decât că e mult prea importantă pentru mine pentru a o pierde. Am mai fost tulburat şi înainte să o cunosc pe Savannah, dar renunţam la toate visele de frumuseţe şi dragoste. Mai devreme sau mai târziu îmi trecea.

Joker se ridică şi măsură încăperea în sus şi în jos, înainte să răspundă.

— Părerea mea, prietene, este că problema se va rezolva de la sine, fără ajutorul nostru. Aveţi o aură, Rasch, când sunteţi împreună, o aură care îşi pierde din strălucire pe măsură ce vă depărtaţi unul de celălalt. Nu pretind că înţeleg sau că îţi pot explica ce este, la fel cum nu pot

explica nici puterea de vindecare pe care o au mâinile mele. Dar îţi spun, dă-ţi timp. Cred că până la urmă veţi găsi o cale unul spre celălalt. Rasch se întoarse la Atlanta. Aşteptarea era ceva cu care se obişnuise. Dar până atunci nu realizase niciodată cât era de greu.

Alfred şi Zeena plecară în Europa. Savannah încheie un trimestru la colegiu şi începu un altul. Dacă nu putea da spectacole pentru copii, avea să găsească o altă modalitate de a ajunge la ei ca profesoară. Mai avea nevoie de câteva cursuri pe care le cerea statul. Se gândea mereu la Rasch.

Şi-l imagina mic copil, fugind la bibliotecă pentru a învăţa, pentru a-i evita pe bătăuşii din cartier şi pentru a rezista privirilor care i se aruncau pe stradă. Micile circuri ambulante dispăreau; mai existau puţine circuri, dar mai erau încă muncitori care mergeau din loc în loc, oameni fără adăpost, fără nicio posibilitate de a învăţa. Sarcina ei va fi să educe copii care să le semene lui Rasch şi ei. Rasch va fi guvernator, iar ea va preda. Nu putea, însă, să-şi închidă undeva amintirile şi nici nu putea crea altele. Nici nu mai mânca bine, iar somnul venea numai după ore întregi de extenuare fizică pe sârmă.

La ora patru după-amiază, într-o vineri, judecătorul Webber renunţă să mai aştepte şi convocă o conferinţă de presă în biroul său de la tribunal. Încăperea de lângă birou era înţesată de reporteri cărora le plăcea sincer acel om popular, îi aprobau sinceritatea şi cinstea şi îi susţineau planurile de a fi guvernator. La apariţia lui se făcu linişte instantaneu. Luminile se aprinseră.

Casetofoanele porniră. Creioanele erau pregătite pentru a fi folosite.

— Doamnelor şi domnilor ziarişti, v-am chemat pentru a face un anunţ. Aşa cum prea bine ştiţi, candidez pentru postul de guvernator al statului Georgia, cu o platformă de sinceritate şi reformă. Dar mă gândesc să mă retrag şi aş vrea să ştiţi de ce. După un vuiet de surpriză şi un val de întrebări strigate, Rasch ridică mâna, cerând linişte.

— Sunt convins că vă amintiţi de incidentul cu articolul din *Party Time*, în care domnişoara Savannah Ramey şi cu mine eram acuzaţi de a fi avut o legătură sexuală.

— Da!

— Ne aducem aminte, îi daţi în judecată?

— Nu. Doresc să mă căsătoresc cu Savannah Ramey şi vreau ca dumneavoastră să aflaţi primii că intenţionez să fac tot ce îmi va sta în putinţă pentru a o convinge să îmi devină soţie.

— O acrobată la circ să fie prima noastră doamnă? întrebă mirat un reporter.

Privirea lui Rasch îl descoperi şi îl reduse la tăcere.

— De ce nu? Dacă voi fi ales, veţi avea ca guvernator pe fiul unei dependente de droguri, iar originea mea este cea care este. Nu pot schimba nimic. Şi nici n-aş vrea. Nu aş vrea să o schimb nici pe Savannah.

— Dar nu are o origineândoielnică?

— Acest lucru aş vrea să-l aflaţi. Fratele ei, Tifton Ramey, a fost arestat pentru a fi condus sub influenţa alcoolului. A fost judecat şi găsit vinovat. L-am condamnat la închisoare, unde într-o încăierare cu un alt deţinut, a fost ucis.

— Puştiul acela, Ramey. Da, îmi amintesc, spuse unul dintre reporteri.

— Mama lui Savannah a murit când ea nu era decât un copil. Numai tatăl ei mai trăieşte. Circul Ramey a fost vândut, în ciuda împotrivirii mele, dar dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat şi dacă Savannah ar mai vrea să dea spectacole, aş fi foarte încântat să o las să o facă. De data aceasta, în încăpere era o tăcere mormântală. Apoi, dintr-un colţ, din spate, un ziarist începu să aplaude, alăturându-i-se în curând o mare parte a celorlalţi. Pe măsură ce aplauzele se înteţeau, Rasch simţi cum crusta de gheaţă, pe care o purta de săptămâni întregi în jurul inimii, începe să se topească. Pulsul îi bătea mai iute. Nu exista nicio garanţie că publicul va accepta, dar presa părea să-l înţeleagă şi să-l sprijine. Se simţi cuprins de un sentiment

de uşurare şi de o dorinţă extrem de intensă.

Savannah, o dorea pe Savannah şi se va duce la ea. Se lăsase alungat, o lăsase să-l apere cu respingerea ei, o lăsase să dispară din viaţa lui, când el avea nevoie de ea pentru a-i fi alături. Succesul şi prestigiul fuseseră ţelul ei, lucrurile pentru care muncise toată viaţa, dar fără cineva cu care să-l împartă, succesul era van. Atât mama lui, cât şi a lui Savannah consideraseră că viaţa lor personală era prea dureroasă pentru a mai fi trăită, dar îşi lăsaseră în urmă copiii.

El şi Savannah îşi aparţineau unul altuia. Rasch îşi exprimă mulţumirea faţă de reporteri pentru sprijinul lor, după care se întoarse în biroul său, ieşind prin spate pentru a scăpa de întrebări. Un zgomot pe coridor, în spatele lui, îi spuse că ziariştii îi ghiciseră intenţiile şi veneau după el. Trecu printr-o sală de judecată goală şi coborî pe scara de incendiu, spre subsol.

Urcând la volanul camionetei, porni, cântând cu toată gura:

— Ah, Savannah, nu plânge după mine. Căci vin spre circ, cu inima plutind liberă.

Şi exact acest lucru îl făcea, cât de repede îi permitea legea.

Văzu fumul din şosea, iar când ajunse pe drumul prăfuit şi apoi pe câmp, putu vedea şi flăcările. Un colţ al cortului mare ardea. Savannah! Torţele ei aprinse.

Opri maşina şi o luă la fugă. Întregul colţ al cortului era cuprins de flăcări.

— Savannah! Niko!

Cortul era deschis, aşa cum era mereu când Savannah exersa. Nori de fum se învolburau dinăuntru, iar limbi de foc dansau pe rumeguş. Abia putea să vadă.

Scoţându-şi haina şi cravata, Rasch îşi acoperi faţa şi alergă înăuntru. Unde era, oare? Pe sârmă. Începu să urce repede scara… Nu simţi bârna când căzu o este el. Nu ştia ce-l lovise când se prăbuşi la pământ. Nu mai simţea decât căldura focului şi teama.

— Savannah! În rulota ei, Savannah se trezi brusc.

— Rasch! Ceva nu era în regulă. Simţi teama paralizantă a despărţirii, ca şi cum jumătate din ea ar fi fost tăiată. Era rănit. Avea nevoie de ea. Sări în picioare şi privi pe fereastră. Atunci văzu – focul, camioneta lui Rasch şi cravata lui la mijloc.

— Niko! Dar Niko plecase în oraş. Nu mai era nimeni acolo decât ea, iar cel pe care îl iubea se afla înăuntru. Udă un prosop, şi-l azvârli pe umeri, se încălţă repede şi dădu fuga în cort.

— Rasch, unde eşti? Totul părea să ardă, chiar şi rumeguşul de pe jos. Nu vedea nimic decât fum. Ochii începură să-i lăcrimeze şi abia mai putea să respire.

Atunci îl văzu, în plasă. Peste o parte a acesteia se prăbuşise o bârnă. Plasa şi bârna atârnau într-o poziţie imposibilă, înclinate spre pământ, iar sub bârnă se afla Rasch, care nu mişca. Flăcări mici mângâiau rumeguşul de dedesubt şi cortul, care se presupunea că este neinflamabil, ardea peste tot unde era peticit. Savannah căută o modalitate de a ajunge la omul iubit.

— Rasch! Nu putea ajunge la el pe jos, aşa că urcă pe scara de metal, care nu atingea podeaua, iar porţiunea de cort de deasupra ei nu ardea încă. Începu să urce. Aerul sus era de nerespirat. Savannah îşi acoperi gura şi nasul cu prosopul ud, trase adânc în piept aerul înecăc ros şi îl ţinu. Când ajunse sus, desfăcu una dintre frânghiile pe care le folosea Tifton odată pentru a se răsuci şi, spunând în gând o rugăciune ca frânghia să mai fie încă intactă, îşi dădu drumul spre plasă.

— Rasch! expiră aerul pe care îl reţinuse şi inspiră din nou, înecându-se.

— Te rog, trebuie să mă ajuţi! Se duse lângă el şi-i trecu frânghia pe sub braţe şi în jurul bustului. În clipa aceea, cadrul care ţinea plasa începu să cedeze. Greutatea mai mare dintr-o parte o trăgea şi pe cealaltă. Se aflau la un metru şi jumătate de pământ. Poate… Savannah îl înconjură cu braţele pe Rasch, ţinându-l strâns. Cadrul se prăbuşi, dar ei se balansau în aer. Savannah îşi făcu elan

pentru a înteţi balansul. Focul de sub picioarele lor începuse să se stingă. Slavă Domnului că erau săraci. Dacă şi-ar fi putut permite noi podele, ea şi Rasch ar fi avut picioarele arse deja. Ţinea prosopul ud între ei, dar acesta se usca rapid dintre cauza căldurii, picioarele ei atinseră, în cele din urmă, unul din stâlpii de susţinere care rezistaseră. Împinse cu forţă. Doar dacă nu se sufocau; dacă puteau balansa frânghia destul de mult. Dacă frânghia nu va arde. Dacă venea Niko.

Prea târziu. Frânghia se rupse şi amândoi se prăbuşiră pe podeaua încinsă, chiar lângă intrare, departe de tăciunii sclipitori, dar, totuşi, pe rumeguşul care ardea.

Savannah se ridică repede.

— Rasch! Rasch, te rog, trebuie să te ridici. Rugăminţile ei îi smulseră un geamăt de pe buze şi se chinui să se ridice. După câteva clipe o urmă împleticindu-se.

Alergară pe după cort, până la liziera pădurii, unde Rasch leşină. Nu părea să fie ars, dar era nemişcat. Ea îi şterse de pe faţă funinginea şi descoperi o umflătură cât un ou în dreptul ochiului drept. Lipindu-şi urechea de pieptul lui, îi auzi inima bătând, deşi răsuflarea îi era slabă şi inegală.

— Să nu mori, Rasch. Nu te las! Am nevoie de tine!

Fusese o vreme când ar fi vrut să-l omoare, să se răzbune pe el pentru moartea fratelui ei – înainte să înceapă să-l înţeleagă, înainte să afle cât de important era în viaţa ei. Încă de când era mică îşi înfrânase toate dorinţele pentru a putea lua locul mamei ei. Acum nu mai trebuia să facă acest lucru. Nu voia decât să-şi petreacă restul vieţii în braţele lui, ale Cruciatului care alergase din nou în ajutorul ei. Cel puţin respira încă. O îngrijora însă umflătura de la cap şi pielea lui rece şi lipicioasă, în ciuda căldurii.

— Ah, Rasch, nebun ce eşti, minunat nebun. Te-ai dus acolo şi te-ai rănit din cauza mea.

— Te… te iubesc. Îi auzi şoapta slabă. Sau cel puţin îşi închipui că o auzise, dar el îşi pierdu din nou cunoştinţa

şi, de data aceasta, crezu că murise.

Ridicându-se, Savannah alergă înapoi la rulotă. Nu avea nici telefon, nici mijloc de transport. Nu putea să ceară ajutor.

— Ah, Niko, vino mai repede.

Adunând păturile şi prosoapele ude se întoarse la el. Exact când ajunse la liziera pădurii, auzi sirenele. Uimită, văzu cum o maşină de pompieri, două de poliţie şi o ambulanţă traversară repede câmpul. Savannah începu să facă semne. Ambulanţa frână şi medicii coborâră iute.

În mai puţin de cinci minute, focul fu sub control. Rasch fusese urcat în ambulanţă şi goneau pe autostradă spre spital. Medicii îl recunoscuseră pe cel care se aşteptau să fie viitorul guvernator şi îi acordară atenţie tot drumul.

Sala de urgenţe îi aştepta, cu personalul gata să-l ducă pe Rasch la medicii de specialitate, care se puseră imediat pe treabă. Savannah se prăbuşi în sala de aşteptare, plină de funingine şi paralizată de teamă. Asistenta de la internări veni lângă ea cu registrul.

— Îmi puteţi răspunde la câteva întrebări, domnişoară Ramey?

— Domnişoară Ramey? Ştiţi cine sunt? întrebă Savannah derutată.

Oare Rasch îşi revenise?

— După conferinţa de presă a domnului judecător, toată lumea din stat a aflat cine sunteţi.

— Care conferinţă de presă? Femeia aceea vorbea despre conferinţe de presă, când Rasch ar fi putut să moară.

— Draga mea, a spus astăzi întregii lumi că se va căsători cu tine. Că dacă acest lucru va însemna că nu va mai fi guvernator, va face altceva. Dacă oamenii nu-l mai vor ca judecător, foarte bine. Cred că e minunat să fii gata să renunţi la tot pentru dragoste.

— Rasch să nu mai fie judecător? Nu, nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva, spuse ea, şi sărind în picioare începu să se plimbe de colo-colo. Cum poate îndrăzni măcar să se

gândească la un asemenea lucru? E cinstit, e bun şi e sincer. Ce altceva ai mai vrea de la un judecător?

— Absolut nimic, draga mea. Nimeni nu o să-l lase să renunţe. Oamenii l-au ales pe Horatio Webber să le fie judecător şi tot oamenii îl vor alege şi guvernator. Iar tu vei fi soţia guvernatorului.

Doctorul decise, în sfârşit, că, în afară de o uşoară contuzie şi câteva coaste rupte.

Rasch se va simţi la fel de bine ca după o noapte de somn. Era pe jumătate adormit când Savannah deschise uşa salonului. Nu trebuia să deschidă ochii, îi recunoştea parfumul superb.

— Flori de măslin. Draga mea, eşti teafără?

Ochii lui cenuşii se chinuiră să se deschidă când Savannah se aplecă deasupra lui.

— Bineînţeles că sunt teafără, om minunat şi nebun. Ce-ai crezut că o să faci?

— Să te salvez. Credeam că eşti înăuntru cu torţele tale. Cortul ardea.

— Şi te-ai urcat pe scară ca să mă salvezi.

— Bineînţeles, doar ne vom căsători, ştii foarte bine.

— Ştiu. Toată lumea ştie, Horatio Webber. Ai ţinut o conferinţă de presă, îţi aminteşti? E pe prima pagină a ziarelor de seară şi se anunţă la fiecare buletin de ştiri. Rasch zâmbi.

— Păi, m-am gândit că va fi mai uşor aşa. Ţi-am spus că te iubesc?

— Cred că da.

— Te-am întrebat dacă vrei să te măriţi cu mine?

— Nu, cred că mi-ai spus doar că asta voi face.

— Şi ai spus da?

— Încă n-am spus.

— Dar o vei face. Ne aparţinem unul altuia, Savannah. Cred că ar trebui să ne căsătorim imediat. Trimite după un judecător.

— Dar eşti chiar tu judecător, dragul meu, n-ai putea să oficiezi tu căsătoria?

— Nu legal, dar dacă te strecori în patul ăsta de spital, lângă mine, voi face o oficiere temporară, care să dureze până o putem face cum trebuie.

Încercă să-şi reţină fără succes un căscat, dar ochii i se închiseră, în ciuda eforturilor lui de a sta treaz. Erau, însă, legaţi. Savannah era acolo, ţinându-l de mână şi chiar şi în somn, el îi simţea prezenţa.

Savannah se gândi la cererea lui. Ar fi putut să se urce lângă el, dar avea nevoie de odihnă. Şi, pe urmă, nu avea nevoie de aprobarea nimănui. Rasch o dorea şi ea îi dorea pe el. De asta aveau nevoie amândoi, chiar şi fără vrăjile ţigăneşti.

Ştiuseră acest lucru de la bun început, nu?

Orologiul din crom bătu miezul nopţii. Un zid de măslini plantaţi în ghivece mari la marginea balconului umpleau aerul cu un parfum dulce. O mulţime de lumânări îşi aruncau umbrele înnebunitoare pe podea, trimiţând fumul uşor în aerul nopţii de iunie.

Savannah stătea pe balcon, în lumina lunii, privind în ochii celui cu care urma să se căsătorească. Părul ei negru era ca borangicul împodobit cu dantele şi panglici argintii. Rochia ei de mireasă, din şifon, îi împodobea trupul asemeni unei sute de văluri strălucitoare, presărate cu praf de stele. Ţinea în mână un buchet de trandafiri roz printre care se zăreau frunze de un verde-închis şi flori de măslin.

Rasch stătea mândru lângă ea, în costumul său alb. Avea prins la rever un boboc de trandafir roz şi câteva flori de măslin. Ea îl mai privi o dată pe acel bărbat frumos al cărui păr crescuse din nou, ondulându-se peste gulerul cămăşii, culoarea lui deschisă, captând lumina lunii şi devenind aurie. Liber şi sălbatic.

Trecutul atingea prezentul. Argintul se unea cu aurul.

Îşi uneau vieţile pentru totdeauna, într-o ceremonie pe care o scriseseră ei înşişi. Îşi jurară cinste şi credinţă, dragoste şi devotament şi o viaţă de încântare.

După aceea, Niko, Jake Dalton, familia Vandorgriff, câţiva judecători şi comitetul electoral al lui Rasch se alăturară grupului de ziarişti pentru a felicita mirii. Tortul miresei era cu smochine, iar punciul cu rodii.

— Ca pentru zei, spuse Rasch, înainte de a ţine al doilea toast pentru Alfred Ramey şi Zeena, care nu erau de faţă, dar care le trimiseseră o telegramă din Ungaria, cu cele mai bune urări.

Noaptea următoare, lângă Lacul Umbrelor, sub un cer plin de stele, Savannah şi Rasch îşi jurară dragoste în lumina unei luni strălucitoare. Savannah îşi scoase fusta roşie şi bluza, şi dansă sfioasă, în jurul focului, pentru iubitul ales, rostind cuvinte din inimă, în timp ce cu trupul jura iubire veşnică.

Singura muzică era clinchetul clopoţeilor de la picioare, vântul care şuiera printre copaci, apa care se rostogolea pe mal şi castanietele din mâinile ei. Cu mişcări pline de dragoste, ea îşi ţesu vraja de iubire şi dorinţă, până când, în cele din urmă, Rasch o prinse de mână şi o strânse în braţe.

— Draga mea, îi şopti el acoperindu-i gura cu buzele. A mea. Aici a fost, acea primă noapte, atunci m-am îndrăgostit de tine. Atunci te-am dorit, dar niciodată mai mult ca acum. Rasch scoase hainele amândurora, stăpânindu-şi nerăbdarea de a-i simţi pielea pe pielea lui. Trecându-i degetele prin părul care îi cădea pe umeri şi apoi pe spatele ei în jos, îi acoperi buzele cu blândeţe, mişcându-şi limba încet.

Savannah gemu când el începu să-i sărute uşor obrazul şi apoi gâtul. Fiecare mişcare era seducătoare şi lentă, de parcă ar fi ascultat de o muzică-atingând, construind şi retrăgându-se. Ea se înfioră când el îi cuprinse un sfârc în gura fierbinte şi umedă, pentru ca apoi să-i dea drumul din nou, iar şi iar, după care buzele lui alunecară în jos pe trupul ei, într-o leneşă explorare.

Când o atingea avea impresia că i se alătura în dans. O iubea încet, senzual, cu trupul şi cu sufletul. Şi fiecare părticică a ei îi răspundea; o slăbiciune se transformă într-

o zvâcnire când el îşi strecură mâna între picioarele ei, depărtându-le şi cufundându-se în valea tremurătoare, care acum se arcuia pentru a-i întâlni atingerea. Cu cealaltă mână îi atinse sânii, trecându-şi uşor degetele peste sfârcuri, în timp ce mâna, care se afla mai jos, se dădu la o parte pentru a-i lăsa buzele să mângâie acel nucleu de dorinţă.

— Rasch…

— Ce anume, iubita mea? Dar ea nu răspunse. În schimb, el auzi un geamăt surd şi ea începu să tremure. Abia acum înţelegea el ce însemna să ofere plăcere, să-şi găsească bucuria în dăruirea bucuriei.

— Ah, Rasch, spuse ea răguşit, când buzele lui începură să-i urce din nou pe trup, lăsând-o fierbinte şi dornică. Ce fel de vrajă am descoperit?

— Nu e nicio vrajă, ci dragoste. O dragoste veşnică, spuse el venind deasupra ei.

Spune-mi că mă iubeşti, Savannah Webber, la fel de mult cum te iubesc eu.

— Ah, da. Ca într-o vecie se uniră şi se înălţară la cer, înconjuraţi de cerul nopţii şi de stelele care erau atât de aproape, încât le-ar fi putut atinge cu mâna. Căldura se înteţea din ce în ce eliberându-se într-un arc cutremurător de plăcere, care arunca o ploaie de foc asupra nopţii. Apoi, într-o stare de beatitudine, reveniră din nou jos, jos pe pământ şi la realitate. Lacul căpătă formă încă o dată. Erau întinşi pe sacul, de dormit, deschis, cu trupurile goale împletite, sătui de rapsodia iubirii lor.

Cât de mult o iubea pe femeia aceea, cât de bine se simţeau împreună:

— Ah, Rasch, ia uită-te! Două stele căzeau dramatic în nemărginirea cerului, urmate aproape imediat de o adevărată ploaie de lumină.

— O rachetă care eliberează un nor de bariu, spuse Rasch.

— Ba nu, îl corectă ea. E Steaua Nordului. A fost eliberată pentru a-şi urma inima.

Nu vezi? întregul cer sărbătoreşte.

— Bineînţeles. Ne privesc, spuse el, după care adăugă devenind serios: Nu vei regreta că ai închis circul?

— Poate, recunoscu ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Dar pierderea unei părţi din viaţă, deschide o uşă pentru ca o alta să înceapă. Vei fi cel mai bun guvernator din câţi a avut statul ăsta, iar eu îi voi învăţa pe copii să viseze, spuse ea, oftând.

Ah, Rasch, m-ai făcut să mă simt atât de iubită. N-am crezut niciodată că poate exista o asemenea iubire. Nu regret decât că tata şi Zeena nu sunt aici.

— În luna noastră de miere? făcu el mirat.

— Bineînţeles că nu! Ştii foarte bine ce vreau să spun. Aş vrea să ştie şi ei cât de fericiţi suntem. Rasch zâmbi.

— Scumpa mea, am presimţirea că deja ştiu. Atunci, Savannah alunecă deasupra lui, gustându-l şi cercetându-l cu limba. Sfârcurile ei de un roz-închis îi atinseră pieptul.

— Ai dreptate. Ştii, Cruciatule, tu mi-ai spus că sunt ţigancă, dar tu ai fost cel care a aruncat vraja, o vrajă a bunătăţii, zise ea şi zâmbind îi puse stăpânire o clipă pe buze, după care le lăsă să treacă peste sprâncenele lui.

— O vrajă a bunătăţii, repetă el şi îl cuprinse un val imens de înţelegere.

Şi el tot asta căutase. Încercase să o creeze cu un sistem de legi şi justiţie, dar fusese nevoie ca o ţigancă să-l înveţe că adevărata bunătate era în inimă.

— Vom boteza primul nostru copil Atlanta, după numele oraşului în care se va naşte, visă Savannah. Sper că nu te superi dacă vom continua tradiţia Ramey, nu?

— Tradiţia. Cred că-mi place.

— Bun, zise ea şi alunecă mai jos prinzându-i bărbăţia în despicătura minunată dintre picioare. Deci nu o să te deranjeze dacă primul nostru copil va fi fată?

— Fată? făcu Rasch. E minunat! De unde ştii?

— Ştiu eu, spuse ea încet, ridicându-se deasupra lui. El încercă să rămână nemişcat când ea se lăsă în jos, încet, înnebunitor, luându-l prizonier în trupul ei.

Rasch nu-i punea la îndoială cunoştinţa.

— Şi al doilea? Eu n-am spus nimic, dar… Washington ar fi frumos.

Buzele ei îi alunecară peste frunte şi apoi pe gât. Îi simţea trupul, începând mişcările iubirii sub ea.

— Washington, senator Webber? Sunt perfect de acord. Şi, după aceea, îi şopti ea, încordându-şi muşchii în jurul acelei călduri care pulsa şi care se mişca insistent, cine ştie? Jupiter sau poate Orion. Ah, dragul meu Cruciat, galaxia nu are nicio limită pentru noi.

SFÂRŞIT